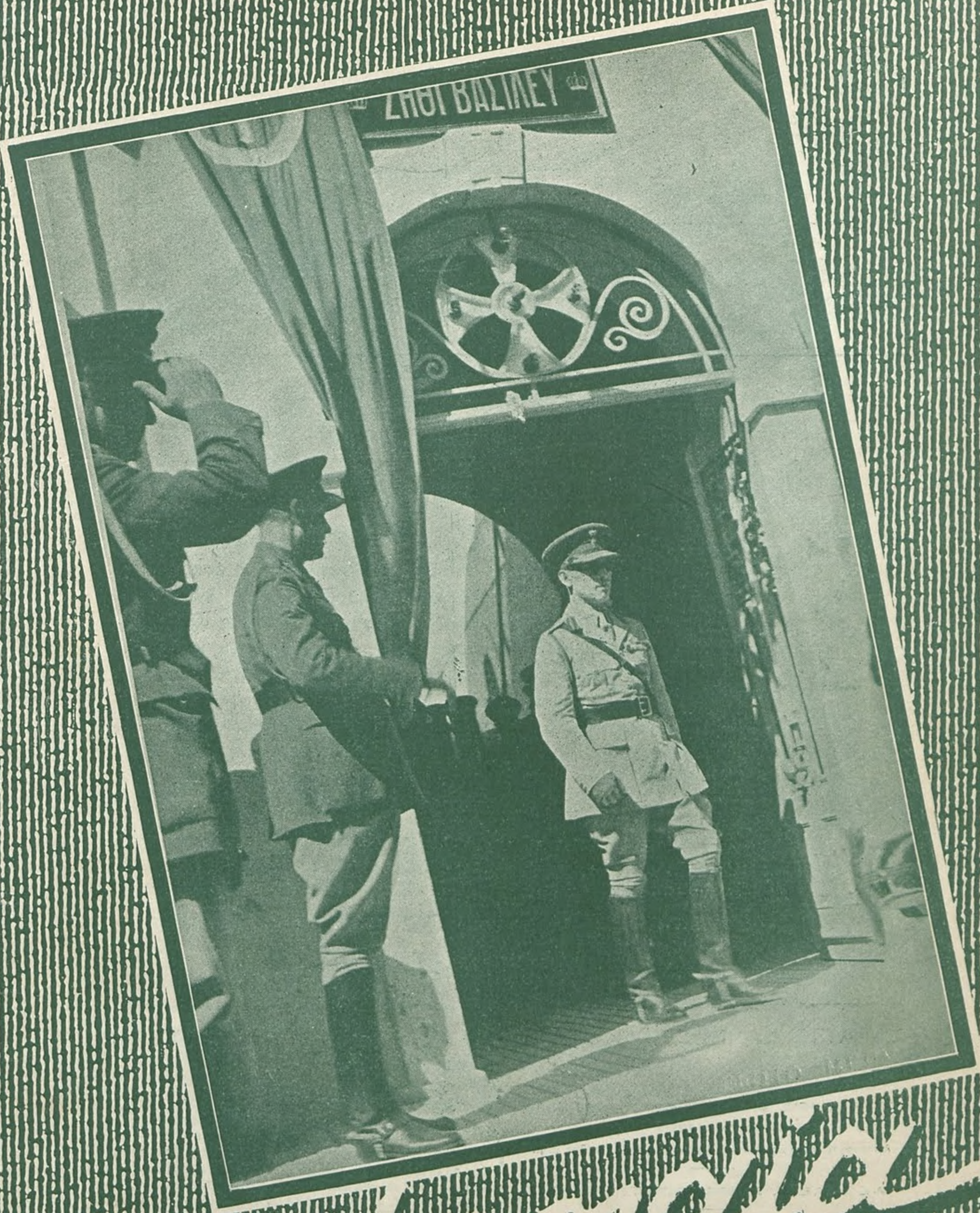

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 42
29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939-Δ'.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 42 – 29 Ἰουλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶ.
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμά του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ Τῌ ΕΠΕΤΕΙῼ

Εἶναι μερικὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἀναπτύσσουν, ἰδιαιτέρως, τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν «ὄσφρησιν», ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις. Ἕνα ἀπὸ αὐτά, καὶ περισσότερον ἴσως ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, εἶναι τὸ δημοσιογραφικόν. Ὁ δημοσιογράφος ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ βλέπῃ τί γίνεται γύρω του καὶ κάτω ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴν τῶν πραγμάτων ὄψιν διαψεύδει τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν ἠμπορεῖ σοβαρῶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν ποὺ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμά του τοῦ τάσσει.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ μὲ ἔφερεν ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἄλλο, μὲ ἔκαμε νὰ βλέπω πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ θλίβουν κάθε Ἕλληνα ποὺ ξεύρει πόσον πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανος διότι ἐγεννήθη Ἕλλην.

Δὲν θὰ ὁμιλήσω διὰ τοὺς μεγάλους· θὰ ὁμιλήσω διὰ τοὺς μικρούς, τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ καὶ αὐτὰ εἶχαν ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος. Ἐφηρμόζετο ὁ μοιραῖος νόμος τῆς περιρρεούσης, ὅπως τὴν ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Ροΐδης, ἀτμοσφαίρας. Οἱ μεγάλοι εἶχον χάσει τὴν συνείδησιν τῆς πραγματικότητος, ἔπαυσαν νὰ βλέπουν μὲ τὰ μάτια ποὺ ἔβλεπαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νὰ αἰσθάνωνται ὅπως οἱ γονεῖς των. Μία ἔντεχνος προπαγάνδα, ἀφθόνως τροφοδοτουμένη εἰς χρῆμα καὶ εἰς ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκολάκευον τὰ εὐτελέστερα τῶν παθῶν, ἥπλωνε τοὺς πλοκάμους της εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἰς ὅλας τὰς τάξεις.

Μοῦ συνέβη εἰς τὰ Γρεβενὰ νὰ ἴδω ὁμάδας ἀγροτῶν συγκεντρωμένας ἐμπρὸς εἰς τὴν Τράπεζαν διὰ νὰ πάρουν καλαμπόκι. Ἡ ἐσοδεία δὲν ὑπῆρξε καλὴ καὶ τὸ Κράτος ἀπεφάσισε νὰ διανείμῃ μεγάλας ποσότητας ἀραβοσίτου, διὰ ν' ἀνακουφίσῃ τοὺς πάσχοντας πληθυσμούς. Καὶ ἀντὶ οἱ πληθυσμοὶ αὐτοὶ νὰ εὐγνωμονοῦν τὸ Κράτος, τὸ ὕβριζον καὶ ἐξεστόμιζον φράσεις αἱ ὁποῖαι ἐξήγειραν τὴν συνείδησιν τοῦ κάθε Ἕλληνος καὶ ἁπλῶς λογικοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ποὺ μετ' ὀλίγον δὲν ἐπαραξενευόμουν δι' ὅσα ἤκουα. Εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Γρεβενῶν ἔβλεπα ὁμάδας χωρικῶν ποὺ ἤκουαν εὐλαβῶς ἕνα ἄνθρωπον, ντυμένον ὅπως αὐτοί, ἀλλ' ὁ ὁποῖος — ὡς ἐπρόδιδεν ἡ φρασεολογία του — ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς περιπύστους πράκτορας ποὺ εἶχαν διασπαρῇ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὅπως διαφθείρουν ψυχὰς καὶ πεποιθήσεις.

Ἄλλην ἡμέραν μοῦ συνέβη νὰ ταξιδεύω μὲ τὸ τραῖνον ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Καλάμας καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἄκουα δυὸ συνεπιβάτας τοῦ ὀχήματος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρισκόμουν νὰ συνομιλοῦν. Φυσικά, δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ ὅσα ἤκουσα· θὰ τὰ συνοψίσω εἰς ὀλίγας λέξεις. Θὰ σημειώσω μόνον ὅτι ἦσαν καὶ οἱ δύο δάσκαλοι, ὁ πρῶτος εἰσελθὼν ἤδη εἰς τὴν μέσην ἡλικίαν, ὁ δεύτερος νέος, πλησιάζων τὸ τριακοστόν.

Ὁ π ρ ῶ τ ο ς: Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου εἶναι τὸ ἱερώτερον ὅλων. Ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ διάπλασις τῆς κοινωνίας, ἡ διαμόρφωσις τῆς ψυχῆς. Ὁ διδάσκαλος εἶναι ὑπηρέτης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους.

Ὁ δεύτερος: Ὁ δάσκαλος εἶναι ὑπάλληλος, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος. Ἐξασκεῖ ἁπλῶς ἕνα ἐπάγγελμα καὶ πρέπει νὰ καταρρίπτῃ ὅσο μπορεῖ τὰ ψέματα τὰ ὁποῖα διδάσκονται εἰς τὸ παιδί.

Ὁ πρῶτος: Ποῖον εἶναι τὸ ψεῦμα, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἢ ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία;

Ὁ δεύτερος: Τὴν ἱστορίαν ἐννοῶ.

Ὁ πρῶτος: Ὥστε ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία εἶναι ψεῦμα καὶ αὐτὸ δὲν σᾶς θλίβει καθόλου; Μὰ δὲν ὑπερηφανεύεσθε καθόλου διότι εἶσθε Ἕλλην;

Ὁ δεύτερος: Ἀστειότητες, τί θὰ πῇ Ἕλλην ἢ Κινέζος; Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα εἰς τὴν γῆν.

Ἡ συζήτησις συνεχίσθη εἰς τὸν αὐτὸν τόνον καὶ μὲ ἀποκάλυψιν ἐκ μέρους τοῦ νεαροῦ ἐκπαιδευτικοῦ ὅλων τῶν πυροβολαρχιῶν του ὅσον ὠξύνετο ἡ διένεξις, πυροβολαρχιῶν αἱ ὁποῖαι ἀντλοῦσαν τὰ πυρομαχικά των ἀπὸ τὰ γνωστὰ βιβλία ποὺ μὲ ἰδιάζουσαν φροντίδα ἐκυκλοφοροῦσαν τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἐκρατοῦσαν εἰς τὰ χέρια των ὄχι ὀλίγοι γνωστοὶ ἀνόητοι τύποι.

Ὅταν τὸ τραῖνον ἔφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του δὲν ἤργησα νὰ μάθω ὅτι ὁ πρῶτος διδάσκαλος ἦτο ἐξ ἐκείνων ποὺ ἐχρησιμοποίησε τὸ Κράτος κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα, ὡς ταπεινοὺς καὶ ἀφανεῖς ἐργάτας τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἄλλος ἦτο ἕνας ἐνεργὸς ὀπαδὸς τῆς «Ἐκπαιδεφτικῆς μεταρρύθμισης», ὅπως τὴν ἔλεγαν καὶ τὴν ἔγραφαν, ποὺ ἐχρησιμοποίησαν τὴν μάχην εἰς τὸ γλωσσικὸν πεδίον διὰ νὰ φθάσουν εἰς ἄλλας νίκας ἀπὸ τὰς γλωσσικάς.

Μοῦ συνέβη μίαν ἄλλην φοράν, εἰσερχόμενος εἰς ἕνα δημόσιον γραφεῖον, νὰ ἴδω συγκεντρωμένους τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀντὶ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν λαόν, ν' ἀκούουν ἕνα τύπον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέπτυσσεν ὅτι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶναι ὅπως οἱ οἱοιδήποτε ὑπάλληλοι καὶ οὐχὶ θεμέλια τοῦ Κράτους καὶ συνεπῶς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συνεταιρίζωνται, ν' ἀπεργοῦν, ν' ἀφίνουν εἰς τὴν πρώτην διαταγὴν τῆς «ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς» των τὰς ἐργασίας των, νὰ παραλύουν οὕτω τὴν κυβερνητικὴν μηχανήν.

Ἀλλὰ νὰ ἦσαν μόνον αὐτὰ τὰ περίεργα καὶ μαζὶ ὀλέθρια; Εἰς ἀγροτικὴν καὶ ἀστικὴν συγκέντρωσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Μακεδονίαν ἤκουσα γνωστὸν πολιτευόμενον, διὰ τὰ ἀστικὰ φρονήματα τοῦ ὁποίου δὲν εἶχα ἀμφιβολίαν, νὰ κηρύττῃ μὲ ἐπιχειρήματα ποὺ δὲν θὰ ἦσαν διαφορετικὰ εἰς τὸ στόμα οἱουδήποτε κομμουνιστοῦ.

Μετὰ τὸν λόγον του τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Μὰ σεῖς, κύριε Χ.... δὲν εἶσθε κομμουνιστής, τί ἐπιχειρήματα εἶναι αὐτὰ ποὺ ἐχρησιμοποιήσατε;

— Τί νὰ κάνω; Ἐχτύπησα τὸν κομμουνιστὴν ἀντίπαλόν μου μὲ τὰ ἴδιά του τὰ ὅπλα.

Τὸν κομμουνιστὴν ἀντίπαλόν του καὶ ὄχι τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἑλληνικὸν αὐτὸν λαόν, ποὺ ἤκουε δύο πολιτευομένους, τὸν νέον ποὺ ἦτο γνωστὸς κομμουνιστὴς καὶ τὸν παλαιόν, ὁ ὁποῖος ἦτο παλαιὸς πατριώτης, νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, τὰ αὐτὰ ὀλέθρια ἐπιχειρήματα.

Εἰς τί ν' ἀριθμήσω ἄλλα συμπτώματα τῆς βαθυτάτης λοιμώξεως, ἡ ὁποία κατέφθειρε τὸν ἑλληνικὸν ὀργανισμὸν καὶ ἠπείλει τὴν πλήρη συντριβήν του; Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ πείσουν τὸν καθένα ὅτι ὑπὸ τὴν κακοποιὸν δρᾶσιν τῆς ἐρυθρᾶς προπαγάνδας εἶχεν ἀρχίσει ἡ πλέον ἐπικίνδυνος σῆψις.

Κι τὸ κακὸν ἦτο ἀκόμη περισσότερον δεινόν, ὅταν ἔβλεπα ὅτι εἶχε προσβάλει ὅ,τι ἔπρεπε νὰ θεωροῦμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὡς ψυχὴν τοῦ ἐθνικοῦ μας σώματος, τὸ Ἑλληνόπουλο. Ναί, τὸ Ἑλληνόπουλο εἶχε καὶ αὐτὸ ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος, συνεζήτει ὅπως ἐσυζητοῦσαν οἱ μεγάλοι, ἐχρησιμοποίει ἀνάλογον γλῶσσαν καὶ ἀνάλογα ἐπιχειρήματα. Εἰς πλεῖστα ὅσα γυμνάσια εἶχαν γίνει «φράξιες» καὶ «πυρῆνες», αὐθάδεις μαθηταὶ εὑρέθησαν ν' ἀντικρούσουν τοὺς καθηγητάς των ὅταν τοὺς ἐδίδασκαν τὰς ἐνδοξοτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας των. Ὅπως ἐγίνετο εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας ἐπιχειρήσεις, μαθηταὶ ἔγιναν «καθοδηγηταί», ἔγραφαν καὶ ἐκυκλοφόρουν περιοδικά, κατειρωνεύοντο ἱερὰ καὶ ὅσια. Εἰς τὰ καφενεῖα ὅμιλοι Ἑλληνοπαίδων ἐκάθηντο νὰ παίξουν πρέφαν, νὰ φιλονικήσουν καὶ νὰ βωμολοχήσουν. Οἱ φρόνιμοι, οἱ πατριῶται μαθηταὶ ἐτόλμων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ὑψώσουν τὸ ἀνάστημά των, διὰ νὰ συσπειρωθοῦν καὶ πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὸ θράσος καὶ τὴν αὐθάδειαν τῶν ἄλλων. Συνέβαινεν ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ μὲ τὴν Βουλὴν ποὺ ὑφίστατο τὴν τυραννίαν δεκαπέντε κομμουνιστῶν βουλευτῶν, διότι εἶχε διαφθαρῆ ἡ συνείδησις τῶν ἄλλων βουλευτῶν, ὅ,τι καὶ μὲ ὅλον τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἠνείχετο τὴν ἀγρίαν πίεσιν αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀνθρώπων ποὺ δηλοῦν σήμερον μεταμέλειαν καὶ μετάγνωσιν.

Ὁμολογῶ ὅτι κάτι ὡς ἄγχος μὲ κατέχει τὴν στιγμὴν ταύτην ποὺ ἀναπολῶ τὰς θλιβερὰς ἐκείνας ἡμέρας. Ἀλλ' ἐρωτᾶται: τὰ παιδιὰ ποὺ ἐγίνοντο εἰς τοὺς κόλπους τῶν μικρῶν ὅ,τι οἱ γνωστοὶ πράκτορες εἰς τοὺς κόλπους τῶν μεγάλων τὰ ἐπίστευαν ὅσα ἔλεγαν; Κατὰ τὴν πεποίθησίν μου ὄχι, δὲν τὰ ἐπίστευαν. Ὅταν ἠρώτησα ἕνα μαθητὴν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν Ἀλεξανδρούπολιν ἂν εἶχε συνείδησιν αὐτῶν ποὺ τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ εἰς τοὺς συμμαθητάς του, μοῦ ἀπήντησεν ὅτι αὐτὰ ἔλεγε καὶ ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του. Καὶ ὅταν ἠρώτησα καὶ τὸν ἀδελφόν του διατί ἐπροπαγάνδιζε τὸν κομμουνισμόν, μοῦ ἀπήντησεν ὅτι «ὅλα αὐτὰ ἦσαν κουραφέξαλα», ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται καθυστερημένος. Καὶ ἔτσι, διότι οἱ μεγάλοι ἤθελαν νὰ πολιτεύωνται, διότι οἱ πράκτορες διέθεταν ἄφθονα μέσα, διότι οἱ μικροὶ ἐμιμοῦντο τοὺς μεγάλους, δι' ὅλα αὐτὰ ἡ Ἑλλὰς ἔβαινε κατὰ κρημνῶν καὶ τὸ ζωντανώτερον, τὸ ὑγιέστερον Ἔθνος ἐφαίνετο ἀνιάτως προσβεβλημένον. Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ ὑπάρχῃ σκοπός, εἴτε διὰ τοὺς μικρούς, εἴτε διὰ τοὺς μεγάλους. Ὅλοι κατεκυλίοντο εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας, διότι δὲν εἶχαν τὴν διάθεσιν ν' ἀντιδράσουν.

Λαοὶ ὅμως ὅπως ὁ ἑλληνικὸς ἔχουν μέσα εἰς τὸ αἷμα των τὴν δύναμιν τῆς σωτηρίας. Καὶ ἡ δύναμις αὐτή, ὑλοποιηθεῖσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἔφερε τὴν 4ην Αὐγούστου, τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς λαμπηδόνος, τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀναρρώσεως.

Χρ. Ἀγγελ.

ΡΟΔΙΖΕΙ ΑΓΙΑ ΜΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ...

Ροδίζει ἡ Ροδόπη. Οἱ Μακεδονικοὶ κάμποι ἀστραφτεροί, φεγγεροί, σιτοφόροι, παίρνουν τὸ ρόδισμά της καὶ τὸ φέρνουν μὲ τὸ δικό τους φώτισμα, γιὰ νὰ τὸ ἑνώσουν μὲ τὸ φῶς τὸ λαμπερό, ποὺ δίδει ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ μυρτόστρωτα χώματα τῆς δοξασμένης Ἠπείρου μας. Κι' ἀπὸ κεῖθε, οἱ Ἕλληνες, οἱ ἐκεῖ πάνω, πιασμένοι στὸ γῦρο ἑνὸς ὁλοχαρούμενου χοροῦ, μέσα στὸ ὑπέρκαλο φῶς τῶν αὐγινῶν ροδισμάτων, στεφανώνουν μὲ ἰαχὲς πινδαρικῶν ὕμνων τὸ βουνὸ τῶν Ἑλληνικῶν θεοτήτων.

Στεφανώνουν τὸν ἡρωϊκὸ Ὄλυμπο ποὺ ἀπ' τὰ ὕψη του πάλι ἐξαποστέλλει κι' ἀντιβουΐζει, σὰν ἀπὸ χιλιάδες θεῖα στόματα, τὶς ἰαχὲς τῶν χαιρετιστήριων ὕμνων.

Τῶν ὕμνων ποὺ ἑνώνουνται σ' ἕνα Ἀπολλώνιο ἢ Διονυσιακὸ ρυθμό, μὲ τοὺς ὕμνους καὶ τοὺς παιᾶνες ποὺ ἀνυψώνουνται, μὲ τὸ ρόδισμα τῆς Αὐγῆς, ἀπὸ τὶς κορφὲς τῆς ἁδροκομμένης, παλληκαρίσιας Κρήτης, ἀπὸ τὴν Ἴδη καὶ φτάνουν στὴν Ἑλληνομάνα Γῆ τοῦ Μωρηᾶ.

Κι' ἐκεῖθε πάλε τὰ τραγούδια ἀναδεύονται καὶ κινοῦν καὶ βρίσκουν τοὺς ὕμνους ποὺ ἀναπέμπουν στοὺς γιορτεροὺς Ἑλληνικοὺς αἰθέρες οἱ Ἑλληνίδες νύμφες τοῦ Ἰονίου.

Κι' ἔτσι, ὅλοι οἱ ὕμνοι τοῦτοι οἱ Ἑλληνικοί, ποὺ κάπου συναντᾶνε καὶ κείνους ποὔρχονται ἀπ' τοῦ Ἑλληνικοῦ μας Αἰγαίου τὰ νησιά,— τὴ Μυτιλήνη, τὴ Χίο, τὴ Σάμο, τὴ Λῆμνο, τὰ Ψαρά, καὶ τὶς Κυκλάδες— ἔρχουνται, ἔρχουνται σὰν ἕνας Ὕμνος Θρησκευτικὸς Μέγας, βγαλμένος μέσα ἀπὸ ψυχὲς μυριάδες μεγάλες κι' ὡραῖες, γιὰ νὰ συμφιληθοῦν καὶ νὰ ψαλοῦν μὲ τὸν Ὕμνο, ποὺ ἡ πόλι τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ αἰώνια καὶ ἀθάνατη, ψάλλει γιὰ τὸ ρόδισμα τῆς Ἅγιας μέρας τῆς Ἑλληνικῆς:

Κι' ὁ κόσμος ὅλος θὰ ἀκούῃ τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ στὴν παραζάλη του μέσα ὁ μὴ Ἑλληνικὸς κόσμος θὰ ἀκούῃ σαστισμένος ἰαχὲς πανηγυρικές.

Ἕλληνες Φαλαγγῖτες!

— Ἐξηγῆστε σ' ὅποιον ρωτήσῃ:

— Εἶναι ἰαχὲς ἁγνῶν τέκνων πάναγνης, μεγάλης κι' ὡραίας μητρὸς Ἑλληνικῆς, ποὺ συνεπαίρνουν γαλανοὶ αἰθέρες, ποὺ τοὺς κρύβουν ποῦ καὶ πότε νέφη λευκά.

— Εἶναι κραυγὲς εὐγενῶν ψυχῶν, πολυσυνθέτων καὶ ἁπλῶν, κραυγές, ποὺ ὡς τόσο ἐκβάλλονται μ' εὐγένεια ἤχου, ποὺ νὰ μοιάζουν ἕνα ὑπέργειο σὲ γλυκύτητα πανηγυρικὸ ὕμνο.

— Εἶναι Ἑλληνικές, ἱερές, θρησκευτικὲς ἀναπομπὲς ἀπ' τὰ βάθη Ἑλληνικῶν συνειδήσεων, παλαιοτάτων, παλαιῶν, χθεσινῶν καὶ σημερινῶν, ποὺ ἐξέρχονται σήμερα σ' ἕναν ὑπέοκαλο ὕμνο πανηγυρικὸ γιὰ τὸ ρόδισμα μιᾶς Ἡμέρας Ἁγίας Ἑλληνικῆς, ποὺ ἔκαμε μὲ τὸ ξεφώτισμά της τοὺς ὁρίζοντές μας καὶ τὶς θάλασσές μας ν' ἀστράφτουν σὰν πρῶτα, τριγύρω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα μας, ὡς ἀρραβώνας νηόκοπος στὸν ἥλιο.

— Εἶναι γνώριμοι παιᾶνες, διθυραμβικοί, ποὺ κρατοῦν τώρα τὴ συνείδηση καὶ τὸ νοῦ τῶν νέων Ἑλλήνων, ποὺ λούζεται στὸ νέο ρόδινο φῶς, ποὺ τοὺς χάρισε περίσσεια ἡ Αὐγὴ τῆς Ἅγιας μέρας τῆς Ἑλληνικῆς....

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες!

Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες, ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Σεῖς εἶστε ὁ τόσο ὡραῖος καὶ ὑπέργειος ὕμνος, ποὺ ὑμνεῖ τὸ ξεφώτισμα τῆς Ἅγιας μέρας τῆς Ἑλληνικῆς, ποὺ σὲ λίγες ὧρες οἱ Πανέλληνες θὰ γιορτάσουμε. Κι' εἶστε ἕνας ὕμνος ρωμαλέος, ἀχίλλειος, ἀνδροπρεπής, ποὔχει μέσα του τὴν πύρινη πνοὴ ἑνὸς ἡρωϊκοῦ δημιουργοῦ, ποὺ μπροστὰ σ' ὅσους συντέθηκαν ὕμνους παλαιούς, μοιάζει σὰν ἥλιος, ποὺ ἀποδιώχνει τοῦ αὐγερινοῦ τὸ φῶς, ἕνας ὕμνος ποὖναι ὁρμητικὰ δημιουργός, ὁρμητικὸς σὰν τὸν ἄνεμο καὶ σὰν τὸν Ἄρη ἀπάνω στὸ ἅρμα του, ἕνας ἀσύγκριτος κι' ἀσύλληπτος ὕμνος, μέγας καὶ μοναδικός, θριαμβευτικὰ Ἑλληνικός. Σεῖς εἶστε ὁ ὑπερκόσμιος ὕμνος, ποὺ ὑμνεῖ τὸ σκάσιμο τῆς Ἀνατολῆς τῆς Ἅγιας μέρας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τὴν εὐγενῆ ὄψι καὶ τὸ ἀρρενωπὸ παράστημα τοῦ Δημιουργοῦ τῆς Νέας Ζωντανῆς Ἑλλάδος, τοῦ μοναδικοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ ἐκδηλωτοῦ τῆς πραγματικῆς διαθέσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν περασμένων, πολὺ μακρινῶν γενεῶν, τῶν χθεσινῶν, τῶν σημερινῶν καὶ τοῦ διαδηλωτοῦ τῆς θελήσεως καὶ θεμελιωτοῦ τῆς βουλήσεως τῶν Ἑλληνικῶν γενεῶν, ποὺ θάρθουνε.

Καὶ λέει ὁ ὕμνος, καὶ λέτε Σεῖς.

— Χαῖρε, Ροδοκόκκινη Αὐγὴ τῆς Ἁγιωτέρας Ἑλληνικῆς ἡμέρας, τῆς 4ης Αὐγούστου.

— Χαῖρε, ποὺ μὲ τὸ φλογᾶτο φῶς σου σκόρπισες τὰ μαῦρα νέφη ποὺ σκέπαζαν, χρόνια καὶ χρόνια, τὸν πιὸ γαλανὸ κι' ὡραῖο οὐρανὸ τοῦ κόσμου, τὸν Ἑλληνικόν μας οὐρανό.

— Χαῖρε, ποὺ μὲ τὴν ἐμφάνισή σου γέμισες τὶς ψυχὲς τοῦ ὡραίου Ἑλληνισμοῦ, καὶ πάλε, μὲ δύναμη καὶ πίστη καὶ θέληση καὶ βούληση, νὰ σύρῃ ξανὰ στὴν παγκόσμια ἱστορία γραμμὲς ἐξέχουσες καὶ πρῶτες σ' ὅ,τι ἡ πολιτισμένη πραγματικὰ ἀνθρωπότης σὰν σκοπό της τάσσει.

— Χαῖρε, ξεφώτισμα μέρας ἅγιας Ἑλληνικῆς, ποὺ στὲς χρονοδαρμένες ψυχὲς τῆς περιουσίας τοῦ Θεοῦ φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, χάρισες ξανὰ τὴν γνώριμή τους ἡμερότητα, ποὺ νὰ μποροῦν καὶ πάλε, ἔτσι ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη κρατημένες σφικτά, νὰ τραβοῦν τὸν δρόμο τους τὸν παντοτεινὰ φωτισμένο ἀπ' τὴ δύναμι τοῦ φωτός Σου, ποὺ δὲν εἶν' ἄλλος ἀπ' τὸν δρόμο τὸν καθαρὰ Ἑλληνικό.

— Χαῖρε, Ροδοκόκκινη Αὐγὴ ἑνὸς Ἑλληνικοῦ Αὐγούστου, ποὺ σὰν ἀνατολὴ θοησκευτικὴ φώτισες τὶς ψυχὲς ἁμαρτωλῶν, τὶς δυνάμωσες, τὶς ὤθησες ξανὰ στὸν δρόμο τους τὸν φυσικό, ποὺ βγάζει κατ' εὐθεῖαν στὸ φῶς τὸ Ἑλληνικό, ποὺ θὰ καταυγάσῃ καὶ πάλε μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ ἡμερότητά του τὶς ἄλλες παραδαρμένες ἀνθρώπινες ψυχὲς τῆς Γῆς.

— Χαῖρε, γλυκοπικρόγελο χαιρέτισμα ροδίσματος μέρας Ἅγιας Ἑλληνικῆς.

— Σὲ χαιρετίζουμε, Σὲ ὑμνοῦμε, Σὲ εὐλογοῦμε, Σὲ εὐχαριστοῦμε, Σὲ δοξολογοῦμε, καὶ Σοῦ ζητοῦμε πάντα, ἀναμμένη, φλογισμένη σὰν τώρα νὰ κρατῇς τὴν δᾶδα τῆς αὐγινῆς σου ἀνατολῆς, ψυχὲς Ἑλλήνων νέων νὰ φωτίζῃς πάντα, ἔτσι ὡραῖα σὰν τώρα, ποὺ γοργὰ ἀπ' τὴ δύναμή σου ὠθούμενες, ἰαμβικὰ καὶ ἀναπαιστικὰ κλωθογυρίζοντας, στοῦ πλούσιου φωτός σου τὰ λίκνα, νὰ δημιουργοῦν κι' ὅλο νὰ δημιουργοῦν πηγὲς ἰαματικῶν φώτων, πηγὲς Ἑλληνικῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων, πηγὲς πολιτισμοῦ πραγματικὰ ἀνθρωπίνου.

Κι' ὑπόσχεσθε, ὑμνολογῶντας, Σεῖς:

Νὰ γίνουμε καὶ πάλε, σὰ φυλὴ Ἑλληνική, ὅ,τι ἡ ἱστορία μας κι' ἡ παράδοσή μας ἐπιτάσσει νὰ γίνουμε: Λίκνον πραγματικὰ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, Γωνία Γῆς φωτοδότρας, Ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους φωτεινή, Τόπος ὅπου κάθε Ἀρετή, καὶ πᾶσα ἐκδήλωσις εὐγενείας καὶ κάλλους θἄχουν μόνιμα τὴ θέσι τους.

Νὰ κάμουμε, βοηθούμενοι ἀπ' τὴν ἐμορφιά σου καὶ τὴν δροσερότητά σου, νὰ ξαναλάμψῃ ἐδῶ στὰ ἱερά μας αὐτὰ ἐδάφη ἡ δόξα καὶ τὸ Μεγαλεῖο τὸ παληὸ καὶ τόσο γνώριμο σὲ μᾶς.

Νὰ γίνουμε σὰν πρῶτα ἀντρειωμένοι, ψυχικά, σωματικὰ καὶ πνευματικά.

Νὰ γίνουμε καὶ πάλε τὸ ἀνέσπερο φῶς, ἔτσι, ὅπως ἐσὺ ἀνέσπερο εἶσαι, φῶς τοῦ Ροδίσματος τῆς Ἅγιας μέρας τῆς Ἑλληνικῆς, ἑνὸς Ἑλληνικοῦ Αὐγούστου.

Ἕλληνες Φαλαγγῖτες!

Ροδίζει Ἅγια Μέρα Ἑλληνική!

Χαιρετίστε! Ὑμνῆστε! Εὐλογᾶτε! Εὐχαριστεῖτε! Δοξολογεῖτε, τὸ ξεφώτισμά της καὶ κάνετε, ὥστε ἀναμμένη καὶ φλογάτη σὰν τώοα νὰ κρατάῃ τὴ δᾶδα τῆς αὐριανῆς της ἀνατολῆς, ψυχὲς Ἑλλήνων νέων νὰ φωτίζῃ πάντα, ἔτσι ὡραῖα σὰν τώρα.

Καί,

Ἄκου, ἡ θεία καὶ μελωδικὴ φωνή σου, Ἑλληνικὴ Νεότης, σὰν ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων βγαίνοντας γλυκειά, ὁρμητική, καὶ χαιρετίζοντας, ἄκου, τὸ ξεφώτισμα μέρας Ἅγιας Ἑλληνικῆς, ποὺ στὶς παραδερμένες ψυχὲς τῆς περιουσίας τοῦ Θεοῦ φυλῆς τῶν Ἑλλήνων χάρισε ξανὰ ἡμερότητα καὶ καθαρότητα. Καί,

Ἄκου, ἡ θεία καὶ μελωδικὴ φωνή σου Ἑλληνικὴ Νεότης, σὰν ἀπ' τὰ βάθη τῶν ἱστορικῶν τῆς φυλῆς σου αἰώνων βγαίνοντας, γλυκειὰ ὁρμητική, καὶ χαιρετίζοντας, ἄκου, ποὺ σὰν ἀντίλαλος ἀκούγεται σχίζοντας ὅλους τοὺς Ἑλληνικοὺς αἰθέρας χαρμόσυνα!...

Λέει!... Τραγουδᾶς χαιρετίζοντας τὸ Ρόδισμα τῆς Ἅγιας μέρας τῆς Ἑλληνικῆς:

— Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα!

Κ. Μ. Καραμᾶνος

Στὸ περιθώριον

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΧΩΡ/ΚΗΣ

Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς ἐξελθόντας ἐκ τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς νέους ἀξιωματικοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὁρκωμοσίας των, μᾶς δίδει ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νέου Κράτους ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Νόμων.

Ἡ ἔννοια τῶν λόγων τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνεν ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ὅτι τὸ Κράτος δίδει ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῶν Νόμων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρεουσῶν κυρώσεων.

«Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως τῶν Νόμων — ἐπάγεται ὁ Ἀρχηγὸς — δὲν ἔχετε μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς τῶν κυρώσεων εἰς τοὺς παραβάτας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ταὐτοχρόνως ἔχετε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς συγχωρήσεως τῶν παραβατῶν, ἐφ' ὅσον διαπιστώσητε ὅτι εἰς τὴν πρᾶξίν των δὲν ἐνυπῆρχεν ὁ δόλος καὶ ἡ πρόθεσις».

Δὲν θέλει δηλαδὴ ὁ Ἀρχηγὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου, ἀλλὰ τοῦ πνεύματος καὶ ἐννοεῖ τὸν Νόμον τιμωρὸν τῶν ἐκ προθέσεως καὶ κατ' ἐξακολούθησιν ἁμαρτανόντων. Ζητεῖ μὲ ἄλλα λόγια τὴν ἐπιβολὴν Νόμων δικαίου, ἐγγιζόντων τὸ Θεῖον.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Ἀπὸ τὴν πατριωτικωτάτην προκήρυξιν τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν — Πειραιῶς, διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 4ης Αὐγούστου ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐξήλθομεν μεταβεβλημένοι. Τὴν μεταβολὴν αὐτὴν τὴν βλέπομεν καθημερινῶς. Ἐπανεύρομεν πρῶτον τοὺς ἑαυτούς μας, σκεπτόμεθα διαφορετικά, συγκινούμεθα ἀπὸ τὰ ἰδανικά μας, ἔχομεν σκοπούς. Ἀνεκτήσαμεν τὴν ἑλληνικότητά μας.

»Τὴν ἄνιοῦσαν τὴν ὁποίαν σημειοῦμεν ὡς Κράτος καὶ ὡς ἄτομα δὲν θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ τὴν πραγματοποιήσωμεν μέσα εἰς τρία χρόνια ἐὰν ἡ 4η Αὐγούστου τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ δὲν ἔφερεν ἐκ τῶν ἄνω τὴν ἐπανάστασιν τῶν συνειδήσεων. Δι' αὐτὸ βλέπομεν παντοῦ ἀνανέωσιν, παντοῦ ἀναδιοργάνωσιν, παντοῦ ἀναπροσαρμογήν, παντοῦ μετεκπαίδευσιν, παντοῦ δίψαν γνώσεως, παντοῦ ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑπερτάτην προσπάθειαν. Αὐτὴ ἡ ρωμαλεότης καὶ ἡ δύναμις τοῦ κινήματος τῆς 4ης Αὐγούστου ἔδωκε τὰ πτερὰ τῆς νίκης ποὺ ἐξειλίχθη εἰς θρίαμβον.

»Αὐτὸν τὸν θρίαμβον θὰ ἑορτάσωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Τὸ νόημα τῆς ἑορτῆς πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν εἰς τὸ βάθος διότι ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἀπορρεύσῃ τὸ χρέος τῶν πραγματικῶν πολιτῶν, τῶν ἀληθινῶν Ἑλλήνων».

Τὰ ἀνωτέρω ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ προκήρυξις, ὑπογραφομένη ἀπὸ ἀριστεῖς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐργασίας καὶ ὅλων τῶν πλαισίων, δίδουν ὅλην τὴν εἰκόνα τῆς ψυχικῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἑορτάσῃ μεθαύριον.

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Δὲν εἶναι συνήθης εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἡ ἔντασις τοῦ ἑορταστικοῦ ὀργασμοῦ, τὸν ὁποῖον παρουσιάζει ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον ὁ λαμπρὸς αὐτὸς λαὸς προκειμένου νὰ παρουσιάσῃ ὅλην τὴν ἁγνότητα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ὅλην τὴν βαθεῖαν πίστιν καὶ ὅλην τὴν ἐκτίμησίν του πρὸς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ἡ μεθαυριανὴ ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου.

Αἱ πολυπληθεῖς λαϊκαὶ ἐπιτροπαὶ ἀπὸ ἡμερῶν καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἐξετάζουσιν εἰς τὰς μεγαλειτέρας λεπτομερείας της τὴν προπαρασκευὴν ὅλων τῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῇ ἀνέτως καὶ μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἐκφράσῃ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν τῶν αἰσθημάτων του πρὸς τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας καὶ πρὸς τὸν Ἐθνικὸν ἄνδρα, τὸν Δημιουργόν της.

Πρωτοπόρος ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης τόσον τῶν φαλάγγων τῆς Ε. Ο. Ν. ὅσον καὶ τῶν μαθητικῶν βάθρων, — ἡ νεότης ἡ ἐργαζομένη τὴν γῆν καὶ ἡ ἄλλη ἡ προάγουσα τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν εἰς τὴν πόλιν, — ἔμπλεως ἐθνικοῦ παλμοῦ, θὰ ἡγηθῇ μὲ τὴν ὁρμήν της, μὲ τὴν χαράν της, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν τῆς δίδει ἡ βαθεῖα συναίσθησις τῆς ἐθνικῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ 4η Αὐγούστου καὶ δι' ὅλον τὸ Κράτος ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν καὶ τὰς ὑποχρεώσεις της εἰς τὸ μέλλον, θὰ ἡγηθῇ τοῦ ὅλου ἐνθουσιασμοῦ ὡς συμβολικὴ δᾶς τῆς ὅλης ἐθνικῆς πομπῆς τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Φιλοπτώχων Κυριῶν Κηφισιᾶς

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Φιλοπτώχων Κυριῶν Κηφισιᾶς ποὺ ἐδόθη προχθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ Ἄλσος.

ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β΄ ἔδωκεν εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀκράδαντον πίστιν καὶ βαθυτάτην ἀφοσίωσιν τοῦ Ἔθνους πρὸς τὸν Ἄνακτα, τὸν συνετὸν καὶ πεφωτισμένον Μονάρχην, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ὁποίου ἡ Ἑλλὰς εὑρῆκε τὸν δρόμον τῆς ἀνορθώσεώς της ὡς Κράτους, ὡς Ἔθνους, ὡς Κοινωνίας εὐημερούσης καὶ προκοπτούσης. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἡ Νεολαία, ᾐσθάνθη ἰδιαιτέραν χαρὰν διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῶν γενεθλίων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, διότι ἀντιλαμβάνεται, αὐτὴ περισσότερον παντὸς ἄλλου, ὅτι τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου ἀφορᾷ κυρίως εἰς αὐτήν, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἐγγύτατον μέλλον τοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον τόσον εὐτυχὲς προετοιμάζει διὰ τὴν χώραν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός.

Ἡ «Νεολαία» ἀπευθύνει πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα εὐλαβῶς τὰς εὐχάς της καὶ πρὸς τὸν Θεὸν κατανυκτικὴν τὴν προσευχήν της ὅπως διαφυλάττῃ τὸν Ἄνακτα πολυχρόνιον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς φιλτάτης Πατρίδος.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Φιλοπτώχων Κυριῶν Κηφισιᾶς

Ἡ κυρία Λέλα Ἰω. Μεταξᾶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Φιλοπτώχων Κυριῶν Κηφισιᾶς, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας συνέβαλεν ὅλως ἰδιαιτέρως.

Στὸ περιθώριον

ΟΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κατὰ τὴν ἐξαιρέτως θερμὴν ταύτην ἐποχὴν τοῦ ἔτους οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τοῦ στίβου ἐν ἡμέρᾳ τελοῦν ἁπανταχοῦ ἐν ὑφέσει.

Ἡ «Βραδυνή», ἕνας ἐκ τῶν ἀρτιωτέρων δημοσιογραφικῶν ὀργανισμῶν τῆς Πρωτευούσης, διακρινομένη διὰ τὴν μετ' εὐρύτητος ἐκτέλεσιν τῆς κοινωνικῆς της ἀποστολῆς, εἶχε τὴν εὐκαιρίαν ὅσον καὶ τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ ὀργανώσῃ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀγῶνας ἀθλητικοὺς εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ καθ' ὥρας νυκτερινὰς καὶ ὑπὸ τὸ τεχνικὸν φῶς ἠλεκτρικῶν προβολέων.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων τούτων, εἰς τοὺς ὁποίους οὐκ ὀλίγον συνέβαλον καὶ ἀθλητικὰ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν., ὑπῆρξε πλήρης καὶ ἡ παρουσία κατ' αὐτοὺς τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐλάμπρυνεν ἔτι μᾶλλον τὴν ὡραίαν ὡς ἔμπνευσιν καὶ ἐπιτυχῆ ὡς θέαμα ἀθλητικὴν ἑορτήν.

Πρωτοβουλίαι τοιαῦται, ὡς ἡ ἐν λόγῳ, προάγουσαι τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα καὶ δίδουσαι τὴν εὐκαιρίαν εἰς περισσοτέρους φίλους τοῦ ἀθλητισμοῦ κατὰ τὴν ἑσπερινὴν ἀνάπαυσιν καὶ ὑπὸ τὴν νυκτερινὴν αὔραν νὰ παρακολουθῶσιν ἀνέτως τοὺς ἀγῶνας, εἶναι ἄξιαι πάσης τιμῆς καὶ ἐξάρσεως.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Εἰς ἄλλην σελίδα εἰδικὸς συνεργάτης τῆς «Νεολαίας» ἀσχολεῖται μὲ δύο νέας κυκλοφορούσας ἐκδόσεις. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, φέρουσα εἰς φῶς ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἀδύτων μίαν ἐξέχουσαν ἀλλὰ καὶ ἄγνωστον εἰς τὸ μεγάλον Ἑλληνικὸν κοινὸν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ναυάρχου Κρητὸς Νεάρχου, τῆς πλέον διακεκριμένης προσωπικότητος τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, εἶναι ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον, ἀνεξαρτήτως τῆς ἱστορικῆς του ἀξίας, εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἐθνικὸν παλμὸν καὶ συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ νικηφόρος Ἑλληνικὴ Ἰδέα καθὼς προχωρεῖ καταβάλλουσα τὴν βαρβαρότητα, ἐκπολιτίζουσα τοὺς λαοὺς ἀπὸ τοὺς Μακεδονικοὺς κάμπους μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ.

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΤΕΥΧΟΣ

Ἡ «Νεολαία», ὡς προανηγγείλαμεν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου θὰ ἐκδώσῃ πανηγυρικὸν τὸ προσεχὲς αὐτῆς τεῦχος, πολύχρωμον καὶ μὲ ἐξαιρετικὰς εἰκονογραφημένας συνθέσεις.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους θὰ περιλάβῃ πᾶν ὅ,τι ἡ 4η Αὐγούστου ἔπραξε διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος, ὅλην τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν τὸ Νέον Κράτος ἀσκεῖ ἀπὸ τοῦ βρέφους καὶ τοῦ νηπίου μέχρι τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Β' Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπαραίτητος γιὰ τὸν Ἑλληνισμό.

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο, πῶς κι' ἀπὸ τὴν ἱστορία, κι' ἀπὸ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς κι' ἀπ' τὰ μεγάλα πνεύματα ἐπιβεβαιώνεται ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία εἶν' ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς τῆς ἀνθρωπότητος κι' ἡ μεγαλύτερη ἐκπολιτιστικὴ δύναμι στὸν κόσμο, καὶ πόσο, ἑπομένως, δίκηο εἶχεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ὅταν, θέτοντας τὰ θεμέλια τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, εἶπε πὼς αὐτὴ εἶναι μιὰ Ὀργάνωσι Χριστιανική.

Μὰ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ διαπίστωσι αὐτή, προκειμένου γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος λόγος ειδικώτερος κι' ἐξ ἴσου σοβαρός. Τὸν εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή: Ἡ Ἑλλὰς ἔχει συνταυτίσει τὴν ὕπαρξί της καὶ τὴν ψυχή της τόσο μὲ τὸ Χριστιανισμό, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ πιὰ καὶ ν' ἀνεβῇ ψηλὰ χωρὶς ἐκεῖνον. Θὰ πρέπῃ νὰ μὴν ξέρῃ κανεὶς καθόλου τὴν ἑλληνικὴν ἱστορία, γιὰ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτή. Εἶναι ἀνυπολόγιστες οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερεν εὐθὺς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὁ Χριστιανισμὸς στὴ Φυλή μας, ὑπηρεσίες γιὰ τὶς ὁποῖες ὁ Ἑλληνισμὸς προσπάθησε νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του, θέτοντας τὸν ἑαυτόν του στὴν ὑπηρεσία τῆς μεγάλης Θρησκείας τοῦ Ναζωραίου.

«Ἄνευ τοῦ Χριστιανισμοῦ, — τονίζει ὁ μεγάλος ἱστορικός μας Παπαρρηγόπουλος — ἄνευ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν ἤθελεν ἐπιπλεύσει ἐν τῷ κατακλυσμῷ, ἐν ᾧ κατεποντίσθη ἅπας ὁ λοιπὸς τῆς ἀρχαιότητος κόσμος». Καὶ ἔχει δίκηο. Μέσα στὴν ταραχὴ καὶ στὴ γενικὴ ἀναστάτωσι πνευμάτων καὶ κοινωνιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ ἔδυαν πολιτισμοί, κι' ἐρρίχνονταν στὸ βοῦρκο ἀξίες αἰώνιες, κι' ἐκατρακυλοῦσαν στὴν ἀφάνεια ἔθνη καὶ λαοί, κι' ἐκφυλιζόταν ἡ φιλοσοφία, κι' ὥρμοῦσαν σὰν σίφουνας τὰ κατακτητικὰ στίφη τῶν βαρβάρων τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Ἑλληνισμὸς βρέθηκε στὴν κρισιμώτερη καμπὴ τῆς μεγάλης του ἱστορίας. Πῶς ἐσώθηκε τότε; Ἔστρεψε πρὸς τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ πνεῦμά του, ἄνοιξε διάπλατα σ' ἐκεῖνον τὴν ἀγκάλη του καὶ τὴν καρδιά του, κι' ἀντὶ νὰ συντριβῇ ὑψώθηκε παραπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς λαούς. Ἡ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία ποὺ ἐδημιούργησεν, ἐγέννησε πολιτισμὸ μεγάλο, καὶ μὲ τὶς ἐκπολιτιστικὲς ἀποστολές της ἐσκόρπιζε τὸ φῶς τῆς γνώσεως ἀπ' τὴ Σκυθία ὡς τὴν Αἰθιοπία κι' ἀπ' τὴν Κεντρῴαν Ἀφρικὴ ὡς τὸν Καύκασο καὶ τὴν Ἰνδική. Σὲ καιρὸ ποὺ ἡ Δύσις ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι, στὴ βαρβαρότητα καὶ στὴν ἠθικὴ παραλυσία, στὴν Ἀνατολὴ ἀκτινοβολοῦσε τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸ Βυζάντιο, ἐδημιουργοῦσε τέχνη, μετέδιδε τὸν ἀνθρωπισμὸ στὰ ἄξεστα σλαυϊκά, ταταρικά, μογγολικὰ φῦλα. Κι' ἐχρειάσθηκε νὰ μεταδώσῃ τὸ φῶς του καὶ στὴ δυτικὴ Εὐρώπη, ὑπὸ συνθῆκες μάλιστα δραματικές, γιὰ νὰ μπορέσῃ κι' ἐκεῖ νἄρθῃ ἡ Ἀναγέννησις καὶ ν' ἀνθίσῃ ὁ πολιτισμός.

Μὰ ἂν ἔχῃ μεγάλη σημασία πὼς ὁ Χριστιανισμὸς ἐστάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ σὲ μέρες δόξης καὶ μεγαλείου, ἀκόμη πιὸ σημαντικὸ εἶναι ὅτι τὸν παραστάθηκε μὲ τὴν ἴδια στοργὴ καὶ στὶς δύσκολες στιγμές. Μέσα στοὺς κόλπους του βρῆκε καταφύγιο καὶ παρηγοριὰ ἡ κατατρεγμένη Φυλὴ στὰ μαῦρα χρόνια. Αὐτὸς ἐγλύκαινε τὸν πόνο τῶν παιδιῶν της, ἐσκούπιζε τὰ δάκρυά τους, ἐκράτησε μέσα στὴν ψυχή τους ἀκοίμητο τὸν πόθο τῆς Ἀναστάσεως. Ἀγωνίζεται ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν Ἑλληνισμό· χύνουν τὸ αἷμά τους ἀνώτατοι λειτουργοί της· ἀγχόνες στήνονται μπρὸς στὰ Πατριαρχεῖα της. Κι' ἔξω ἀπ' τὰ κέντρα, ἐκεῖ μακριὰ στὸ ἀπόμερο Ἑλληνικὸ χωριό, ὁ ταπεινὸς παπᾶς μὲ τὸ τριμμένο ράσο, ποὺ προχωρεῖ κάθε βράδυ πρὸς τὴ σκοτεινὴ χωρικοεκκλησιά, γιὰ νὰ διδάξῃ στὰ σκλαβόπουλα τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ γραμματικὴ κι' ἀριθμητική, γίνεται συγχρόνως ὁ ἐμπνευσμένος ἀπόστολος τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ὁ ἀνώνυμος καὶ γιὰ τὴν ἐποχή του καὶ γιὰ τοὺς μελλοντικοὺς χρόνους ἐμψυχωτὴς τοῦ ὀρφανοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ἄγνωστος στρατιώτης τῆς Ἐλευθερίας.

Ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια τῆς πίστεως, ἡ Φυλή μας στὰ τετρακόσια χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ἀντὶ νὰ χάνῃ αὐξάνει τὴν ζωτικότητά της. Ἑτοιμάζει βλαστούς, καταρτίζει ἡγέτες καὶ στελέχη καὶ φτάνει στὴ μεγάλη στιγμή. Δυναμωμένη, ὁρμᾷ γιὰ τὴν πραγμάτωσι τῶν ὀνείρων της. Καὶ δημιουργεῖ τὸ Εἰκοσιένα. Ὅλοι τὸ ὡμολόγησαν, κι' ἐχθροὶ ἀκόμη: Ὁ ἀγῶνας ἐκεῖνος ἦταν μιὰ μεγαλειώδης προσπάθεια, μιὰ ὑπέροχη ἐξόρμησις τῆς ἀκαταβλήτου Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἕνα λαμπρὸ σύνολο ὑπερόχων κατορθωμάτων. Μιὰ φούχτα κατατρεγμένων, γυμνῶν, φτωχῶν ἀνθρώπων, ὀρθώνουν τὸ ἀνάστημά τους μπροστὰ σὲ μιὰ πανίσχυρην Αὐτοκρατορία. Τὴν συγκλονίζουν σύρριζα, τὴν κάμνουν νὰ σκύψῃ στὴν θριαμβικήν των προέλασιν, νὰ ὑποχωρήσῃ μπροστά τους, νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ στὸ τέλος. Τί τοὺς ἐνέπνεε; Ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦσαν δύναμι κι' ἀντοχὴ κι' ἡρωϊσμό; Ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ παρὰ μόνον ἀπ' τὴν πίστι στὴ θρησκεία τους, ἀπ' τὴν πίστι στὰ μεγάλα ἰδανικά τους;

Δὲν χρειάζεται νὰ προχωρήσω περισσότερο. Εἶναι τόσο πολλὲς καὶ τόσο σημαντικὲς οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὸν Ἑλληνισμὸ ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, ὥστε κι' ἕνας συζητητὴς κακῆς πίστεως θὰ δυσκολευόταν πολὺ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ.

Νέοι τῆς Ἑλλάδος: Τὸ εἴπαμε πρωτήτερα, τὸ ξαναλέμε καὶ τώρα. Ἂν ὁ κόσμος ἔχῃ ἀπόλυτη ἀνάγκη τοῦ Χριστιανισμοῦ γιὰ νὰ τραβήξῃ μπροστά, ἡ Ἑλλὰς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ στιγμὴ χωρὶς αὐτόν. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή, ἡ πίστις ὑπῆρξε ἡ ζωή της. Μὲ τὴν πίστιν αὐτὴ ζῇ εἴκοσι αἰῶνες τώρα. Μὲ τὴν πίστι αὐτὴ ἐμεγαλούργησε στοὺς μέσους χρόνους· μ' αὐτὴν ἐκράτησε τὴ ζωτικότητά της στὴ σκλαβιά· μ' αὐτὴν ἑτοίμασε τὴν Ἀνάστασί της· μ' αὐτὴν ἐθριάμβευσε στοὺς νέους χρόνους, κι' ἐτράβηξεν ἐπάνω της γεμᾶτα ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου.

Μὰ ἂν δὲν μπορῇ νὰ νοηθῇ Ἑλλὰς χωρὶς τὴν πίστι τὴ Χριστιανική, πῶς θὰ μποροῦσε χωρὶς αὐτὴ νὰ νοηθῇ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος;

Ὦ, ναί· τὴν πίστιν αὐτή, ἀγαπητοὶ συναγωνισταί, πρέπει νὰ βάλωμε ὁ καθένας μας θεμέλιο στὴ ζωή του. Ἡ πίστις στὴ θρησκεία τῶν πατέρων μας, ἡ πίστις στὰ μεγάλα κι' ἀθάνατα ἰδανικὰ τῆς δοξασμένης Φυλῆς μας, εἶν' ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεων, τῶν ὑπερόχων πράξεων, τῶν ἡρωϊσμῶν ποὺ ὁδηγοῦν στὸ πάνθεον τῆς ἀθανασίας.

Ἡ πίστις αὐτὴ ἀνυψώνει τὰ ἄτομα καὶ τὰ Ἔθνη, δοξάζει λαούς, γιγαντώνει Κράτη. Μόνον αὐτὴ ἔχει τὴν δύναμι νὰ χαλκεύῃ χαρακτῆρες, νὰ χαλυβδώνῃ θελήσεις, νὰ ἐξαγνίζῃ συνειδήσεις, νὰ βγάζῃ μέσα ἀπὸ τὴ νέα γενεὰ φωτεινοὺς κοινωνικοὺς ἡγέτες, ζωντανὰ στελέχη τῆς Πατρίδος μας, γεμᾶτα χυμὸν καὶ ζωτικότητα, ἐργάτας ἀναπλάστας καὶ ἀναμορφωτάς.

Α. Ι. Γκ—ς

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Τὸ κενοτάφιον τῶν Γερμανῶν Φιλελλήνων στὸ Μεσολόγγι

Εἴπαμε σὲ προηγούμενο σημείωμα γιὰ τὴ Νεολαία τῆς Ἱερᾶς Πόλεως, ποὺ βαδίζει στὰ ἴχνη τῶν ἡμιθέων προγόνων της καὶ μιλήσαμε γιὰ τὴ βαρειὰ ἱστορικὴ κληρονομιά της, ποὺ τὴν φέρνει ὑπερήφανα στοὺς ὤμους της, γιὰ νὰ τὴν παραδώση τιμημένη στοὺς ἐπερχομένους!...

Καὶ δὲν μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ εἶναι ἀλλοιώτικη ἡ Νεολαία αὐτὴ τοῦ Μεσολογγίου! Ζῆ μέσα σ' ἕνα περιβάλλον γεμᾶτο ἀπὸ ἐθνικὲς ἐποποιΐες καὶ ἐθνικοὺς ἡρωϊσμούς! Ζῆ μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο ἐθνικὸ μουσεῖο ποὺ κάθε γωνιά του εἶναι καὶ μιὰ ἀνάμνησις. Κάθε τόπος κι' ἕνα παράδειγμα, κάθε σημεῖο καὶ μιὰ ἱστορικὴ ἐπιταγή....

Ἐκεῖ πέταξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα μαζὶ μὲ τὰ γυναικόπαιδα ὁ Καψάλης, ἐδῶ ἐπολέμησεν ὁ Στουρνάκης, ἐκεῖ ὁ Δημοτσέλιος, πάρα κάτω ὁ Μακρῆς. Ἐκεῖ ὁ Τσόγκας, ἀλλοῦ ὁ Ματσακᾶς. Στ' ἄλλο μέρος οἱ ἡρωϊκοὶ Σουλιῶτες μὲ τὸ Νότη Μπότσαρη γράφουν μὲ τὸ αἷμα τους, τὴν ἀνδρεία καὶ τὸν πατριωτισμό τους τὶς χρυσὲς σελίδες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἐκεῖ κάπου ἦταν τὸ κανονοστάσιο τοῦ Φραγκλίνου, ἀλλοῦ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου. Ἐκεῖ τὸ πρόχωμα τοῦ Ρήγα, πάρα κάτω ἔπεσεν ὁ Μπαλτᾶς καὶ ἐκεῖ ἡ 17έτις παρθένος. Ἐκεῖ... Ἀλλὰ εἶναι ἀτελεύτητος ἡ σειρὰ τῶν ἡρωϊκῶν τοποθεσιῶν, ποὺ τὰ μνημεῖα τους ἔχουν συγκεντρωθῆ ὅλα εἰς τὸ Δημαρχεῖο καὶ τὸ Ἡρῷο.

Εἶναι ἄξιος παντὸς ἐπαίνου ὁ Δήμαρχος Μεσολογγίου, ποὺ φρόντισε μὲ τόση ἐπιμέλεια νὰ τὰ συγκεντρώση στὸ Δημαρχεῖο καὶ τὸ Ἡρῷον καὶ ἔτσι νὰ δίνη σ' ὅλη τὴν πόλι τὴν αἴγλη τοῦ θρύλου καὶ τῆς ἱστορίας...

Στὴν πινακοθήκη τοῦ Δημαρχείου θὰ δῆτε, στὶς εἰκόνες τὶς παληές, ἢ τὰ ἀντίγραφά τους, νὰ ξαναζωντανεύη μπροστά σας τὸ δρᾶμα τῆς πολιορκίας. Ἐκεῖ θὰ δῆτε τοὺς πρωταγωνιστάς: Ὁ Ραζηκώτσικας, ὁ Μπότσαρης, ὁ Μακρῆς. Ὁ μεγάλος φιλέλλην, ὁ Βύρων, κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ τρομεροὶ τοῦ Ἀγῶνος ἀντίπαλοι. Ἐκεῖ ἡ μάνα ποὺ σκοτώνει τὸ ἴδιο της παιδί, γιὰ νὰ μὴ πέση στὰ χέρια τῶν βαρβάρων καὶ δὲν ἀνατραφῆ σὰν Ἕλληνας καὶ σὰν Χριστιανός...

Στὸ Ἡρῷον, ποὺ τὰ μνημεῖα ξεπετιῶνται περήφανα ἀνάμεσα στὴν ὀργῶσαν βλάστησιν τῶν διακοσμητικῶν δένδρων καὶ θάμνων, σὲ καλοῦν σ' ἕνα εὐλαβὲς προσκύνημα!... Δὲν μπαίνεις μόνο σ' ἕνα ἱστορικὸ τόπο! Εἰσέρχεσαι στὸ Ἅγιο Βῆμα τοῦ ἀπέραντου ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Πόλεως!

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπισκέπτου ἀνυψοῦται στὰ οὐράνια ἄδυτα, ἐκεῖ ποὺ οἱ ἱερὲς ψυχὲς τῶν ἡρώων ἔχουν βρῆ τὴ δικαίωσι καὶ τὴν ἠρεμία...

Εἶναι ἐπιβλητικὴ τοῦ Ἡρώου ἡ θέα! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προσέλθη ἐκεῖ χωρὶς νὰ καταληφθῆ ἀπὸ κατάνυξι.

Θ' ἀποκαλυφθῆ μ' εὐλάβεια μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ στὰ μνημεῖα τῶν φιλελλήνων. Θ' ἀναπολήση μ' ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη τὴν ἀθρόα κάθοδο τῶν φιλελλήνων στὴν ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα γιὰ νὰ προσφέρουν τὴ ζωή τους θυσία στὸ βωμὸ τοῦ εὐγενοῦς Ἔθνους ποὺ ζητοῦσε τὴν Ἐλευθερία του...

Θὰ θυμηθῆ ἐκεῖ μὲ ὑπερηφάνεια Ἐθνικὴ πῶς τὸ Ἑλληνικὸ κίνημα ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συγκινήσει ὅλα τὰ Κράτη. Μποροῦσε μιὰ μεγάλη τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης Δύναμις νὰ βροντοφωνοῦσε στὸν κόσμο πῶς δὲν ὑπάρχει στοὺς Κώδικας τῶν Ἐθνῶν Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Μποροῦσε ἡ Ἱερὰ Συμμαχία τῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων νὰ μὴ συμπαθοῦσε τὸ Ἑλληνικὸ κίνημα!...

Μὰ οἱ λαοὶ δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τοὺς ἡγεμόνας τους!...

Ἀπ' ὅλα τὰ Κράτη κατέβαιναν στὴν Ἑλλάδα οἱ ξένοι γιὰ νὰ πάρουν τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία. Ἄνθρωποι κάθε Χώρας, κάθε ἡλικίας, πάσης προελεύσεως. Ὁ λόρδος δίπλα στὸν ἀστὸ καὶ τὸν ἐργάτη. Ὁ στρατηγὸς δίπλα στὸν ἀστράτευτο σπουδαστή, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν — μιλοῦμε γιὰ τὸν Σανταρόζα — δίπλα στὸν στρατιώτη... Ὅλοι μ' ἕνα ἰδανικό: Νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν φώτων, γιὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ ἀρχαίου κλέους....

Ἦλθαν γιὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἀθηναίων καὶ βρῆκαν τοὺς τραχεῖς συμπολεμιστὰς μὲ τὴν δυνατὴ μὰ εὐγενικὴ καρδιά....

Ἐκεῖ θὰ δῆ τὰ θρύψαλα τοῦ τυπογραφείου τοῦ Μάγερ, ποὺ δίδει μὲ τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικὰ» τὸ ἡμερολόγιο τῆς πολιορκίας...

Κι' ὁραματίζεται κανεὶς τὶς ἄφθαστες εἰκόνες τῆς ἐποποιΐας καὶ στὰ χείλη του ἔρχονται ἀθέλητα οἱ στίχοι τοῦ Σολωμοῦ ποὺ μὲ τὴ μαγεία τῆς τέχνης του ἀνύψωσε τοὺς τραχεῖς ἐκείνους ὑπερασπιστὰς τοῦ Μεσολογγίου σὲ αἰώνια σύμβολα αὐταπαρνήσεως καὶ πατριωτισμοῦ:

«Καὶ βλέπω κάτου τὰ παιδιὰ μὲ τὶς ἀντρογυναῖκες
γύρω στὴ φλόγα πάναψαν καὶ θλιβερὰ τὴ θρέφαν
μ' ἀγαπημένα πράγματα καὶ μὲ σεμνὰ κρεββάτια,
ἀκίνητες ἀστέναχτες δίχως νὰ χύνουν δάκρυ
καὶ γγίζει ἡ σπίθα τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ λωωμένα ροῦχα.
Εἶν' ἕτοιμα στὴν ἄσπονδη πλημμύρα τῶν ἁρμάτων
δρόμο ν' ἀνοίξουν τὰ σπαθιὰ κι' ἐλεύθεροι νὰ μείνουν.»

Ἀλλὰ δὲν φθάνει ὁ χῶρος τῆς μιᾶς σελίδος γιὰ νὰ ἀπαριθμήση κανεὶς τὰ μνημεῖα τοῦ Ἡρώου καὶ τοὺς μεγάλους των συμβολισμούς!...

Καὶ φεύγει μόνο ἐγκαταλείποντας τὸ Ἡρῷον καὶ τὸ Μεσολόγγι μὲ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν Ἐθνική του καταγωγή! Καὶ φεύγει πάντοτε μὲ πατριωτικοὺς ὁραματισμούς, βλέποντας ὑπὸ τὶς σκιὲς τῶν ἡρώων μιὰ Νεολαία, Νεολαία ἀθλητική, γερὴ στὸ μυαλὸ καὶ στὸ σῶμα, ποὺ βαδίζει μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ τὸ δρόμο ποὺ τῆς ἐχάραξε τὴν 4ην Αὐγούστου τὸ στιβαρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ χέρι.

Ἡ Κεντρικὴ Πλατεῖα καὶ τὸ Δημαρχεῖον τοῦ Μεσολογγίου

Ἀγγ. Μεταξᾶς

ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γύρω ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀναμμένα πευκόξυλα κοντὰ στὸ ρέμα τοῦ Ἀξιοῦ, μιὰ παρέα ἀπὸ πραματευτάδες συζητοῦσε. Ἡ νύχτα ἦταν ἥσυχη: τὸ ποτάμι κυλοῦσε μ' ἕνα ἐλαφρότατο φλοῖσβο ἀνάμεσα στὰ καλάμια τῆς ὄχτης. Πέρα σὲ λίγη ἀπόσταση μιὰ μεγάλη λάμψη ποὺ τελείωνε ἀπάνω σὲ πυκνὸ μαῦρο καπνό, καὶ φωνὲς ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἀνάκατες, σημείωναν τὸ μέρος ποὺ θὰ γινόταν τὸ παζάρι...

Εἴχανε τελέψει τὸ δεῖπνο τους καὶ τώρα μένανε ξαπλωμένοι κοντὰ στὴ φωτιά, γιατὶ τὸ ρέμα κατέβαζε κρύο ἀρκετὰ τσουχτερό. Ἕνας γέρος, τρεῖς ἄντρες μισοκαιρίτες κι' ἕνας νέος τυλιγμένος σὲ μιὰ ἄσπρη χνουδωτὴ πατανία, ἔτσι ποὺ μόλις φαινόταν τὸ πρόσωπό του· εἶχε πυρετὸ καὶ ρῖγος· τὰ δόντια του χτυποῦσαν...

Ἡ γνωριμία των, καθὼς φαίνεται, ἦταν παληά· θὰ συναντήθηκαν δίχως ἄλλο πολλὲς φορὲς ὣς τώρα, ἐξ αἰτίας τῆς δουλειᾶς τους, κι' αὐτὸ φαινόταν ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔδειχναν συναμεταξύ τους καὶ τὸν τρόπο ποὺ μιλοῦσαν. Ἡ κουβέντα τους, ὅσο κι' ἂν ἔφερνε γύρα ἀπὸ τὶς ἔγνιες τους, εἶχε ὅμως γενικώτερο ἐνδιαφέρον, γιατὶ οἱ ἔγνιες τοῦτες ἦσαν παρακλάδια μονάχα ποὺ φύτρωναν κι' ἁπλώνονταν ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς καημοὺς τῆς ἐποχῆς.

Ἕνας ἔλεγε γιὰ τὸ πανηγύρι τῆς Ἔφεσος, ποὺ εἶχε γίνει στὶς 25 τοῦ περασμένου μῆνα...

... Τὰ κομέρκια[1] ἦσαν μεγάλα, πάνω ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε... Πρὸ καιροῦ, ὅταν ὁ αὐτοκράτορας πῆγε νὰ προσκυνήση, ὁ λαὸς ἔκαμε παράπονα καὶ λιγόστεψε τὸ κακό... μὰ τώρα πάλι!... Οἱ πραμάτειες φάνηκαν ἀκριβὲς στὸν κόσμο καὶ δὲν ἀγόρασε... Οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς δὲ βγῆκαν...

—Ἂν ὁ καιρὸς εἶναι καλός, εἶπε ὁ γέρος ρίχνοντας μιὰ φοῦντα ἀπὸ πεῦκο στὴ φωτιά, σκοπεύω νὰ πάω στὶς Χῶνες τῆς Φρυγίας... στὸ μεγάλο παζάρι ποὺ γίνεται τὴν ἑορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Πέρσι κέρδισα ἐκεῖ πιὸ πολύ, ἀπ' ὅσα θὰ κέρδιζα ἕνα χρόνο ὁλόκληρο, ἂν καθόμουν νὰ περιμένω πελάτες στοὺς ἐμβόλους τῆς βασιλεύουσας.

Σιγὰ σιγὰ ἡ κουβέντα πέρασε ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, σὲ ζητήματα κοινωνικά... Μίλησαν γιὰ τοὺς δουλοπάροικους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας... γιὰ τὴ γύμνια καὶ τὴ φτώχεια τους... Γιὰ τὰ μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ κτήματα ποὺ τὰ πιότερα ἔμεναν ἀκαλλιέργητα μ' ὅλο ποὺ μποροῦσαν μὲ καλὴ διατήρηση καὶ ἐπίβλεψη νὰ θρέψουν πολλὲς χιλιάδες ἀνθρώπους καὶ νὰ λιγοστέψουν τὴν κακομοιριὰ τοῦ κόσμου.

— Μεγάλο θεριό, λέω, εἶναι καὶ ἡ ἀχορτασιὰ τοῦ ἀνθρώπου... Θέλει νὰ βλέπη γύρω του τὰ πλούτη κι' ἂς μὴν τὰ χαίρεται... Ποιὸ τ' ὄφελος ἀπὸ τὰ χέρσα τοῦτα χωράφια ποὺ κρατοῦν στὴν κατοχή τους τὰ μοναστήρια; Στὰ μαντρωμένα περιβόλια σαπίζουν ἀμάζευτοι οἱ καρποὶ καὶ κατεβαίνουν οἱ κουροῦνες καὶ τοὺς ρημάζουν... κι' ἂς πεθαίνουν τὰ παιδιὰ τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὴν πεῖνα... Ἂν ἤμουν αὐτοκράτορας...

— Τί θἄκανες; ρώτησε ὁ γέρος.

— Νά, θ' ἀπαγόρευα νὰ χτίζουν καινούργια μοναστήρια... ν' ἀφίνουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ βιός τους σ' αὐτά... Ὁ ἅγιος λίγο λαδάκι θέλει μονάχα γιὰ τὸ καντήλι του καὶ καρδιὰ πιστὴ κι' ἀκριμάτιστη.

— Τότε λοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ σοὔλεγα: Τρισέβαστε ἂν θὲς νὰ μὴ χάσης τὴν κορῶνα σου, ἄλλαξε κεφάλι...

—Ἐμεῖς οἱ πραματευτάδες, ἀλήθεια, πρόσθεσε ὁ γέρος, εἴμαστε ἄνθρωποι πολυταξιδεμένοι... Ἔτσι βλέπουμε καὶ ξέρουμε πολλά... ποιὲς πληγὲς λόγου χάρη χάσκουν ἀνοιχτὲς καὶ φαρμακώνουν τὸ κορμὶ τῆς αὐτοκρατορίας... Μ' ἄλλο νὰ βλέπης κι' ἄλλο νὰ γιατρεύης... κι' ἂν γινόταν αὐτό, ποὺ θαρρεῖς πὼς εἶναι θεράπιο, θὰ σηκωνόταν μιὰ συμφορὰ χειρότερη κι' ἀπὸ τὴν πεῖνα...

—Ὅλα θὰ πήγαιναν καλά, παρατήρησε κάποιος ἄλλος, ἂν ἀνοίγανε μιὰ φορὰ οἱ θαλασσινοὶ δρόμοι.... Οἱ Σαρακηνοὶ κάθονται πάνω στὸ στῆθος μας σὰν βραχνᾶς... Πῶς ν' ἀναπνέψουμε μαθές; Ἡ πραμάτεια σήμερα κοστίζει ἀκριβὰ γιατὶ τὴ μεταφέρουμε ἀπὸ τὴν ξηρά... Οἱ καμῆλες καὶ οἱ δοῦλοι θέλουνε νὰ φᾶνε... καὶ ἡ ἀπόσταση εἶναι μεγάλη... Ἕνα πληρώνουμε στὸν αὐτοκράτορα κορμέκι καὶ τρία στοὺς κουρσάρους... Ἄσε πιὰ καὶ τὴ ζημιὰ ἀπὸ τὶς κακοκαιρίες... Πῶς νὰ πορευτῆ ὁ κόσμος, πῶς νὰ ζήση!... Τί μουρμουρίζεις;

— Λέω πὼς μᾶς χρειαζόταν ἕνας Ἡράκλειτος... Νὰ μαζέψη τὰ φουσᾶτα καὶ τὰ βασιλικὰ πλόϊμα, νὰ κάνη τὸ σταυρό του καὶ νὰ κινήση...

— Σωστά, σωστά!... Τί νὰ τὴν κάμω μαθὲς τὴ φρόνεση ποὺ ξεχειλίζει... σὰν κάθεται ἄνεργη; Γράφει, λέει, ὁ τρισέβαστος στὸ μοναχογυιό του, τὸ Ρωμανό, συμβουλές...

— Νὰ τὸν χαίρεται, ἔκοψε ὁ γέρος.

— Ναί, πῶς νὰ πορεύεται, λέει, γιὰ νὰ κρατῆ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα ψηλά... Πράξη, πράξη χρειάζεται... Τὰ λόγια εἶναι ἀδυναμία καὶ φτώχεια...

— Σστ! ἔκοψε πάλι ὁ γέρος... Θαρρῶ πὼς ἄκουσα περπατησιὲς μέσ' στὰ καλάμια.

Σώπασαν ὅλοι καὶ κοίταξαν κατὰ κεῖ...

Μονάχα οἱ φωνὲς τῶν βατράχων ἀκούστηκαν, ποὺ φώλιαζαν ἀνάμεσα στὰ λιμνασμένα νερά, παράταιρες καὶ δυνατὲς νὰ κυριαρχοῦν στὴ νύχτα...

—Ὁ κόσμος εἶναι γιομᾶτος κατασκόπους...

—Ἄκουσαν πὼς ἑτοιμάζεται ἐκστρατεία... καὶ θέλουν νὰ μάθουν γιὰ ποῦ καὶ πότε...

— Μὰ εἶναι ἀλήθεια;

— Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ κουβαλοῦν ξυλεία στὰ ναυπηγεῖα... τὰ σφυροκοπήματα ἀκούονταν δύο μίλλια μακριά...

— Θὰ πάω νὰ δῶ, εἶπε ὁ γέρος καὶ σηκώθηκε.

— Πρόσεχε τὸ βάλτο... μὴ σὲ ρουφήξη...

Πῆρε ἕναν ἀναμμένο δαυλὸ καὶ προχώρησε. Οἱ ἄλλοι περίμεναν σιωπηλοὶ παρακολουθῶντας τὸ φῶς ποὺ μιὰ φαινόταν στ' ἀνοιχτά, μιὰ χανόταν ἀνάμεσα στὰ καλάμια, ἕτοιμοι νὰ τρέξουν σὲ βοήθεια, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο γύρισε...

— Τίποτα, εἶπε, κι' ὡς τόσο εἶμαι βέβαιος πὼς ἄκουσα...

— Μπορεῖ νἄταν καὶ κανένα μουλάρι ποὺ τὄσκασε καὶ βοσκάει τριγυρίζοντας κατὰ δῶ...

— Δὲ θἄχε λόγο νὰ κρυφτῆ... Ἂς ἀλλάξουμε κουβέντα, πρόσθεσε σιγώτερα... Στὶς πολιτεῖες εἶναι δύσκολο νὰ μποῦν ξένοι καὶ μάλιστα ὕποπτοι... μὰ ἐδῶ ἀνάμεσα στὸν κόσμο μποροῦν νὰ μάθουν κρυφακούοντας ὅ,τι τοὺς χρειάζεται....

—Ὁ ἅγιος Δημήτρης ἂς μᾶς προστατέψη...

Ἡ εὐχὴ τούτη ἔδωσε ἀφορμὴ στοὺς

Συζητοῦσε μιὰ παρέα ἀπὸ πραματευτάδες.

1 Οἱ φόροι τοῦ τελωνείου.

πραματευτάδες καὶ βάλθηκαν νὰ ἱστοροῦν συναμεταξύ τους τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου καὶ τὰ θαύματά του...

Μερικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπὸ φυσικό τους τὴν τέχνη τοῦ λόγου σὲ τρόπο ποὺ λὲς νὰ μὴν τελειώσουν ποτὲ σὰν ἀρχίσουν. Καθὼς ἀραδιάζουν τὶς λέξεις τὴ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, σοφά, ἐκεῖ ποὺ χρειάζεται τὴν καθεμιά τους, θαρρεῖς καὶ σὲ κερνοῦν γλυκόπιοτο κρασὶ πού, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ τὸ πίνεις καὶ τὸ χαίρεσαι, ἔχεις καὶ τὸν καϋμό του πὼς πολὺ γρήγορα θὰ τελειώσῃ...

Ἔλεγε λοιπὸν ὁ γέρος...

—Ἦταν τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄπιστος αὐτοκράτορας Διοκλητιανὸς εἶχε βγάλει διάτα, ὅποιος λέει πὼς εἶναι Χριστιανός, μονάχα γι' αὐτὸ καὶ χωρὶς ἄλλη κρίση, νὰ φυλακίζεται... Ὁ Δημήτριος ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, νέος καὶ παλληκάρι κι' ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴ δόξα, δὲ φοβήθηκε καὶ φώναξε μπροστὰ σ' ὅλους πὼς εἶναι καὶ θὰ μείνη πιστὸς γιὰ πάντα στὸν ἕνα ἀληθινὸ θεὸ κι' ὅ,τι γίνη ἂς γίνη...

Καὶ μὲ τέτοιο τρόπο ἐξακολουθώντας διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία ποὺ ἀναφέρεται στὸ τροπάρι τοῦ Ἁγίου... πὼς σύγκαιρα δηλαδὴ ἦσαν ἀγῶνες στὴ Θεσσαλονίκη καὶ πὼς παρουσιάστηκε στὰ μαζεμένα πλήθη καὶ τὸν συναυτοκράτορα Μαξιμιανὸ κάποιος γίγαντας Λυαῖος, εἰδωλολάτρης, «μεγέθει σώματος καὶ ρώμη τοὺς κατ' αὐτὸν ὑπερβάλλων» καὶ τόση εἶχε πεποίθηση στὴν ὑλική του δύναμη, ποὺ καυκήθηκε γι' αὐτὴν καὶ προσκάλεσε ἕναν, ὅποιον καὶ νἆναι, νὰ παλέψη μαζί του... Ζωγράφισε μὲ ζωηρὰ χρώματα ὕστερα τὸ μικρὸ Νέστορα ποὺ σὰν ἄλλος Δαυῒδ ἀνάλαβε νὰ ταπεινώση τὸν περήφανο ἐθνικό... πως πήγε στὴ φυλακὴ καὶ ζήτησε τὴ συμβολὴ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Δημητρίου καὶ πὼς ἐκεῖνος τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ ψυχὴ ποὺ πιστεύει εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸ κάθε τί, γιατὶ ὁ Θεός, ὁ παντοδύναμος κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἶναι μαζί της καὶ τὴ βοηθᾶ... Προχώρησε ὕστερα στὴν περιγραφὴ τῆς πάλης καὶ τὶς δραματικές της λεπτομέρειες. Οἱ ἀκροατές του, μ' ὅλο ποὺ ἄλλοι ἤξεραν κι' ἄλλοι μάντευαν τὸ ἀποτέλεσμα, τὸν ἄκουγαν συγκινημένοι σὰ νάβλεπαν κιόλας μὲ τὰ μάτια τους τὸ στάδιο καὶ τὸ πλῆθος ὄρθιο ποὺ φώναζε κι' ἀποροῦσε, πῶς ἦταν δυνατὸ ἕνας τόσο ἄνισος ἀγώνας νὰ πηγαίνη σὲ μάκρος, καὶ τὸν Μαξιμιανὸ ποὺ δάγκωνε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴ λύσσα... Κι ὅταν ἔφθασε στὸ σημεῖο ποὺ ὁ Λυαῖος χτυπημένος θανάσιμα ἀνοίγει τὰ χέρια καὶ γκρεμίζεται μονοκόμματα σὰ βράχος, χτύπησαν τὰ χέρια συναρπασμένοι ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἔκαναν ὕστερα μὲ κατάνυξη καὶ τὸ σταυρό τους.

—Τί σημαίνει ποὺ ὁ αὐτοκράτορας διάταξε εὐτὺς νὰ σκοτώσουν τὸ Νέστορα καθὼς καὶ τὸ Δημήτριο στὴ φυλακὴ ποὺ βρισκόταν; ἐξακολούθησε ὁ γέρος... Μιὰ φορὰ δείχτηκε ὁλοφάνερα μπρὸς στὰ μάτια τῶν ἀπίστων ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου.

—Εἰρήνη ὑμῖν! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Δυὸ ἄνθρωποι πρόβαλαν μπροστά τους. Ἡ παρουσία τους ἐκεῖ ἦταν τόσο ἀναπάντεχη καὶ ἡ θωριά τους, τουλάχιστον τοῦ ἑνός, τόσο παράξενη, ποὺ οἱ πραματευτάδες ἄλλοι πετάχτηκαν μονομιᾶς ὄρθιοι κι' ἄλλοι ἀνακάθισαν ἕτοιμοι νὰ σηκωθοῦν.

Ψηλὸς πολὺ καὶ ἀδύνατος... Φοροῦσε τρίχινο ράσο ποὺ ἔπεφτε κάτω ὡς τὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του καὶ σούρνονταν στὸ χῶμα... Τὰ γένεια του ψαρὰ κι' ἀραιὰ κατέβαιναν χαμηλὰ στὸ στῆθος του... Ἔσκυβε τὸ κεφάλι... Κάτω ἀπὸ τὰ δασά του φρύδια τὰ μάτια του λαμπερά, θαρρεῖς ἀπὸ πυρετό, κοίταζαν ἀκίνητα στὸ ἴδιο σημεῖο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἠνάγκασε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του, ἀφοῦ μποῦν εἰς τὸ πλοῖον, νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μέχρις ὅτου αὐτὸς ἀφήσῃ τὸν ὄχλον. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε, ἀνέβηκε ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῇ μόνος του. Καὶ ὅταν ἐνύκτωσε, ἦταν ἐκεῖ μόνος. Τὸ δὲ πλοῖον ἦτο ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ἐβασάνιζεν ἡ τρικυμία, διότι ὁ ἀέρας ἦταν ἀντίθετος. Κατὰ τὴν νύκτα ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε πρὸς τὸ πλοῖον περιπατῶντας ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ὅταν οἱ μαθηταί του τὸν εἶδαν νὰ περιπατῇ ἐπάνω στὴ θάλασσα ἐφοβήθησαν κι' ἔλεγαν ὅτι θὰ εἶναι κάποιο φάντασμα, κι' ἀπὸ τὸ φόβο ἤρχισαν νὰ ξεφωνίζουν. Ἀμέσως δὲ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε: «Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε». Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ ἀπήντησε: «Κύριε, ἂν ἀλήθεια εἶσαι σύ, διάταξέ με νὰ ἔλθω κοντά σου περιπατῶντας ἐπάνω στὸ νερό». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἔλα». Ὁ δὲ Πέτρος, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἄρχισε νὰ περιπατῇ ἐπάνω στὴ θάλασσα διὰ νὰ ἔρθη κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι ὁ ἀέρας ἦταν δυνατός, ἐφοβήθηκε κι' ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φωνάζοντας: «Κύριε, γλύτωσέ με». Ἀμέσως δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι του, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ εἶπε: «Ὀλιγόπιστε, γιατί ἔχασες τὸ θάρρος σου;» Καὶ ἀφοῦ ἐμπῆκαν εἰς τὸ πλοῖον, ἀμέσως ὁ ἀέρας ἔπαυσεν. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἦσαν μέσα στὸ πλοῖο τὸν ἐπροσκύνησαν καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ἀληθινὰ εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἐδιάβηκαν ἀντίκρυ.

> **Κ**αὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε: Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν, ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων: Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει ποῖα ὀλέθρια ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ φέρῃ στὸν ἄνθρωπο ἡ ὀλιγοπιστία. Παράδειγμα ζωντανὸ εἶναι ὁ ἀπόστολος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Πέτρος. Αὐτὸς ἔχοντας πίστιν εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐδίστασε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ περιπατήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ ὅταν εἶδε τὰ κύματα ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν πίστι του καὶ νὰ τὸν κυριεύῃ ὁ φόβος. Καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ βυθίζεται καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπνίγετο ἂν δὲν τὸν βοηθοῦσε ὁ μεγάλος του διδάσκαλος.

Ἀπ' τὸ παράδειγμα αὐτὸ βλέπομε πῶς ὅτι κατορθώνει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πίστι του, ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸ χάσῃ ἂν γιὰ μιὰ στιγμὴ χάσῃ τὸ θάρρος του καὶ ὀλιγοπιστήσῃ. Ἀκόμα διδασκόμεθα ὅτι τὴν πίστι μας πρέπει νὰ προσπαθοῦμε ὄχι μόνο νὰ τὴν διατηροῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν στερεώνωμεν σὲ γερὰ θεμέλια, τὰ ὁποῖα θὰ βροῦμε εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ τὰ προστάγματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ὑπόσχεται βέβαια ἄπειρα καὶ πολὺ μεγάλα ἀγαθά, ἀλλὰ μᾶς ζητεῖ πίστιν ἀκλόνητον καὶ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοπιστίαν καὶ προλέγει εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν πιστεύουν ὅτι θὰ καταδικασθοῦν, θὰ ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ κάθε ἀπόλαυσιν εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν.

Διὰ τοῦτο κάθε ἡμέρα καὶ κάθε στιγμὴ ἂς τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δίνῃ θάρρος εἰς τὴν πίστι μας, καὶ ἂς τοῦ ζητοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ὀλιγοπιστίαν καὶ νὰ μᾶς κάμῃ ἀξίους τῆς ἐπουρανίου του βασιλείας.

ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η θεατρική τέχνη πρωτοφάνηκε στὸν κόσμο ἐδῶ, στὴν πατρίδα μας, τὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα στὴν Ἀττική, μέσα στ' ἀμπέλια της, ὅταν γιορτάζανε τὸν τρυγητὸ μὲ χαρές, τὸν παληὸ καιρό.

Τότε ριχθήκανε τὰ πρῶτα σπέρματα τὰ θεατρικὰ ὡς μέρος τῆς λατρείας πρὸς τὸν νέο καὶ ὡραιότατο Θεό, τὸν Διόνυσο, καὶ σὲ πολὺ λίγο χρονικὸ διάστημα, πάλι ὡς λατρεία πρὸς αὐτὸ τὸ Θεό, ἁπλωθήκανε καὶ μεγαλώσανε οἱ γιορτὲς αὐτὲς τοῦ ὑπαίθρου καὶ ἀντὶ νὰ γίνωνται στ' ἀμπέλια, γινόντουσαν σὲ μαρμαρένια θέατρα πιὸ ἀργά, σὲ ξύλινα στὴν ἀρχή, ποὺ μοιάζανε, ἂς ποῦμε, σὰ Στάδια.

Καὶ ἡ τελειοποίησις αὐτὴ ἀλήθεια, ἤτανε τόση, ποὺ βρήκανε οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι μὲ τὸ γόνιμο τὸ μυαλό τους τόσα τεχνικὰ μέσα, ποὺ σήμερα μᾶς κάνουνε νὰ τὰ θαυμάζουμε, ἀναδείξανε ἠθοποιοὺς ἀξιόλογους καὶ πάρα πολλοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, ποὺ ξεχωρίσανε, ὅπως τὸ ξέρουν ὅλοι, τρεῖς, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς κι' ὁ Εὐριπίδης.

Ἔτσι ἡ καινούργια αὐτὴ Τέχνη, ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ φτωχὰ ἐδάφη τῆς Ἀττικῆς, διαδόθηκε σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἂν καὶ χωρὶς νὰ φτάση ποτὲ ὡς τὰ σήμερα τοὐλάχιστον, σὲ κεῖνο τὸ ὕψος τῆς πιὸ ἀπόλυτης τελειότητος ὅπως τότε.

Ἀπὸ τότε, τὸ θέατρο, αὐτὸ τὸ γνήσιο παιδὶ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀκολούθησε τὶς τύχες τῆς πατρίδος μας κι' ὅποτε κι' Ἐκείνη δυστυχοῦσε, δυστυχοῦσε κι' αὐτὸ κι' ὅποτε κι' Ἐκείνη ὑψωνότανε, ὑψωνότανε κι' αὐτό.

Κι' ἅμα ξεχυθήκανε στὰ χώματά μας βάρβαροι, ἄγριοι λαοὶ καὶ τὸ Θέατρο μαζευότανε κι' ἔσβυνε μέσα στὴν κοινὴ πίκρα. Γιατὶ τὸ χαϊδεμένο αὐτὸ παιδὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδιοφυΐας προτιμᾶ τὴ γαλήνη, οἱ συγγραφεῖς του μόνο μὲ τὴν ἀσφάλεια μποροῦνε νὰ γράψουν τὰ ἔργα τους, γαλήνη καὶ εὐτυχία πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ κόσμος γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ καὶ νὰ πηγαίνη στὶς παραστάσεις. Κι' ἀκόμα θέλουν ἀγάπη καὶ στοργὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ καλλιτέχνες τοῦ Θεάτρου γιὰ νὰ δημιουργήσουν.

Μόνο κάτω ἀπὸ τὸ θερμὸ βλέμμα τῶν κυβερνητῶν προοδεύει τὸ Θέατρο καὶ δίνει μόρφωσι καὶ εὐχαρίστησι στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κάνει σὲ δυὸ ὧρες νὰ αἰσθανθῆ ἀπόλαυσι τοῦ ματιοῦ του, ποὺ βλέπει τὴ λαμπρὴ γοητεία τῆς Σκηνῆς, τῆς ἀκοῆς του ποὺ ἀκούει τὰ λόγια τοῦ ἔργου, ποὺ εἶνε ὄχι τυχαῖα λόγια παρὰ ποιητικά, σοφά, κι' ἔχουνε βγῆ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ συγγραφέα, ποὺ γράφοντας τοὺς πόνους καὶ τοὺς πόθους τῆς καρδιᾶς τῆς δικῆς του, μᾶς κάνει καὶ ἐμᾶς τοὺς ἄλλους νὰ γνωρίζουμε τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτὸ κι' ἔτσι νὰ γινώμαστε καλύτεροι στὰ αἰσθήματά μας καὶ πιὸ σοβαροὶ στὸ νοῦ μας.

Λοιπὸν σκλαβιὰ καὶ πρόοδος δὲ γίνεται. Χρειάζεται ἡ ἐθνικὴ ἐλευθερία. Νὰ εἴμαστε δηλαδὴ ἀφέντες μέσα στὸ σπίτι μας καὶ νὰ μὴν ἔχουμε κανέναν ξένο ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας γιὰ νὰ μᾶς κανονίζη τὴ ζωή μας.

Ἐδῶ τὸ νέο Ἑλληνικὸ θέατρο στάθηκε ἄξιο παλληκάρι. Καὶ μόλις πρόβαλε ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία καὶ προσπαθοῦσε σιγὰ-σιγὰ νὰ τοὺς ξυπνήσῃ τοὺς παπποῦδες μας, ποὺ ἤτανε σκλάβοι, γιὰ σύμμαχό της, γιὰ πρωτοπαλληκαρό της, βρῆκε τὸ Θέατρο.

Τὸ ξέρουν ὅλοι βέβαια πὼς στὴν Ὀδησσό, στὴν Τεργέστη, στὸ Βουκουρέστι καὶ ἀλλοῦ ζοῦσαν Ἕλληνες πλούσιοι, μορφωμένοι καὶ πού, βλέποντας τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης ἐλεύθερους, θέλανε κι' αὐτοὶ νὰ δοῦνε καὶ τὸν τόπο τὸ δικό τους ἐλεύθερο καὶ νὰ μὴν εἶναι κι' αὐτοὶ ξενητεμένοι παρὰ νὰ πᾶνε στὸν τόπο τους.

Καὶ πῶς νὰ ξυπνήσῃ ὁ πόθος νὰ ξεσκλαβωθοῦν; Πῶς ἀλλοιῶς παρὰ μὲ τὸ νὰ ξαναθυμηθοῦν χεροπιαστὰ ποιοὶ ἦταν οἱ πρόγονοί τους, τί ἀξίζανε καὶ φυσικὰ τότε γεννιώτανε μέσα τους ἡ ἐπιθυμία νὰ τοὺς μοιάσουν κι' ὅπως θαυμάζανε οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀρχαίους, ἔτσι νὰ θαυμάζουνε σὲ λίγο καὶ τοὺς νεώτερους Ἕλληνες.

Παραστάσεις λοιπόν, ὄχι κρυφὲς ἢ ἀσήμαντες· ὅταν κανεὶς ἀγωνίζεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος του, ποτὲ δὲν κάνει ἀσήμαντα πράγματα· ἴσαἴσα παίρνει θάρρος καὶ ὁρμὴ καὶ γίνεται ἀνώτερος ἀπὸ ὅ,τι πραγματικὰ εἶναι.

Στὴν Ὀδησσό, στὴν Τεργέστη, στὸ Βουκουρέστι γινήκανε ἀπὸ τὸ 1814 κάτι παραστάσεις θαυμαστές· οἱ Ἕλληνες ἐνθουσιαζόντουσαν, βλέπανε μὲ ἱερὴ συγκίνησι τὰ ἔργα, ἀκούγανε τὴ γλῶσσα τους πιὸ ὡραία, καθὼς τὴ λέγανε οἱ ἠθοποιοί τους, οἱ νεαροὶ ἠθοποιοί τους, ποὺ τοὺς κάνανε νὰ βγαίνουν στοὺς δρόμους σὰν τρελλοὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ νὰ μεθᾶ ἡ ψυχή τους στὸ ὅραμα τῆς Ἐθνικῆς Ἐλευθερίας. Γιατὶ τὸ Θέατρο εἶναι κάτι τι περίεργο: φουντώνει καὶ παρασύρει τὸν ἄνθρωπο.

Παίζανε ὅλο ἔργα μὲ ἀρχαῖες ἑλληνικὲς ὑποθέσεις, γιατὶ τέτοια ἔργα παίζανε ὅλα τὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης τότε. Κι' αὐτὸ μεγάλωνε πιὸ πολὺ τῶν σκλάβων τὸν πόθο νὰ γίνουν ἀντάξιοι γιὰ τέτοιους προγόνους, ποὺ δὲν θὰ τοὺς ξεχνοῦσε ὁ πολιτισμένος κόσμος.

Καὶ τί ἀξία ποὺ εἶχαν οἱ πρῶτοι μας ἐκεῖνοι ἠθοποιοί! Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἴχανε ταχτικὸ θέατρο, δηλαδὴ κάθε βράδυ καὶ παράστασι· παίζανε ἐκτάκτως καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἤτανε παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου, παιδιὰ τῆς «Νεολαίας» μὲ ἄλλα λόγια, ποὺ δὲν κάνανε τὶς παραστάσεις τους γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα, παρὰ βαθύτατα αἰσθανόντουσαν τὴ φιλοπατρία καὶ τὸ δείξανε στὸ Δραγατσάνι, ποὺ τρέξανε καὶ σκοτωθήκανε, αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, ποὺ κάνανε τὸ θέατρο καὶ τοῦ πρωταγωνιστῆ τους τ' ὄνομα, τοῦ Σπύρου Δρακούλη, εἶναι γραμμένο στὴ στήλη τῶν Ἱερολοχιτῶν στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων. Ἔτσι τὸ Θέατρο ἀνταπόδωσε στὴν Ἑλλάδα τὸ καλὸ ποὺ τοῦ ἔκανε καὶ τὸ γέννησε: Τῆς βοήθησε τὸ ξεσκλάβωμά της καὶ τὸν ξαναγεννημὸ τὸ δικό της!

Καὶ ὅταν ἐλευθερώθηκε ἡ Χώρα μας, πάλι τὸ Θέατρο βοήθησε τὸ νεαρὸ Κράτος νὰ προχωρήσῃ, τοῦ ἔδωσε τὸ «πνεῦμα» καὶ τοῦ ἔφερε τὶς ἰδέες τὶς ἀνώτερες τῆς Εὐρώπης καὶ φώτισε μὲ αὐτὲς τὸ νοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Μετὰ τὸ 1830 στὴν Εὐρώπη κυριάρχησε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Σαίξπηρ καὶ ὁ πολιτισμὸς γιὰ νὰ πάρη καινούργιες δυνάμεις, ἐζήτησε τὴν ἐνίσχυσι τοῦ μεγάλου Ἄγγλου. Στὴν Ἑλλάδα, τὸ φῶς τοῦ σαιξπηρισμοῦ τὸ ἔφερε ὁ Δημ. Βερναρδάκης μὲ τὴν τραγῳδία του τὴ «Μαρία Δοξαπατρῆ», ποὺ τὴν ἔγραψε στὰ 1858 στὴ Γερμανία ὅπου σπούδαζε καὶ ποὺ παίχθηκε στὰ 1865, ὅταν ἄρχιζε τὸ Θέατρό μας νὰ παίζῃ πιὰ τακτικὰ καὶ ὄχι ἐρασιτεχνικά.

Ὅμως μὲ τὸν καιρὸ καὶ καθὼς εἴχανε στὸ νοῦ τους πῶς νὰ μοιάσουνε μὲ τοὺς ἀρχαίους, ξεχάσανε οἱ ἄμεσοι πρόγονοί μας τὸν ἑαυτό τους, ξεχάσανε τὴν Ἑλλάδα, τὶς παραδόσεις της, τὰ τραγούδια της καὶ τὰ ἔθιμά της. Ὅλα αὐτὰ πάλι τὸ Θέατρο φρόντισε νὰ τοὺς τὰ θυμίσῃ καὶ ἀκόμα νὰ τοὺς διδάξῃ πὼς ἔχουμε καθῆκον μεγάλο ν' ἀγαπήσουμε καὶ τὴ νεώτερη Ἑλλάδα, τὴ δική μας κι' αὐτὸ εἶν' ἕνας τρόπος πολὺ πιὸ ἀσφαλὴς γιὰ νὰ γίνουμε μιὰ μέρα κάτι τι σοβαρὸ σὰν

Ὁ ἐμπνευστὴς τῆς ἱδρύσεως τοῦ Β. Θεάτρου Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'.

ΝΕΑΡΧΟΣ

Ὁ Κρὴς ναύαρχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

Ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιδίδεται ὡς ἐπαγγελματίας εἰς τὰ γράμματα, ἀλλ' ὁ ὁποῖος καὶ πατριωτισμὸν θερμὸν τρέφει εἰς τὰ στήθη του ὡς ἄλλοτε στρατιωτικός, γνωρίζει νὰ κρίνη τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀξίαν τῶν γεγονότων, ὁ κ. Ν. Καρυδάκης, κατέγινεν εἰς τὴν διαφώτισιν μιᾶς σελίδος τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία εἶναι περίεργον πῶς, ἐνῷ εἶναι τόσον ἔνδοξος, τόσον γεμάτη κλέος, ἔμεινε ἂν ὄχι ἄγνωστος, πάντως ἀρκετὰ παραμερισμένη.

Εἰς ἄλλας Χώρας ἡ προσωπικότης τοῦ Νεάρχου, τοῦ Κρητὸς αὐτοῦ ναυάρχου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχει εὐρύτατα φωτισθῆ μὲ μελέτας, ἄρθρα καὶ βιβλία. Ὁ Νέαρχος δὲν ἔδωσε, βεβαίως, ναυμαχίας διότι δὲν προεβλήθη εἰς τὸν δρόμον του κανεὶς ἐχθρός. Διὰ τοῦτο ὅμως ἡ δρᾶσις του δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἔνδοξος, ὀλιγώτερον φωτεινή, ὀλιγώτερον λαμπρά. Ὁ τρόπος ποὺ διώκησε τὸν στόλον τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἀκολουθῶν τὸν στρατόν, τὸν διασχίζοντα ἀγνώστους ἐκτάσεις, εἰς ἀγνώστους θαλάσσας, ἀντιμετωπίζων τὰ φυσικὰ ἐμπόδια μὲ τὰ μηδαμινὰ μέσα τῆς ἐποχῆς καὶ χειραγωγῶν μὲ σθένος τὰ πληρώματα τὰ ὁποῖα ἦτο φυσικὸν νὰ γεμίζη ἀγωνίαν τὸ ἄγνωστον, εἶναι ἕνας τίτλος νίκης ἴσως καὶ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν τίτλον ὁποιουδήποτε θριάμβου ἐν ὅπλοις.

Περισσότερον ὅμως εἶναι τίτλος τιμῆς καὶ δόξης διὰ τὸν Νέαρχον καὶ διὰ τὴν χώραν ποὺ τὸν ἐγέννησεν ὁ περίπλους αὐτὸς τῆς Ἰνδικῆς, ποὺ ἐπραγματοποιήθη 2000 περίπου χρόνια πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς καὶ ποὺ ὑπερβαίνει εἰς τόλμην οἱονδήποτε ναυτικὸν κατόρθωμα.

Ὁ κ. Καρυδάκης, βασιζόμενος εἰς τὰς ἀρχαίας πηγάς, ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὅλην τὴν ἀπέραντον βιβλιογραφίαν, παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα, σταθμὸν πρὸς σταθμὸν τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους ἥρωας τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, ἀνασυντάσσει τὸ ἔπος ποὺ ἔμεινε ἀπαράβλητον εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ποὺ ζωντανεύει μὲ τὴν γλαφυράν, ἁπλῆν, ἀλλὰ ἐπιχειρηματικὴν περιγραφήν του τὸν ἄθλον αὐτὸν ποὺ θὰ ἀποτελῆ ἀφορμὴν καυχήσεως εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς γενεάς.

Δὲν ἦτο ἱστορικὸς ὁ κ. Καρυδάκης, ἔγραψεν ὅμως ἀληθινὴν ἱστορίαν, ὑποδειγματικὴν εἰς ὕφος, ἐξαντλοῦσαν τὸ θέμα εἰς ὅλας τὰς πηγάς, ἱστορίαν μιᾶς Ἑλληνικῆς δόξης.

Οἱ Ἐθνικοὶ ποιηταί.

Ὁ «Σύλλογος Ὠφελίμων Βιβλίων» ἐξακολουθεῖ μίαν ὡραίαν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Κώστα Καιροφύλα καὶ ἤρχισε πρὸ ἔτους: τὴν ἔκδοσιν τῶν ποιητῶν ποὺ τιτλοφοροῦνται ἐθνικοὶ καὶ τῶν ὁποίων τὸ ἔργον

εἴτε ἐξηντλημένον ἦτο, εἴτε ἐχρειάζετο πλήρη ἀνακατάταξιν.

Πρῶτον, εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς σειράν, μᾶς ἔδωσε τὸ ἔργον τοῦ Σολωμοῦ. Εἰς ἕνα τόμον, λαμπρῶς εἰκονογραφημένον, ὁ κ. Καιροφύλας μᾶς δίνει τὸν Σολωμόν, ὅπως εἰς καμμίαν ἄλλην ἔκδοσιν δὲν ἔχομεν. Διότι δὲν εἶναι μόνον ὁ φωτεινὸς πρόλογος ποὺ εἰσάγει καὶ τὸν μᾶλλον ἀνίδεον εἰς τὸ σολωμικὸν ἔργον, δὲν εἶναι ἡ νέα καὶ λογικὴ κατάταξις τῶν τραγουδιῶν τοῦ Σολωμοῦ, εἶναι καὶ τὰ πλούσια βιβλιογραφικὰ καὶ ἄλλα σημειώματα ποὺ καὶ τὸν ἁπλοῦν ἀναγνώστην καὶ τὸν μελετητὴν διαφωτίζουν καὶ ἐνδιαφέρουν καὶ φέρουν πλησιέστερα πρὸς τὸν Σολωμόν.

Μετὰ τὸν Σολωμόν, ὁ Σύλλογος μᾶς ἔδωσε τὸ ἔργον τοῦ Βαλαωρίτου, εἰς δύο τόμους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ κ. Καιροφύλας ἐφήρμοσε τὸ ἴδιον σύστημα ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἠδυνήθη νὰ προσθέση τὴν ἄγνωστον ἐντελῶς καὶ σπουδαιοτάτην ἀλληλογραφίαν τοῦ ποιητοῦ, τὴν φωτίζουσαν πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς ἐποχῆς του.

Τρίτον κατὰ σειρὰν μᾶς ἔδωσεν ὁ Σύλλογος τὸν Ζαλοκώσταν, τὸν ὁποῖον, ἀντὶ νὰ παραμερίζη τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, τὸν καθιερώνει περισσότερον, ὡς ποιητὴν ἀπὸ τοὺς δοκιμωτέρους καὶ ἀπὸ τοὺς οἰστρηλατημένους ἀπὸ ἀληθινὴν ποιητικὴν διάθεσιν. Ἡ ζωὴ τοῦ Ζαλοκώστα ὑπῆρξεν ἕνα ἀληθινὸν δρᾶμα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ τὸ τραγοῦδι του ἔχει τὴν σφραγῖδα ὄχι τοῦ ἐπιπλάστου πόνου, ἀλλὰ τοῦ ἀληθινοῦ πόνου, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς. Εἶναι ἐξ ἄλλου ἀληθινὸν δυστύχημα ὅτι ὁ Ζαλοκώστας ἐχρησιμοποίησε τὴν καθαρεύουσαν ὡς μέσον ἐκφράσεως. Διότι ὅσην ζωὴν καὶ ἂν τῆς δίδη ἡ ἔμπνευσίς του, ἡ λιτότης τῆς ἐκφράσεώς του, ἡ ἀληθινὰ ποιητική του διάθεσις, δὲν παύει νὰ εἶναι—ἡ καθαρεύουσα—ὁ ταριχευμένος νεκρός. Ἀντίθετα, εἰς ὅσα τραγούδια ἐχρησιμοποιήσε τὴν δημοτικήν, διακρίνει κανεὶς τὸν πηγαῖον ποιητὴν καὶ μένουν αὐτὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ.

Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν ὁ Σύλλογος θὰ ἐξακολουθήση τὸ ἔργον ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἔκδοσιν, ὅλων τῶν πεζογράφων καὶ ποιητῶν τῆς ἑπτανησιακῆς σχολῆς. Θὰ ἦτο ὅμως εὐτύχημα ἂν τὸ ἔκαμνε, διότι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν, μολονότι ἀδίκως, λησμονημένοι σήμερον, ἔχουν γράψει πράγματα ποὺ θὰ ἐτίμων πᾶσαν λογοτεχνίαν.

Χ. Ἀγ.

τοὺς ἀρχαίους, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, ἐργασθοῦμε ὅσο ἐργασθήκανε καὶ αὐτοί. Τοῦτο τὸ ξύπνημα, κατὰ τὸ 1888, τὸ ἔφεραν κάτι θεατρικὰ ἔργα ποὺ λεγόντουσαν Κωμειδύλλια. Τὰ Κωμειδύλλια δὲν εἴχανε πρόσωπα μὲ ἀρχαῖες χλαμύδες, οὔτε μιλοῦσαν μὲ τὶς ἑλληνικοῦρες. Ἂς θυμηθῆ κανεὶς τὴν «Τύχη τῆς Μαρούλας», τὴ «Λύρα τοῦ Γέρω - Νικόλα», γιὰ νὰ αἰσθανθῆ ὅτι οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι αὐτοὶ μᾶς ὁδηγοῦν στὸ ν' ἀγαπήσουμε καὶ νὰ γνωρίσουμε τοὺς δικούς μας καὶ τοὺς συγχρόνους μας.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βρίσκει πιὰ τὸ δίκηο της καὶ ἡ γλῶσσα μας, ἡ δημοτική μας, γιατὶ οἱ ἥρωες τῶν κωμειδυλλίων μιλοῦν ἁπλᾶ, σωστὰ ἑλληνικά. Ἔτσι τὸ Θέατρο μπορεῖ νὰ τὸ καυχηθῆ ὅτι πρῶτο αὐτὸ ἀγάπησε τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, πρὶν κυριαρχήση ἐντελῶς στὴν ἄλλη λογοτεχνία.

Τώρα πιὰ τὸ Θέατρό μας ἔχει ὀργανωθῆ καλά. Πλουτίζεται μὲ συγγραφεῖς, ἔχει ἠθοποιοὺς ἀξιολόγους, ὡς ποὺ στὰ 1900 προοδεύει πάλι μὲ τὸ «Βασιλικὸ» θέατρο, ποὺ τὸ ἵδρυσε ὁ Βασιληᾶς Γεώργιος ὁ Α΄ καὶ μὲ τὴ «Νέα Σκηνὴ» ποὺ τὴν ἵδρυσε ὁ Κ. Χρηστομάνος.

Σ' αὐτὰ τὰ δύο θέατρα καλλιεργεῖται τὸ καινούργιο πνεῦμα, ξεπετιοῦνται οἱ δύο μεγάλες πρωταγωνίστριες, ἡ Κυβέλη καὶ ἡ Μαρίκα, πολλοὶ ἄλλοι ἠθοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς.

Ὅλη του τὴν πρόοδον αὐτὴ τὸ Θέατρό μας τὴν κατάφερε μόνο του καὶ ἀγωνίσθηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ ἦτανε ἀκόμη καὶ ἡ παρηγοριὰ τῶν ὑποδούλων μας ἀδελφῶν στὰ παλαιότερα χρόνια, γιατὶ μὲ τὶς περιοδεῖες τους οἱ ἠθοποιοὶ ἐκεῖνοι καὶ μὲ τὰ ἔργα τὰ πατριωτικά, ποὺ τὰ παίζανε μὲ χίλιους κινδύνους, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνάλογον ἐνθουσιασμό, κρατοῦσαν ζωηρὸ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας μέσα στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων.

Στὴν ἀρχαίαν ἐποχὴ τὸ Θέατρο τὸ βοηθοῦσε τὸ Κράτος μὲ τοὺς νόμους του, ποὺ κανονίζανε μὲ αὐστηρότητα τὸ πῶς θὰ εὕρισκε τοὺς πόρους του, γιὰ νὰ ζήση καὶ νὰ ἐκτελέση τὸν προορισμό του.

Στὶς μέρες μας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον Ἕλληνα Κυβερνήτη, τὸ βοήθησε τὸ Θέατρο καὶ τὸ βοηθάει ὁ Ἀρχηγὸς καὶ μακάρι νὰ μπορέσουμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεάτρου μας νὰ πλησιάσουμε στοὺς πόθους του καὶ νὰ βοηθήσουμε ἔτσι καὶ μεῖς τὴν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ μας, ποὺ ὅρια δὲν πρέπει νὰ ἔχη μέσα στὴ σκέψι μας.

Αὐτὲς τὶς μέρες, ἐνσαρκώνοντας ἀκριβῶς τὶς ἰδέες τοῦ Ἀρχηγοῦ μὲ τοὺς ἀξίους ἐργάτες του, μπόρεσε τὸ νέο Ἑλληνικὸ Θέατρο, ἀντιπροσωπευόμενο ἀπὸ τὸ θίασο τοῦ «Βασιλικοῦ», νὰ παρουσιάση τὶς μεγάλες του προόδους στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Γερμανία μ' ἕναν τρόπο ἀλήθεια πρωτοφανῆ, ποὺ ἄλλοτε δὲν στάθηκε ἱκανὸ κανένα μικρὸ ἔθνος νὰ ἐπιδείξη.

Γιάννης Σίδερης

Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

Οἱ μικροὶ γράφουν λάθος τὰ προβλήματά τους, οἱ μεγάλοι πηδοῦν στὸ νερὸ γιὰ νὰ ἐξοφλήσουν μὲ τὸν κόσμο καὶ τὰ βάσανά του κι' ἄλλοι ξεχνοῦν τὸ κλειδί τους καὶ τριγυρνᾶνε ἀπελπισμένοι στὸ δρόμο. Ἴσως νὰ ἔλθη μιὰ ἐποχή, ποὺ νὰ μποροῦμε νὰ προφυλαχθοῦμε κι' ἀπὸ τὸν καιρό. Εἶναι παράξενο πῶς τὸ χιόνι ἔχει πολὺ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι πάνω στὰ νεῦρα. Τὸ χιόνι ἔχει κάτι τι τὸ εὐχάριστο, ποὺ τὸ ἁπλώνει στὰ γύρω καὶ μέσα στὴν ψυχή μας. Ἔχει παρατηρηθῆ, πὼς μιὰ διαμονὴ τὸ χειμῶνα σὲ χιονισμένο τοπίο ὠφελεῖ τοὺς νευρικοὺς περισσότερο ἀπὸ μιὰ καλοκαιρινὴ διαμονὴ σὲ ἐξοχή. Ἐπίσης καὶ ἡ στατιστικὴ τῶν αὐτοκτονιῶν ἀπέδειξε χαμηλότερη καμπύλη τὸν χειμῶνα μὲ τὸ χιόνι.

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ II

Τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ ἐπιστήμη;

«Ὄχι, ὄχι, δὲν τὴ θέλω, δὲν τὴν τρώγω αὐτὴ τὴ σούπα!» φωνάζει μὲ ἐπιμονὴ καὶ πεῖσμα ὁ μικρὸς τῆς οἰκογενείας γινόμενος μὲ τὸν τρόπο του ἕνας μικρὸς τύραννος τοῦ περιβάλλοντός του.

Στὴν παιδικὴ ἡλικία προετοιμάζονται μέσα μας οἱ πρῶτες νευρικότητες, ἢ κάλλιο ἂς ποῦμε εἰσέρχονται μέσα μας. Ἐν πρώτοις τὸ παιδὶ εἶναι σὰν φυτὸ κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογημένη μόνο κυριαρχία τοῦ συμπαθητικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀκόμα δὲν ἔχουν ἐξελιχθῆ ἡ θέλησί του, ἡ κρίσι του, ἡ σκέψι του. Σιγὰ κι' ἀθόρυβα χωρίζονται οἱ δύο σφαῖρες. Ὅμως αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ χωρίσματος παίζει μεγάλο ρόλο. Μὲ τί τρόπο θὰ χωρισθοῦν, ἂν θὰ μένουν μὲ πολλὲς ἶνες φιλικὰ ἑνωμένες σχηματίζοντας μιὰν ἁρμονία ποὺ καθρεπτίζεται σὲ ὅλη τὴ ζωὴ σ' ἕναν καλὸν καὶ ἰσορροπημένον χαρακτῆρα; Ἢ θὰ ξεσκισθοῦν πάραπολλοὶ σύνδεσμοι καὶ τὰ δύο στρώματα θὰ γίνουν ἐχθρικὰ τὸ ἕνα στραμμένο ἐναντίον τοῦ ἄλλου;

Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πρέπει νὰ προσέξουμε τὸ παιδί. Γιατὶ δὲν τρώγει ὁ μικρός μας τὴ σούπα του; Ναὶ τὸ ξέρουμε, πὼς τὴ θέλει, ὅμως ἡ μόλις ἐκδηλωθεῖσα βούλησί του ἀντιστέκεται. Κάνει πειράματα μ' αὐτή, ὅπως μ' ἕνα νέο παιγνίδι. Πρέπει σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι νὰ τὸν ἐξαναγκάσουμε νὰ τὴ φάγῃ; Θὰ ἦτανε σφάλμα μας. Ὅπως ἀκόμα πιὸ μεγάλο σφάλμα θὰ ἦτανε νὰ τοῦ δώσουμε κάτι ἄλλο νὰ φάγῃ. Πρέπει νὰ συμβῇ μέσα του κάτι ἀλλοιώτικο ἀπὸ τὴν ἔξωθε τιμωρία. Τὸ νευρικὸ συμπαθητικὸ του σύστημα θὰ τὸν τιμωρήση μὲ τὴν πεῖνα. Τότε μαθαίνει γλήγορα ἡ μικρὴ βούλησι ὅτι ἐναντίον τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ, ὡς κυρίαρχος. Ὅσο πιὸ λίγο θέλει κανεὶς «νὰ διαπαιδαγωγήσῃ» σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, τόσο καλύτερα θὰ μπορέση μέσα στὸ παιδὶ νὰ ἰσορροπήση ἡ θέλησι μὲ τὸ συμπαθητικὸ σύστημα τῶν νεύρων. Πιὸ σπουδαῖο εἶναι, νὰ φροντίζουμε νὰ θέτουμε τὸ παιδὶ ἀνάμεσα σὲ συντρόφους τῆς ἰδίας ἡλικίας. Ἐκεῖ μόνο τὰ παιδιὰ ἀλληλοπαιδεύονται καὶ ἰσορροποῦν. Στὸ σημεῖο αὐτὸ παίζει σήμερα μεγάλο ρόλο ἡ Ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Θὰ μᾶς δώση αὔριο πολίτας μὲ ἰσορροπημένα τὰ δύο στρώματα: τῆς βουλήσεως καὶ τοῦ συμπαθητικοῦ. Πόσο ἀνέξοδα καὶ πόσο ἁπλᾶ γίνεται ἡ ἐργασία αὐτὴ ἡ τόσο σπουδαία γιὰ τὰ νεῦρα τοῦ παιδιοῦ κανεὶς γονιὸς δὲν μπορεῖ ὡς τώρα νὰ τὸ καταμετρήσῃ καὶ νὰ τὸ νοιώσῃ. Καὶ ἂν μιὰ φορὰ ἡ παρέα ἀτακτήσῃ, ἂς μὴ ἐφαρμοσθοῦν αὐστηρὰ τὰ ποινικὰ δικαστήρια. Ἂς μὴ παίρνῃ ὁ ἀνώτερος σπουδαῖα τὰ παράπονα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν μικρῶν. Πάλι μεταξύ των θὰ τὰ σιάξουν μόνα.

Μιὰ ὡραία φωτογραφία Φαλαγγιτισσῶν, ποὺ ἔχουν βγῆ σὲ ὁμαδικὴ ἐκδρομή.

Ἡ κυρίως ἀνατροφὴ μπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ σημεῖο, ποὺ ἡ σχέσι μεταξὺ τοῦ συνειδητοῦ καὶ ὑποσυνειδήτου, μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ συμπαθητικοῦ νευρικοῦ συστήματος σχηματίζεται καὶ παίρνει μιὰ στερεὰ φόρμα. Τότε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπευθυνθῆ πρὸς τὸ παιδικὸ λογικό. Κι' αὐτὸ ἀρχίζει μετὰ τὸ τέταρτο ἔτος. Μὰ καὶ τότε πρέπει πολὺ νὰ προσέξουμε.

Ἕνας ἀποχωρῶν δάσκαλος παρέδιδε στὸν διάδοχόν του μὲ διαφόρους συστάσεις τοὺς μαθητάς. Ὅταν τοῦ συνέστησε τὸν πρῶτον τῆς τάξεως εἶπε ἀστειευόμενος: «Προσέχετέ τον. Ὅλα του εἶναι φαινομενικά». Τὸ παιδὶ τὸ πῆρε στὰ σοβαρά. Ἔγινε ἀπρόσεκτο, ἔκανε τὶς ἐργασίες του σφαλερές, ἔχασε τὴν προσοχή του καὶ τὸ κέφι του. Δὲν προβιβάσθηκε. Μόνον ὅταν οἱ φρόνιμοι γονεῖς του τὸ βάλανε σὲ ἄλλο σχολεῖο κι' ἀπέκτησε πάλι ἐμπιστοσύνη στὸ νέο του δάσκαλο, τότε γύρισε πίσω στὴν πρώτη του ἐπιμέλεια. Ἐνῷ, ἂν οἱ γονεῖς δὲν ἤτανε γνωστικοί, θὰ μποροῦσε νὰ παρουσιασθῆ στὸ παιδὶ μιὰ νεύρωσι, ποὺ θὰ τοῦ χαλοῦσε ὁλόκληρη τὴ ζωή.

Ἕνα μάλωμα, ποὺ κατόπιν φάνηκε ἄδικο καὶ ποὺ ἡ μητέρα δὲν ἀναιρεῖ ἀπὸ ἀνόητη περηφάνεια ἢ κουταμάρα, μπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ παιδὶ μὲ περιφρόνησι γιὰ τὴ δίκαια σκέψι τῆς μητέρας του. Πεισματώνεται, δὲν πιστεύει στὴ δικαιοσύνη. Μερικὰ παιδιὰ ἀργότερα γιατρεύονται ἀπὸ αὐτὲς τὶς ψυχικὲς πληγὲς τῆς πρώτης των ἡλικίας, ὅμως μερικὰ μένουν σὲ ὅλη τὴ ζωή τους μὲ τὸ συναίσθημα πὼς «καὶ τὸ πιὸ ἀγαπητό μου στὸ κόσμο θὰ μὲ ἀπογοητεύσῃ». Γι' αὐτὸ πρέπει πολὺ νὰ προσέχῃ κανεὶς νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ τὰ παιδιὰ μὲ τέτοιο ψυχικὸ φορτίο γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζωή τους, ποὺ θὰ τοὺς καταντήσῃ καταστρεπτικό. Ἀργότερα εἶναι δύσκολη ἡ θεραπεία.

Γιατί τόσο συχνὰ ζωγραφίζεται καὶ περιγράφεται ὁ συλλέκτης ποὺ μὲ τὸ μικροσκόπιό του πάνω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του συλλογὴ χαίρεται καὶ ἀγαλλιᾶ; Γιατὶ φαίνεται ἡ χαρὰ μέσα στὰ μάτια του. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωσι τῆς εὐχαριστήσεως. Εἶναι ὁ βασιλιᾶς στὸ βασίλειό του. Ὅ,τι ἔχει τοῦ ἀνήκει. Καὶ ὅ,τι δὲν ἔχει σ' αὐτὸ ἀνήκει ἡ λαχτάρα του. Εἶναι ἀδιάφορο τί μαζεύει. Πεταλοῦδες, γραμματόσημα, κουμπιὰ παντaλονιῶν, πίπες ἢ ὑπογραφές. Δὲν μᾶς κάνει, νὰ σκεπτώμεθα τὸ εὐχαριστημένο του πρόσωπο καὶ τὸ μάτι του γεμᾶτο χαρά;

Θάπρεπε νὰ σκεφθοῦμε τί κάναμε ὡς παιδιὰ ἢ ὡς νέοι μὲ πολὺ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ὅμως φαίνεται πὼς ἡ φαντασία σὲ μᾶς τοὺς ὡρίμους ἔχει ἐξαντληθῆ, νὰ κάνουμε πράγματα καὶ νὰ ἀσχολούμεθα σὲ ἀσχολίες, ποὺ μᾶς ἀρέσουν καὶ μᾶς σκοτώνουν τὴν πλῆξι. Ἀναφέρεται ὅτι πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἀργίας των ἠσχολοῦντο σὲ ἀσχολίες ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὄχι σοβαρές. Ὅταν πέθανε ὁ Ἄντολφ φὸν Χάρνακ — τὰ Ἰνστιτοῦτα Χάρνακ στὸ Βερολῖνο εἶναι γνωστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο — στὴν ἐπιθεώρησι, ποὺ ἔγινε στὴν τεραστία του βιβλιοθήκη βρήκανε ἀνάμεσα στὰ θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικά του συγγράμματα ὅλους τοὺς μέχρι τότε

ἐκδοθέντας καταλόγους καὶ ὁδηγοὺς ταξιδίων. Μὲ πολλὰ σημάδια, μὲ σημειώσεις φανέρωναν πὼς ἦσαν πολὺ διαβασμένοι. Ὁ γηραιὸς σοφὸς στὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς του ἠσχολεῖτο μὲ θεωρητικὰ ταξίδια μὲ σιδηρόδρομο, μὲ πλοῖο. Εὕρισκε τὸν καλλίτερο τρόπο, ποὺ μποροῦσε νὰ φθάσῃ σὲ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ Βερολῖνο σ' ἕνα μικρὸ παράμερο χωριὸ τῆς Αὐστρίας, σὲ πόσες μέρες μποροῦσε νὰ ἦτανε στὸ Πεκῖνο, στὸ Μπουέρος Ἄϋρες κλπ. Οἱ ἐλεύθερες ὧρες ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ εἶναι κάτι χωρὶς πρόγραμμα, κάτι ἄδειο. Μιὰ ὁποιαδήποτε ἀσχολία, ποὺ θὰ ἀρέσῃ, μπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὴν ψυχὴ κάποιου ἔρημου καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς πλήξης, ποὺ γεννᾷ κάποτε τὴν ἀπαισιοδοξία.

* * *

Σὲ μιὰ ἀπόμερη συνοικία τοῦ Νανσὺ ὁ χλωμὸς καὶ κοντὸς μάγιστρος Κουὲ μέσα στὴ σάλα τοῦ σχολειοῦ του ἔκανε κάτι παράξενα μαθήματα πρὶν ἀπὸ καμμιὰ τριανταριὰ χρόνια στοὺς πιὸ παράξενους μαθητάς, ποὺ κατεῖχον σιωπηλοὶ τὰ θρανία τῆς αἰθούσης αὐτῆς. Οἱ μαθητές του αὐτοὶ ἦτανε κάθε ἡλικίας νευρωτικοί. Τοὺς ἔλεγε πάνω κάτω τὰ ἑξῆς: Ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Γιατί; Γιατὶ ἀκριβῶς τὸ θέλει. Προσπαθοῦσε νὰ ἐπιδράσῃ πάνω στὴ φαντασία ἐπιδιώκοντας νὰ κατευθύνῃ τὸ ὑποσυνείδητο πρὸς τὸ συνειδητό, γιατὶ ἦτανε βέβαιος, πὼς τὸ ὑποσυνείδητο ἐπιδρᾷ πάνω στὴ θέλησι κι' ἐμποδίζει τὴν θεραπεία. Δίδασκε τὴν αὐθυποβολή. Ἑκατοντάδες βιβλία γράφηκαν ἀπὸ τότε γιὰ τὸ ἴδιο θέμα. Καλὰ βιβλία καὶ μὲ λεπτὴ σκέψι συστήματα. Μιὰ θέλησι, μιὰ ἐπιθυμία πρέπει νὰ τὴ σφυρηλατῇ καὶ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνῃ κανεὶς τόσο δυνατὰ καὶ τόσο συχνὰ ὥστε νὰ μὴν μπορῇ πιὰ νὰ κάνῃ καμμιὰ κίνησι, καμμιὰ ἐργασία χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἀξίωμα αὐτὸ τῆς ἐπιθυμίας του. Ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ βγάλῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸ βοῦρκο σέρνοντάς τον ἀπὸ τὰ μαλλιά, μᾶς θυμίζει τὴν ἱστορία τοῦ μπεκρῆ, ποὺ ὁρκίζεται στὴ γυναῖκα του ὅτι ἀπὸ αὔριο θὰ γίνῃ πιὰ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος καὶ ὅταν πάλι τὸ βράδυ ἔρχεται στουπὶ στὸ μεθύσι λέγει στενάζοντας στὴ γυναῖκα του: «Σκέψου μιὰν ἀτυχία, γυναῖκα. Δὲν σοῦ εἶπα, πὼς θὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος; Αἲ καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς ἄνθρωπος πίνει ὅπως ἐγώ». Τὸ γεγονὸς κατὰ τὴν αὐθυποβολὴ εἶναι, ὅτι τὸ κλειδὶ τῆς θεραπείας βρίσκεται στὴ θέλησι. Φυσικὰ μποροῦμε πολλὰ νὰ ἐπιτύχουμε μὲ τὴ θέλησι, ξέρουμε πὼς μποροῦμε σὲ μεγάλο βαθμὸ νὰ ἀσκήσουμε τὸν ἑαυτό μας σὲ αὐτοκυριαρχία. Ὅταν ὅμως ἡ θέλησι φθάσῃ σὲ ὡρισμένα ψυχολογικὰ συμπλέγματα καὶ ἀδυναμίες τῆς ἰδίας της ὑπάρξεως τότε δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, ἀφοῦ μάλιστα πρέπει νὰ ἀντλήσῃ τὴ δύναμί της ἀπὸ τὸ συμπαθητικὸν νευρικὸν σύστημα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν τακτοποιημένη λειτουργία τοῦ σώματος. Κι' ἐμεῖς εἴδαμε πὼς συνήθως στοὺς νευρικοὺς τὸ σύστημα αὐτὸ διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὴ θέλησι. Τότε παρουσιάζεται ἐκείνη ἡ σπασμωδικὴ στάσι, ποὺ μὲ ὅλη τὴ χρῆσι τῆς θελήσεως φκιάνει μονάχα ἕνα ψεύτικο σκηνικὸ πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὰ ἀγιάτρευτα αὐτὰ ψυχολογικὰ λεγόμενα συμπλέγματα — οἱ ἀδυναμίες καὶ οἱ μανίες καταδιώξεως — γελᾶνε εἰρωνικά.

Ἡ Ε. Ο. Ν. φροντίζει νὰ τονώνῃ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τῶν νέων μὲ πειθαρχημένες ἀσχολίες στὴν ὕπαιθρο.

Φυσικά, ὑπάρχουν πολὺ καλὰ βιβλία γιὰ τὴ διαμόρφωσι τῆς θελήσεως. Αὐτὰ ὅμως μποροῦν νὰ δώσουν γνώσεις στὸν ἄνθρωπο, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸν γιατρέψουν.. Γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γιατρευτῇ ἕνας ἄρρωστος μηχανισμὸς τῶν νεύρων.

Λοιπόν, τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ἂς ἀφήσουμε τὸν Κουὲ νὰ μιλήσῃ πάλι.

Ἂς προσπαθήσουμε νὰ ἐξευμενίσουμε τὸ συμπαθητικὸ νευρικὸ σύστημα. Δὲν λέμε λοιπὸν ὅταν ἔχουμε ἀϋπνία: Θέλω νὰ κοιμηθῶ, παρὰ λέμε: Ὤ, κοιμήθηκα κιόλας! Δὲν λέμε πρέπει νὰ καλλιτερεύσῃ ἡ κατάστασί μου, ἀλλὰ λέμε: Βλέπω ὅτι ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γίνομαι καλύτερα! Αὐτὸ τὸ αἴσθημα (γιατὶ ἐδῶ πρόκειται περὶ συναισθήματος καὶ ὄχι περὶ κρίσεως) πρέπει κάθε μέρα, κάθε ὥρα νὰ μᾶς τριγυρνᾷ καὶ νὰ μᾶς γεμίζῃ, νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμα μας καὶ τὴν ψυχή μας, νὰ μπαίνῃ ἀπὸ κάθε μας πόρο, νὰ γίνῃ τὸ ἀξίωμά μας καὶ νὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὴν ἡσυχίαν. Γιατὶ δὲν πρέπει καὶ δὲν μποροῦμε ἐκ τῶν ἔξω νὰ ἐπηρεάσουμε τὸ συμπαθητικὸ νευρικό μας σύστημα καὶ νὰ τὸ κυριαρχήσουμε, πρέπει μὲ ὑπομονὴ νὰ προβαίνουμε καὶ νὰ περιμένουμε. Ὅταν μπορέσουμε νὰ τοῦ ἐνσωματώσουμε τὴν εὐχάριστη ἀγγελία: «Μέρα μὲ τὴ μέρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλύτερα», τότε ἀρχίζει κι' αὐτὸ νὰ ἐπιδρᾷ πάνω στὴ θέλησι φιλικὰ καὶ τότε μπορεῖ ἡ μηχανὴ πάλι νὰ ξεκινήσῃ.

Ὅμως καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς μέσω τοῦ συμπαθητικοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀπεδείχθη ἐλάχιστα ἀποτελεσματικός. Τὸ πάντα ἐπαναλαμβανόμενο ἀξίωμα ἐκ τῶν ἔξωθεν: «Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νοιώθω τὸν ἑαυτό μου καλύτερα» λέγεται συνήθως χωρὶς πεποίθησι καὶ εἶναι ἀδύνατο μπρὸς τὴν τύχη τοῦ ἀνθρώπου καὶ μπρὸς τὴ θέλησι. Πρέπει, λοιπόν, νὰ καταπιαστοῦμε μὲ ἄλλα μέσα. Ἡ ἐπιστήμη ἄρχισε μὲ τὴν ὑποβολή.

Μὲ τὴν ὑποβολὴ εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ γιατρὸς φρόντιζε νὰ μὴν ὑποβάλλῃ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ ἄρρωστος. Ὅταν ὁ κάποιος ἀπὸ ἀνθρωποφοβία ἢ ἀπὸ συναίσθημα ἀνικανότητος ἀρνῆται νὰ ἐργασθῇ καὶ ὅταν ἀναλαμβάνων ἐργασία τὴ δεύτερη μέρα εἶναι ἄρρωστος γιατὶ ὁ δαίμων αὐτός, ποὺ ἔχει μέσα του, δὲν θέλει, τότε δὲν ὠφελεῖ τίποτε νὰ τοῦ ὑποβάλλουμε, ὅτι μπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ ἐργάζεται. Τοῦ ὑποβάλλουμε λοιπὸν τὸ ἀντίθετο, τὴν πλήξι. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὴ ἡ δι' ὑποβολῆς θεραπεία χρειάζεται πολὺ χρόνο καὶ ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι βέβαιος, ἂν ἡ μηχανὴ θ' ἀρχίσῃ πάλι νὰ κινῆται, ὅταν μετὰ τὴν θεραπεία ἀρχίσῃ σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀποσύρεται καὶ ὁ γιατρός.

Ἕνα ἄλλο μέσο μένει βέβαιο στὴν ἐπιστήμη, ἕνα μέσο μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἀνασύρῃ βαρειὰ ψυχολογικὰ συμπλέγματα ἀπὸ τὸ πολυποίκιλο τῆς ψυχῆς μας δοχεῖο. Ξέρουμε ἀπὸ τὴν ψυχολογία ὅτι ὁ νευρικὸς ἔχει τὸ σύστημα νὰ μιλᾷ καὶ νὰ γράφῃ σφαλερά. Δηλαδὴ ἐνῷ μιλᾷ καὶ θέλει νὰ πῇ ἕνα ὄνομα, ἀναφέρει ἕνα ἄλλο. Ἐνῷ γράφει παραθέτει κάτι ἄλλο μέσα στὴ γραφή του. Μιὰ δακτυλογράφος π. χ. ποὺ ἤθελε νὰ πάγῃ τὸ βράδυ στὸν δικηγόρο γιὰ μιὰ ὑπόθεσί της, ποὺ τὴ φοβότανε, ἔγραψε σὲ μιὰ σελίδα ἀνάμεσα στὰ γράμματα τὸν ἀριθμὸ μιᾶς παραγράφου νομικῆς. Κάποιος θέλει νὰ χαρίσῃ ἕνα βιβλίο ἢ ἕνα κόσμημα. Τὸ κρύβει ὅμως τόσο φροντιστικά, ποὺ δὲν τὸ βρίσκει νὰ τὸ χαρίσῃ, ὅταν πρέπῃ, κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ ὑποσυνείδητό του ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ δῶρο αὐτό.

Ὅπου ἡ νεότης μεγαλώνει σὲ μιὰ ὑγιῆ οἰκογένεια ἐξαφανίζονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ δαίμονες ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς κι' ἐξανεμίζονται μπροστὰ στὴ δύναμι τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, ποὺ σήμερα ἡ νεολαία μας ἀνατρέφεται. Μέσα στὸν κύκλο τῶν ὁμηλίκων του βρίσκει ὁ νέος ἄνθρωπος σήμερα, ποὺ ἡ ἐποχὴ ἀγωνίζεται γιὰ νέες μορφὲς ζωῆς, ἕνα γερὸ κύκλο κι' ἕνα θερμὸ περιβάλλον μὲ τὴν ἐπίγνωσι ὅτι δὲν εἶναι μόνος πιὰ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποὺ τρίβει τὰ νεῦρα, ἀλλὰ παραστέκει δεξιά του κι' ἀριστερά του, μπρὸς καὶ πίσω ὁ φίλος καὶ ὁ ἀδελφός, βοηθὸς καὶ παραστάτης καὶ συνεργὸς στὸν ἴδιο σκοπό...

Ὅποιος ἀπὸ μικρὸς ἀτσαλώθηκε κατάλληλα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς δὲν φοβᾶται τοὺς δαίμονας αὐτούς, ποὺ λέγονται νευρώσεις καὶ ποὺ τὸν ὁδηγοῦν στὴν ἀπελπισία. Ἡ ἑλληνικὴ νεότητα θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, παρ' ὅλη τὴν μακραίωνα ζωή του, οὔτε ξεφυλίστηκε, οὔτε γέρασε ὅπως θέλουν νὰ λένε μερικοί, ποὺ δὲν ξέρουν καὶ δὲν μελέτησαν τὶς νέες του δυναμικὲς γιὰ ζωὴ προσπάθειες, ἀκριβῶς μὲ τὴ δημιουργία ἑνὸς νέου τύπου ἀνθρώπου μέσῳ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Σ. ΚΑΡ....

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄξαφνα σηκώθηκε, πῆρε τὸ πιάτο της, ποὺ ἦταν γεμᾶτο σούπα, ἦλθε κοντά μου καὶ μοῦ τὄβαλε στὰ γόνατα.

Μ' ἀδύνατη φωνὴ ψιθύρισα ἕνα εὐχαριστῶ κι' ἐδίσταζα ἀκόμα, ὅταν ὁ περιβολάρης μοῦ εἶπε:

— Πάρ' το, παιδί μου. Ὅ,τι δίνει ἡ Λίζα, εἶναι καλὰ δοσμένο. Κι' ἂν ἔχης ὄρεξι, φάγε το! Ὕστερα σοῦ ξαναδίνουμε.

Ἂν εἶχα ὄρεξι; Σὲ λίγες στιγμὲς ἄδειασα τὸ πιάτο κι' ὅταν ἄφησα τὸ κουτάλι, ἡ Λίζα ποὺ στέκουνταν κοντά μου καὶ μὲ κύτταζε, ἔβγαλε πάλι ἕναν ἦχο ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν στεναγμός, παρὰ ἐπιφώνημα χαρᾶς. Ἔπειτα μοῦ πῆρε τὸ πιάτο, τὸ πῆγε στὸν πατέρα της νὰ τὸ ξαναγεμίσῃ καὶ μοῦ τὸ ξανάφερε μ' ἕνα χαμόγελο τόσο γλυκό, τόσο ἐνθαρρυντικό, πού, μ' ὅλη μου τὴν πεῖνα, στάθηκα μιὰ στιγμὴ πρὶν ἀποφασίσω νὰ τὸ πάρω.

Σὰν τὴν πρώτη φορά, ἡ σούπα φαγώθηκε στὴ στιγμή. Τὰ παιδιὰ ποὺ μὲ κοίταζαν γελοῦσαν μὲ τὴν ἀδηφαγία μου...

— Μπράβο;! ἔκαμε ὁ περιβολάρης. Ἐσύ, παιδί μου, κατεβάζεις καλά.

Κοκκίνισα ὡς τ' αὐτιά. Ἔπειτα ὅμως κατάλαβα πὼς ἔπρεπε νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρουν γιὰ κανένα φαγᾶ. Κι' ὡμολόγησα πὼς δὲν εἶχα δειπνήσει χθὲς βράδυ.

— Ἔφαγες τοὐλάχιστον τὸ μεσημέρι;
— Οὔτε τὸ μεσημέρι.
— Κι' ὁ ἀφεντικός σου;
— Σὰν καὶ μένα κι' αὐτός.
— Ὥστε ὁ κακόμοιρος πέθανε ἀπὸ κρύο κι' ἀπὸ πεῖνα!

Ἡ σούπα μὲ δυνάμωσε καὶ σηκώθηκα γιὰ νὰ φύγω.

— Ποῦ θὰ πᾶς; μὲ ρώτησε ὁ πατέρας.
— Νὰ βρῶ τὸν Βιτάλη, νὰ τὸν ξαναϊδῶ.
— Μὰ ξέρεις ποῦ εἶναι;
— Δὲν ξέρω.
— Δὲν ἔχεις φίλους στὸ Παρίσι;
— Ὄχι.
— Πατριῶτες;
— Κανένα.
— Ποῦ κάθεσαι;
— Δὲν ἔχουμε κατοικία. Χθὲς ἤλθαμε.
— Καὶ τί δουλειὰ θὰ κάνῃς;
— Θὰ παίζω ἅρπα καὶ θὰ τραγουδῶ.
— Ποῦ;
— Στὸ Παρίσι.
— Δὲν γυρίζεις καλύτερα στὸν τόπο σου, στοὺς γονεῖς σου; Ποῦ μένουν οἱ γονεῖς σου;
— Δὲν ἔχω γονεῖς.
— Εἶπες πὼς ὁ γέρος μὲ τἄσπρα γένεια δὲν ἦταν πατέρας σου;
— Δὲν ἔχω πατέρα· σὰν πατέρας μου ὅμως ἦταν ὁ Βιτάλης.
— Κι' ἡ μητέρα σου;
— Δὲν ἔχω μητέρα.
— Μπάρμπα, θειά, ξαδέλφια, τίποτα;
— Τίποτα.
— Πῶς ἦλθες ἐδῶ;
— Ὁ Βιτάλης μ' ἀγόρασε ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς παραμάνας μου... Σταθήκατε καλοὶ σὲ μένα, σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ κι' ἂν θέλετε, θἄρθῶ τὴν Κυριακὴ νὰ σᾶς παίξω ἅρπα καὶ νὰ χορέψετε.

Μιλῶντας, τράβηξα κατὰ τὴν πόρτα. Μὰ μόλις ἔκαμα λίγα βήματα, ἡ Λίζα ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦδειξε γελῶντας τὴν ἅρπα μου. Κατάλαβα.

— Θέλεις νὰ παίξω;

Κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ κτύπησε μὲ χαρὰ τὰ παλαμάκια.

— Παῖξέ της λοιπὸν κάτι τί, εἶπε ὁ πατέρας.

Πῆρα τὴν ἅρπα μου, ἂν καὶ δὲν εἶχα καθόλου ὄρεξι γιὰ μουσική, κι' ἄρχισα νὰ παίζω τὸν καλύτερό μου χορό, ἕνα βάλς ποὺ τὄξερα νεράκι. Ἄ, πῶς ἤθελα νἄξερα νὰ παίξω σὰν τὸν Βιτάλη, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ μάτια του συγκινοῦσε τόσο γλυκὰ τὴν καρδιά μου!

Στὴν ἀρχή, ἄκουγε κοιτάζοντάς με κατάματα· ἔπειτα κρατοῦσε τὸ χρόνο μὲ τὸ πόδι της· κι' ἔπειτα, σὰ νὰ τὴν ἐνθουσίασε ἡ μουσική, ἄρχισε νὰ χορεύῃ στὴ σάλα, ἐνῷ τἀδέλφια της κάθουνταν ἥσυχα. Δὲν ἐβάλσιζε, ἐννοεῖται· δὲν ἔκανε τὰ κανονικά, συνηθισμένα βήματα· στριφογύριζε μόνο μὲ χάρι, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ὅλο ἀπὸ χαρά.

Καθισμένος κοντὰ στὸ τζάκι, ὁ πατέρας της τὴν ἐκοίταζε. Φαίνουνταν συγκινημένος καὶ χειροκροτοῦσε. Ὅταν τελείωσε τὸ βάλς, ἡ μικρούλα στάθηκε μπροστά μου καὶ μοῦ ἔκαμε μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισι. Ἔπειτα, κτυπῶντας τὴν ἅρπα μου μὲ τὸ δακτυλο, ἔδειξε πὼς ἤθελε «κι' ἄλλο».

Θάπαιζα γι' ἀγάπη της ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ πατέρας της ὅμως εἶπε «φθάνει», γιατὶ δὲν ἔκανε νὰ κουρασθῇ, χορεύοντας περισσότερο.

Τότε, ἀντὶ νὰ παίξω χορό, τραγούδησα τὴ ναπολιτάνικη κ α ν τ σ ο ν έ τ τ α ποὺ μοῦ εἶχε μάθει ὁ Βιτάλης.

. . . .

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα τὸ «φόρτε» μου, ἡ «ἐπιτυχία» μου. Μ' αὐτὸ ἔκανα πάντα τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὴν «έντιμη ὁμήγυρι», ὁποιαδήποτε κι' ἂν ἦταν. Ἡ μουσική του εἶναι γλυκειὰ καὶ μελαγχολική, μὲ κάτι τὸ τρυφερὸ ποὺ συγκινεῖ βαθειὰ τὴν ψυχή.

Μὲ τὶς πρῶτες νότες ἡ Λίζα ἦλθε καὶ στάθηκε ἀντικρύ μου, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὰ δικά μου. Κουνοῦσε τὰ χείλη της, σὰ νὰ ξανάλεγε ἀπὸ μέσα της τὰ λόγια μου. Ἔπειτα, ὅταν ὁ σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ ἔγινε πιὸ μελαγχολικός, ὀπισθοχώρησε σιγὰ-σιγὰ λίγα βήματα κι' ἔτσι, στὸ τέλος τῆς στροφῆς, ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

— Φθάνει! εἶπε πάλι αὐτός.

— Τί ἀνόητη! ἔκαμε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφούς της, ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶπαν Βενιαμίν· πρῶτα χορεύει καλὰ-καλὰ κι' ἄξαφνα βάζει τὰ κλάματα!

— Ἐσὺ εἶσαι ἀνόητος! ἡ Λίζα αἰσθάνεται, εἶπε ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, σκύβοντας γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ἐγὼ ξανακρέμασα τὴν ἅρπα στὸν ὦμό μου κι' ἑτοιστάτηκα νὰ φύγω.

— Γιὰ ποῦ; μὲ ρώτησε ὁ πατέρας.

— Σᾶς εἶπα. Θὰ προσπαθήσω νὰ ξαναϊδῶ τὸν Βιτάλη. Κι' ἔπειτα θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἔμαθε· θὰ παίζω ἅρπα καὶ θὰ τραγουδῶ.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν στὸ ἐπάγγελμα τοῦ μουσικοῦ;

— Δὲν ἔχω ἄλλο.

— Δὲν φοβᾶσαι νὰ γυρίζῃς μόνος στοὺς δρόμους;

Μὲ κύτταζε κατάματα σὰν ἔπαιζα τὴν ἅρπα.

—Δὲν ἔχω σπίτι.
— Καὶ ὅμως ἡ νύχτα ποὺ πέρασες, ἔπρεπε νὰ σὲ κάμη νὰ σκεφθῆς.
— Βέβαια ποὺ θὰ προτιμοῦσα ἕνα καλὸ κρεββάτι καὶ μιὰ καλὴ φωτιὰ σὲ σπίτι. Μὰ ποῦ νὰ τὰ βρῶ;
— Ἂν θέλῃς, μὲ τὴν ἐργασία σου ἐννοεῖται, βρίσκεις... Σάρέσει νὰ μείνῃς ἐδῶ, νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ ζῇς μαζί μας;... Γιὰ σκέψου το... Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν σοῦ προτείνω «ζωὴ καὶ κόττα». Θὰ δουλεύῃς, θὰ κοπιάζῃς πολύ, θὰ σηκώνεσαι πρωΐ, θὰ σκάβῃς ὅλη μέρα, θὰ βρέχῃς μὲ τὸν ἱδρῶτα σου τὸ ψωμὶ ποὺ θὰ κερδίζῃς. Μὰ τὸ ψωμὶ αὐτὸ θὰ σοῦ εἶναι ἐξασφαλισμένο· οὔτε θὰναγκάζεσαι πιὰ νὰ κοιμᾶσαι στὸ δρόμο, σὰν κι' ἀπόψε, οὔτε θὰ τρέχῃς τὸν κίνδυνο νὰ βρεθῇς κοκκαλιασμένος σὲ κανένα ὄχθο ἢ σὲ κανένα χαντάκι. Τὸ βράδυ θὰ βρίσκῃς κρεββάτι ἕτοιμο καὶ τρώγοντας τὴν σούπα σου θὰ συλλογίζεσαι πὼς τὴν κέρδισες μὲ τὴ δουλειά σου κι' ἡ εὐχαρίστησις αὐτὴ θὰ τὴν κάνη ἀκόμα πιὸ νόστιμη, σὲ βεβαιῶ. Κοντολογῆς, ἂν εἶσαι καλὸ παιδί, — καὶ κάτι μοῦ λέει πὼς εἶσαι, — θὰ βρῇς σὲ μᾶς οἰκογένεια.
Ἡ Λίζα εἶχε σηκώσει τὸ πρόσωπό της καὶ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δάκρυά της μ' ἐκοίταζε τώρα χαμογελῶντας.
Ἔμεινα μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος, γιατὶ δὲν καταλάβαινα καλὰ-καλὰ τί μοῦ ἔλεγαν.
Τότε ἡ Λίζα, ἀφίνοντας τὸν πατέρα της, μ' ἐπλησίασε, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἔφερε μπροστὰ σὲ μιὰ χρωματιστὴ ζωγραφιά, κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Ἡ ζωγραφιὰ αὐτὴ παρίστανε ἕνα μικρὸ Ἅγιο Ἰωάννη μὲ προβιά.
Ἔγνεψε στὸν πατέρα της καὶ στ' ἀδέλφια της νὰ κοιτάξουν τὴν εἰκόνα καὶ συγχρόνως, ἁπλώνοντας τὸ χέρι σὲ μένα, χάϊδεψε τὴν προβιὰ ποὺ φοροῦσα κι' ἔδειξε τὰ μαλλιά μου πού, σὰν τοῦ μικροῦ Ἁγίου, χωρίζουνταν στὴ μέση τοῦ μετώπου κι' ἔπεφταν στοὺς ὤμους μου σγουρά. Ἤθελε βέβαια νὰ πῇ πὼς ἔμοιαζα μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη κι' αὐτό, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, μ' εὐχαρίστησε καὶ μὲ συγκίνησε τρυφερά.
— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ πατέρας, μοιάζει τοῦ Ἅη-Γιαννιοῦ.
Ἡ Λίζα κτύπησε τὰ παλαμάκια γελῶντας.
— Λοιπόν, μὲ ρώτησε ὁ πατέρας, σ' ἀρέσει ἡ πρότασις ποὺ σοῦ κάνω παιδί μου;
Οἰκογένεια!
Θὰ εἶχα λοιπὸν κι' ἐγὼ οἰκογένεια! Ὤ, πόσες φορὲς αὐτὸ τὸ ὄνειρο μ' ἐγλύκανε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα σβύσθηκε! Μάνα-Μπαρμπερίνα, κυρία Μίλλιγκαν, Βιτάλης, ὅλοι μοῦ ἔλειψαν, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου!
Δὲν θάμουν πιὰ μόνος!
Ἡ θέσις μου ἦταν φρικτή. Μοῦ πέθανε ἄξαφνα ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχα ζήσει μαζί του τόσον καιρὸ καὶ ποὺ ἦταν γιὰ μένα σχεδὸν πατέρας· ἔχασα συγχρόνως τὸ σύντροφό μου, τὸ συνεργάτη μου, τὸ φίλο μου, τὸν καλό μου Κάπη, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσα καὶ ποὺ κι' αὐτὸς μοῦ εἶχε τόση ἀγάπη· κι' ὅμως, ὅταν ὁ περιβολάρης μοῦ ἐπρότεινε νὰ μείνω μαζί του, ἕνα αἴσθημα ἐμπιστοσύνης μ' ἐγκαρδίωσε.
Δὲν εἶχαν λοιπὸν τελειώσει ὅλα γιὰ μένα· ἡ ζωὴ μποροῦσε να ξαναρχίσῃ. Κι' ἐκεῖνο ποὺ μὲ συγκινοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἐξασφαλισμένο ψωμί, ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔβλεπα τόσο ἑνωμένους, αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ ποὺ μοῦ ὑπόσχουνταν.
Τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ γίνουνταν ἀδέλφια μου.
Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Λιζούλα θὰ γίνονταν ἀδελφή μου.
Στὰ παιδικά μου ὄνειρα, πολλὲς φορὲς εἶχα φαντασθῆ πὼς θὰ ξανάβρισκα πατέρα καὶ μητέρα· ἀδέλφια ὅμως δὲν εἶχα συλλογισθῆ ποτέ. Καὶ νὰ μοῦ παρουσιάζουνταν τώρα!
Δὲν ἦταν βέβαια ἀδέλφια μου ἀληθινά, φυσικά· μποροῦσε ὅμως νὰ γίνουν μὲ τὴν ἀγάπη· φθάνει νὰ τ' ἀγαποῦσα,—καὶ γι' αὐτὸ αἰσθανόμουν κάθε διάθεσι,—καὶ νὰ τάκανα νὰ μ' ἀγαπήσουν, πρᾶγμα ποὺ δὲν θᾶταν καθόλου δύσκολο, γιατὶ ὅλα μοῦ φαίνουνταν γεμᾶτα καλωσύνη.
Ξεπέρασα γρήγορα τὸ λουρὶ τῆς ἅρπας ἀπὸ τὸν ὦμό μου.
— Νὰ ἡ ἀπάντησις! εἶπε ὁ πατέρας γελῶντας· καὶ φαίνεται μάλιστα πὼς τὴν δίνεις μ' εὐχαρίστησι. Κρέμασε, παιδί μου, τὄργανό σου σ' ἐκεῖνο τὸ καρφὶ καί, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ σ' ἀρέσῃ πιὰ νὰ μένῃς μαζί μας, τὸ ξεκρεμᾷς καὶ πᾷς στὸ καλό. Σὲ συμβουλεύω μόνο νὰ κάμῃς σὰν τὰ χελιδόνια: νὰ διαλέξῃς τὴν κατάλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ φύγῃς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΝΥΠΟΦΟΡΕΣ ΖΕΣΤΕΣ

Αἱ μεγαλύτερες ζέστες δὲν συμβαίνουν κατὰ κανόνα ὅταν ἔχουμε τὶς μεγαλύτερες θερμοκρασίες, ἀλλὰ ὅταν τὸ ὑγρόμετρο μᾶς λέγῃ ὅτι ἔχουμε ὑγρασία. Μὲ ἄλλους λόγους εἶναι ἄλλο πρᾶγμα ἡ πραγματικὴ θερμικὴ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ἑνὸς τόπου, καὶ κάτι ξεχωριστὸ ἡ ζέστη ποὺ αἰσθανόμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Καὶ διὰ νὰ μιλήσουμε πιὸ συγκεκριμένα πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ μέχρι τώρα δὲν ἐξηγήθη ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην.

Ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι φυσικὸν καὶ ψυχικὸν συγχρόνως. Εἶναι ζήτημα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι κάτι πολυσύνθετο καὶ πολύπλοκο καὶ ἀνεξερεύνητο, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος κρύπτει μέσα του δύο κόσμους, τὸν φυσικὸν τὸν πνευματικὸν ἢ ψυχικόν, ποὺ τόσον ἁρμονικὰ συνδέονται μεταξύ των.

Ἐν τούτοις δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτε εἰς τὸ νὰ προσθέσουμε λίγα λόγια καὶ νὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ δώσουμε μιὰ ἑρμηνεία εἰς τὸ φαινόμενο αὐτό, ποὺ τὸ παρατηρεῖ ὁ καθένας μας τὴν περίοδον αὐτήν.

Ἠμπορεῖ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον νὰ μὴ εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ ὅμως νὰ αἰσθανώμεθα μεγάλη ζέστη, ἀκριβῶς διότι ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος εἶναι μεγάλη. Τοῦτο συμβαίνει, διότι, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ὑγρά, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀπορροφήσῃ μεγάλο ποσὸν ὑδρατμῶν καὶ ἔτσι ὁ ἱδρὼς τοῦ σώματός μας δὲν ἐξατμίζεται ἐντελῶς καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ μᾶς πιέζει ἀρκετά.

Ἀντιθέτως συμβαίνει ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ξηρά. Τότε, καίτοι λόγῳ τῆς ἐπικρατούσης ὑψηλῆς θερμοκρασίας, ἔχομεν συχνὰς ἐφιδρώσεις, ἐν τούτοις ἀκριβῶς διότι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ξηρὰ ἐξατμίζει τὸν ἱδρῶτα τοῦ σώματός μας καὶ ἡ ἐξάτμισις, ὅπως ἐγράψαμε εἰς προηγούμενον τεῦχος τῆς «Νεολαίας» ἐπιφέρει ψῦξιν τοῦ δέρματος καὶ ἑπομένως δεν αἰσθανόμεθα τὴν ἐπικρατοῦσαν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν.

Ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο σπουδαῖον ρόλον παίζει καὶ ὁ ἄνεμος ἢ μᾶλλον οἱ πνέοντες ἄνεμοι. Φυσικὰ ἡ θαλασσία αὔρα γλυκαίνει πάντοτε τὰς ὑπερβολικῶς θερμὰς ἡμέρας τοῦ καλοκαιριοῦ ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ νυκτερινὴ ἀπόγειος αὔρα, ὅταν αὐτὴ πνέῃ. Ἐνῷ ὅταν δὲν φυσᾷ κανένας ἄνεμος καὶ ἐπικρατῇ ἄπνοια, ὅπως λέγουν οἱ μετεωρολόγοι, τότε ἡ ζέστη εἶναι πραγματικὰ ἀνυπόφορος, ἔστω καὶ ἂν τὸ θερμόμετρον δείχνῃ μετρίας θερμοκρασίας.

Τώρα ἠμπορεῖ σὲ κανέναν νὰ γεννηθῇ ἡ ἀπορία πὼς συμβαίνει ὥστε τώρα τὸ καλοκαῖρι ποὺ εἶναι ὑψηλαὶ θερμοκρασίαι νὰ ἔχωμεν καὶ μεγάλην ὑγρασίαν. Διότι ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται λογικὸν τὸ ἀντίθετον. Προσεκτικωτέρα ὅμως μελέτη μᾶς φέρει πρὸς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καλοκαῖρι ἔχομεν περισσοτέρους ὑδρατμοὺς εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, διότι ἡ ἐξάτμισις τῶν ὑδάτων τῶν θαλασσῶν, λιμνῶν, ποταμῶν καὶ ρυακίων εἶναι μεγαλυτέρα λόγῳ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαίρας.

Πάντως πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς διαφορᾶς ποὺ παρατηρεῖται μεταξὺ τῆς πραγματικῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ ἐκείνης ποὺ αἰσθανόμεθα δὲν ἔχει λυθῆ πλήρως καὶ ὑπάρχουν πολλαὶ ἀντιρρήσεις ποὺ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ἀποτρέψῃ καὶ τόσον εὔκολα.

Ἔπειτα εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ὅπως αἱ Ἀθῆναι, μὲ τοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους, μὲ τοὺς πολλοὺς στενοὺς δρόμους, μὲ τὴν μεγάλην καὶ πάντοτε ζωηρὰν κίνησίν τους κάμνουν ὥστε οἱ κάτοικοί των νὰ ζοῦν ὑπὸ θερμοκρασίαν 10 καὶ 15 βαθμοὺς μεγαλυτέραν ἐκείνης ποὺ δείχνουν οἱ ἐγγὺς αὐτῶν κείμενοι μετεωρολογικοὶ σταθμοί.

Καὶ ἔτσι διὰ νὰ λύσῃ κανεὶς πλήρως τὸ ζήτημα τῆς «ἀνυπόφορης ζέστης» ὅπως συνήθως τὴν λέμε, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψίν του ὅλους αὐτοὺς τοὺς παράγοντας διὰ νὰ δώσῃ κάπως ἔγκυρον ἀπάντησιν.

Σείριος

Σημ. — Λόγῳ τοῦ ἀνωτέρω ἐπικαίρου ἄρθρου τὸ «Περὶ Ἄρεως» ἀναβάλλεται εἰς τὸ προσεχές.

ΚΡΗΤΗ
ΔΥΤΙΚΕΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

Γ΄. ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ακούω τὸν πεντοζάλη. Νά, οἱ ἀρχαῖοι ἀνάπαιστοι, οἱ πυρίχιοι μὲ τὰ κοντάρια. Μὰ γιατί, ὦ αἰώνια Κρήτη, νὰ σὲ ξέρουμε τόσο λίγο; Γιατί νὰ μὴν μποροῦμε νὰ σὲ δοῦμε ἀκόμα, παρὰ μονάχα μέσα στὴ νύχτα;

* * *

Τὸ πρωΐ στὸ καφενεῖο τοῦ Κολυμπαριοῦ, ἕτοιμοι γιὰ δρόμο. Μὰ δὲν ξέρω ἀκόμα κατὰ ποῦ θὰ πάω. Τὸ δρομολόγιο τὸ καταρτίζει κανένας καλύτερα πηγαίνοντας. Μέσα σὲ τόπο ἄγνωστο, τὸ σοφώτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης εἶναι ν' ἀφεθῇς. Βιβλία, χάρτες, προγράμματα, ποτὲ δὲ θὰ σοῦ δώσουν τὸ τυχαῖο καὶ κάποτε τ' ἀπρόοπτο. Καὶ νὰ ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Δρομολόγιο. Ἕνας ἀξιοσέβαστος γέρος γιατρός, καὶ πεζοπόρος μαζί, ποὺ ξέρει σὰν κτῆμα του τὴν Κρήτη, προθυμοποιεῖται νὰ μοῦ καταστρώσῃ τὸ δρομολόγιο ποὺ φτάνει μόνο νἄχω κουράγιο καὶ καιρὸ γιὰ νὰ τὸ τελειώσω: Καστέλλι, Ἐννιὰ χωριά, Κεφάλι, Συρικάρι, (μὲ τὴ Βυζαντινὴ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος, ποὺ καθὼς μοῦ λέει βρίσκεται κι' ὁ τάφος ἑνὸς Καλλέργη τῆς Κισάμου), Παπαδιανά, (φημισμένα γιὰ τ' ἀνάστημα καὶ τὴν ἀρρενωπὴ βουνίσια ὠμορφιὰ τῶν ἀνθρώπων του), Πελεκᾶνος, Κάνδανος (μὲ τὶς 101 Βυζαντινὲς ἐκκλησίες της), Παλαιόκαστρο, Ἔληρος (μὲ τ' ἀρχαῖα της ἐρείπια καὶ τὶς θαυμάσιες ἰαματικὲς πηγές της), Ὁμαλός, (ἀντάρτης χιλιοτραγουδισμένος), Φαράγγι τῆς Σαμαρινιᾶς (ποὺ γιὰ νὰ τὸ περάσῃς πρέπει νὰ τάξῃς πρῶτα τὴν ψυχή σου), Ἁγία Ρωμέλη, Ἀνώπολις, Ἀσκύφου — Χανιά. Μιὰ διαδρομὴ δηλαδὴ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῶν ἐπαρχιῶν Κισσάμου, Σελίνου καὶ Σφακιῶν μὲ περάσματα κορφῶν ἀπὸ 1200 μέτρα καὶ πάνου, κι' ἀπὸ προσβάσεις ἰλιγγιώδεις μέσ' ἀπὸ φαράγγια κοφτὰ καὶ ἄβατα, ἱκανὰ νὰ ἐνθουσιάζουν μονάχα Ἀλπινιστὲς καὶ ἀσκημένους ὀρειβάτες. Ὡς τόσο — πρὸς τὸ παρὸν — μὴ ἔχοντας καλύτερο τ' ἀποφασίζω. Ἀργότερα θὰ δῶ ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ σταθῶ ἢ νὰ λοξοδρομήσω. Ἄλλως τε, αὐτὸ εἶναι τόσο εὔκολο γιὰ τούτη τὴ μεριὰ τῆς Κρήτης, ὅπου ὅλες οἱ λιοφυτεμένες κοιλάδες της κι' οἱ ραχοῦλες της οἱ ἀμπελοφυτεμένες εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ μικρὰ χωριουδάκια ποὺ οἱ δρόμοι τους σὲ βγάζουν μὲ μιᾶς ὅποτε τὸ θελήσῃς ἀπάνου στὶς κεντρικὲς ἀρτηρίες. Ἔτσι περνῶντας ὅλη τὴ μέρα μου, μέσ' ἀπὸ ρεματιὲς ἀλησμόνητες, μὲ τὶς ροδανθισμένες «σφάκες», κοιλάδες κλειστὲς ποὺ ἀκόμα ἠχοῦν τοὺς ἀρχαίους σκοποὺς των, φθάνοντας σ' ἐπανωχώρια μὲ νερὰ κρυσταλλένια καὶ δένδρόφυτα, κι' ἀπὸ κεῖ περνῶντας κατηφοριὲς ποὺ ἄλλοτε μὲ κλείνουν μέσα σὲ ἡμερωμένα βουνὰ κι' ἄλλοτε μὲ φέρνουν μπροστὴ στὴ γαλαζωμένη θάλασσα, φθάνω, βράδυ πιά, στὸ Καστέλλι.

Εἶναι μιὰ ὄμορφη κωμόπολις παραθαλασσία, μὲ εὐφορώτατη πίσω της κοιλάδα, χωμένη μέσα στὸ μυχὸ τοῦ δυτικώτερου κόρφου τῆς Κρήτης κι' ἀκριβῶς ἀπάνουστὴ θέσι τῆς ἀρχαίας Κισσάμου. Κάστρο Βενετσιάνικο (θεμελιωμένο ἀπὸ τὸ 1555), ἀργότερα τουρκικό, κατωκημένη ἄλλοτε ἀπὸ φανατικοὺς Τούρκους, στάθηκεν, ὅπως κι' ἡ μεσογειακὴ Κάνδανος, ἕνας γερὸς προμαχῶνας τῆς τουρκικῆς κατοχῆς σὲ τοῦτο τ' ἀπόμακρο τμῆμα τῆς Κρήτης. Ἐδῶ μέσα, ὅπως καὶ στὴν Κάνδανο, κατέβαιναν καὶ κλείνουνταν κάθε φορὰ οἱ τούρκικοι πληθυσμοὶ τοῦ Σελίνου καὶ τῆς Κισσάμου, ὅταν ξεσηκώνονταν οἱ Χριστιανικοὶ ἀπάνου στὰ βουνὰ καὶ τοὺς χτυποῦσαν. Πολλὲς φορὲς τοὺς ἔφθασαν ὡς κάτου καὶ τοὺς πολιόρκησαν καὶ δυὸ φορές, στὰ 1692 καὶ στὰ 1823, τὴν πῆρανε, γιὰ λίγο, στὴν κατοχή τους.

Σήμερα πιὰ εἰρηνικὴ καὶ ἥσυχη, μ' ἕνα πληθυσμὸ ἀνεπτυγμένο ἀπὸ εὐκατάστατους τῶν γύρω χωριῶν, ποὺ κατέβηκαν κι' ἀγόρασαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ποὺ φύγαν τὶς περιουσίες τους, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὠργανωμένες κοινότητες τῆς Κρήτης. Ἕδρα ἐπαρχίας, εἰρηνοδικείου, καὶ ἐπισκοπῆς, σημαντικὸ ἐλαιουργικὸ καὶ οἰνοπαραγωγικὸ κέντρο, ἔχει ἕνα ἀπ' τὰ 4 συνεταιριστικὰ οἰνοποιεῖα τῆς Κρήτης, καὶ ἀγορὰ μὲ ζωηρότατη ἐμπορικὴ κίνησι εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τῆς ποικίλης καὶ πλουσίας παραγωγῆς της. Τὸ μόνο ποὺ δὲν ἔχει φτιάξει τότε ἀκόμα ἦταν τὸ λιμάνι της.

* * *

Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ τὸ Καστέλλι, ἀρχίζει μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες διαδρομὲς τῆς Κρήτης, μέσ' ἀπὸ τὴ δασωμένη φάραγγα τοῦ Τυφλοῦ. Μέσ' ἀπὸ κουμαριές, ἀγριόδρυα καὶ καστανιές, περνῶντας ἀπὸ ξεμοναχιασμένες κι' ἐρημικὲς ἀγροικίες μὲ τ' ἀσπρισμένα τους μισοπίθαρα, ποὺ μέσα τους ἀνθίζουν κόκκινα καὶ ρόδινα τζεράνια, ἀκουμπισμένα στὰ δώματα καὶ τὶς σκάλες, καὶ ἀνάμεσ' ἀπὸ ἄλλους, χαριτωμένους μικροὺς βουνίσιους συνοικισμούς, ἀνεβαίνω στριφτὰ τὸ φυστόνι τοῦ δρόμου, φέρνοντας κάθε τόσο πανοραματικὰ μπροστά μου τ' ἀμέτρητα χωριουδάκια τῆς ἀντικρινῆς πλαγιᾶς ποὺ ξεχωρίζουν μέσα στοὺς κατηφορικοὺς ἐλαιῶνας τους, κεντημένους μὲ συστάδες ἀπὸ ἥμερες καστανιὲς καὶ κυπαρίσσια, ὡς ποὺ φτάνει τὸ τοῦνελ τοῦ Κατσαματάδου μὲ τὸ φημισμένο σπήλαιο τῆς Ἁγιᾶ Σοφιᾶς, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τῆς Κρήτης.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν τελειώνουν, παρὰ θαρρεῖς κι' ἀρχίζουν οἱ ὀμορφάδες της. Τὸ φαράγγι τώρα πήχτρα ὡς κάτου ἀπὸ πλατάνια καὶ πελώριες καστανιές, κλείνει, καὶ τὰ βουνὰ θαρρεῖς σμίγουν τὶς κορφές τους ποὺ ἀνεβαίνουν μεσούρανα. Περνοῦμε τοὺς Μύλους, τὸ Ἕλος, σωστὸ ἐλβετικὸ τοπίο—ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τ' ὄνομά του,—σύνορα τῆς Κισσάμου καὶ τοῦ Σελίνου καὶ μπαίνουμε μέσα στὰ Ἐννιὰ Χωριά, ποὺ σὰν ἀετόπουλα ἄλλα τους κοίτουνται βαθειὰ μέσα στὸ ρέμα,—τόσο ποὺ νὰ μὴ βλέπουμε παρὰ μονάχα τὰ δώματά τους, — κι' ἄλλα σκαλώνουν στὶς πλαγιὲς σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν εἶναι εὔκολο μέσα σὲ μιὰ βραδυὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθοῦμε. Μόλις προφθαίνω νὰ δῶ ἕνα Βυζαντινὸ ἐκκλησάκι — ἔχει τόσα πολλὰ — μὲ περίφημες Βυζαντινὲς τοιχογραφίες (ἰδίως ὁ Παντοκράτορας μέσα στὴ θέσι τῆς Πλατυτέρας, διάφορες ἐπιγραφὲς καὶ χρονολογία τοῦ 1399) ποὺ εἶναι δίπλα στὸ Βενετσιάνικο Καστέλλι, γιατὶ ἔχει νυχτώσει. Μέσ' ἀπὸ κρεμαστὰ κηπάρια καὶ ρεματιὲς μόλις κατορθώνω, σκοτεινὰ πιά, ν' ἀνέβω ἐπάνω στὸ Κεφάλι νὰ φιλοξενηθῶ, ἐνῶ κάτου στὸ ρέμα τὸ ἐπίσης φιλόξενο Κούνενι μᾶς περιμένει.

Ὁ Πυρίχιος.

* * *

Ἐδῶ εἶδα τὰ βαρύτιμα ἅρματα, λάφυρα πασάδικα τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Σελίνου (στὰ Ἐννιὰ Χωριὰ εἶχαν τὴν φωλιά τους) ποὺ τοὺς ἔτρεμαν οἱ Τοῦρκοι τοῦ Καστελλιοῦ καὶ τῆς Κανδάνου. Ἀητοὶ τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν, ποὺ τόσα κάνατε γιὰ τὴν Ἐλευθερία μας! Οἱ κάμποι, ποὺ ἐσεῖς ξεσκλαβώσατε, σᾶς σκλάβωσαν!...

Στρατῆς Δούκας

Ὁμὰς ἐξωσχολικῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Λέσβου

Φαλαγγῖται τοῦ Γ' Δημοτικοῦ Σχολείου Θηβῶν μετὰ τῶν διδασκάλων των

1) Τὸ Α΄ τάγμα
Φάλαγγος Θηλέ
ριφ. Διοικήσεω
εἰς μίαν ἐκδρομ

2) Φαλαγγίτισσαι
εἰς Κέντρον Πα
ρᾶς.

3) Μία Σκαπάνισσα
Φάλαγγος τῆς Χ
φερειακῆς Διοικ

4) Φαλαγγῖται ἐγκ
σκηνὴν εἰς πρόχ
τόπεδον κατὰ μ
μήν.

5) Μικροὶ Σκαπαν
Ο.Ν. Χαροκόπου
θέας).

τῆς 181ης
ων τῆς Πε-
ς "Εβρου
ήν των.

ἀσκούμεναι
ιδικῆς Χα-

τῆς 181ης
XXIX Περι-
ήσεως.

αθιστῶντες
ειρον στρα-
ίαν ἐκδρο-

εῖς τῆς Ε.
ο (Καλλι-

2

4

5

Φαλαγγίτισσαι Λαμίας μετὰ τῆς Περιφ. Διοικητρίας των εἰς τὸν Λόφον τοῦ Λεωνίδα

Μία φωτογραφία μαθητῶν Φαλαννιτῶν τῆς Δρακείου Σχολῆς Θηβῶν μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων των

Χίλια δυό σὲ μιὰ σελίδα

Τί ἦταν ὁ Τσεγκὶς Χάν;

Ο Τσεγκὶς Χὰν ἦταν ἕνας τρομερὸς Μογγόλος φύλαρχος, ποὺ κατέκτησε πρὸ ἑπτὰ αἰώνων ὅλο σχεδὸν τὸν τότε γνωστὸ Κόσμο. Ἀπόδειξις ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του ἄφησε ἕνα κράτος πολὺ μεγαλύτερο καὶ σταθερώτερο ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἄφησαν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ναπολέων. Τὰ ἡρωϊκὰ πολεμικὰ κατορθώματά του ἀπησχόλησαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του. Ὁ Τσεγκὶς Χὰν — Τσμουτσίν, μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα — γεννήθηκε τὸ 1162 μ. Χ. στὴν ἔρημο Γκόμπι τῆς Κεντρ. Ἀσίας καὶ πέθανε τὸ 1227, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐκστρατείας του στὸ Θιβέτ.

Ποιὰ εἶναι ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας;

Η θερμοκρασία ἑνὸς ὑγιοῦς ἀνθρώπου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας ποικίλλει κατὰ τὴν παρακάτω ἀναλογία τῶν ὡρῶν:

Τὰ μεσάνυχτα	= 36ο,5
Στὶς 4 τὸ πρωῒ	= 36ο,3
Στὶς 8 τὸ πρωῒ	= 36ο,8
Τὸ μεσημέρι	= 37ο,2
Στὶς 4 τὸ ἀπόγ.	= 37ο,4
Στὶς 8 τὸ βράδυ	= 36ο—

Ποιοὶ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἔχουν τὸ ταίρι τους;

Υπάρχουν πολλοί, πάμπολλοι δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἔχουν τοὺς συνωνύμους των, ποὺ εἶναι δηλαδὴ διπλοῖ, πρᾶγμα ποὺ γίνεται αἰτία φαιδρῶν παρεξηγήσεων, ἀλλὰ καὶ ἐκνευριστικῶν περιπλανήσεων τῶν δυστυχῶν πολιτῶν, ποὺ ζητοῦν νὰ βροῦν σὲ μιὰ διεύθυνσι κάποιο πρόσωπο.

Λοιπὸν ὑπάρχουν δύο ὁδοὶ Βλάχου: Μία στὴν ὁδὸ Πανδρόσου, κοντὰ στὴ Μητρόπολι καὶ ἄλλη στὴν ὁδὸ Ἄργους κοντὰ στὸν Κολωνό. Μιὰ ὁδὸς Ἁγίου Δημητρίου κοντὰ στὸν ὁμώνυμο ναὸ τῆς συνοικίας Ἀγορᾶς — Ψυρῆ, ἄλλη ὁδὸς Ἁγίου Δημητρίου στὰ Πατήσια καὶ τρίτη ὁδὸς στοὺς Ἀμπελοκήπους! Ὁδὸς Ἀκαδημίας — ἡ γνωστὴ λεωφόρος καὶ ὁδὸς Ἀκαδημίας στὴ συνοικία Πλάτωνος (Καθήμια). Δυὸ ὁδοὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἡ μιὰ στὴ Γαργαρέττα καὶ ἡ ἄλλη στὸ Μεταξουργεῖο. Ὁδὸς Ἀρτέμιδος στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ, ὁδὸς Ἀρτέμιδος στὸ Παγκράτι καὶ τρίτη στὴν Καλλιθέα. Ὁδὸς Καραγεώργη στὴ Πλατεῖα Συντάγματος καὶ ἄλλη στὰ Πετράλωνα. Ὁδὸς Ὀλυμπίου στὴ συνοικία Φιλοπάππου καὶ ὁδὸς Ὀλυμπίας — μικρὴ διαφορὰ — στὰ Πατήσια. Ὁδὸς Παιωνίου, κάθετος τῶν ὁδῶν Δικαίου καὶ Ἀχαρνῶν καὶ ὁδὸς Παιωνίων στὸ Μεταξουργεῖο.

Ἂς σταματήσωμε, ὅμως, τὸ δειγματολόγιο γιατὶ δὲν θὰ τελείωνε ἄλλοιῶς ποτέ...

Σὲ τί ποσὸν ὑπολογίζεται τὸ χρυσάφι, ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλες τὶς Τράπεζες τοῦ κόσμου;

Τὸ χρυσάφι, ποὺ ὑπάρχει στὰ ταμεῖα τῶν Τραπεζῶν ὅλου τοῦ κόσμου ὑπολογίζεται σὲ 4.800.000.000 λίρες, ἤτοι περίπου δυόμισυ τρισεκατομμύρια δραχμὲς — δυόμισυ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων! Ἀπ' αὐτὰ τὶς 2.800.000.000 λίρες, ἤτοι ἕνα τρισεκατομμύριο καὶ τετρακόσια δισεκατομμύρια δραχμές, βρίσκονται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ ἔχουν ἔτσι σχεδὸν τὰ τρία πέμπτα τοῦ χρυσοῦ ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἡ Ἀγγλία ἔρχεται ἔπειτα, μὲ 326.000.000 λίρες καὶ τρίτη ἡ Γαλλία μὲ κάτι λιγώτερο ἀπὸ 300.000.000. Τὰ τρία αὐτὰ Κράτη ἔχουν, λοιπόν, τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ ὅλου χρυσοῦ τοῦ κόσμου

Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα σῆραξ τῆς Εὐρώπης καὶ ποιὰ τῆς Ἑλλάδος;

Η μεγαλύτερη σῆραγξ τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ τοῦ Σεμπλόν, ἡ ὁποία κατεσκευάσθηκε στὰ 1905 καὶ ἑνώνει τὴν Ἰταλία μὲ τὴν Ἑλβετία. Ἔχει μῆκος 19.730 μέτρων καὶ ἐστοίχισε 3.500.000 ἀγγλικὲς λίρες.

Ἡ μεγαλύτερη σιδηροδρομικὴ σῆραγξ τῆς Ἑλλάδος εἶναι τοῦ Μπράλου στὰ νότια τῆς Οἴτης, ἀπὸ τὴν ὁποία περνᾶ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Πειραιῶς — Θεσσαλονίκης. Ἔχει μῆκος 2.109 μέτρα.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΑΤΣΑΛΙ

1. Τὸ ἀτσάλι, ἕνα ἀπὸ τὰ περισσότερο χρησιμοποιούμενα στὴ βιομηχανία μέταλλα, παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ σιδηρᾶ μεταλλεύματα. Στὴ Γαλλία αἴφνης τὸ μετάλλευμα αὐτὸ παρουσιάζεται γενικῶς ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐρυθροφαιᾶς πέτρας, τῆς λεγομένης αἱματίτης λίθος.

*

2. Τὸ μετάλλευμα, ἀφοῦ πλυθῆ καὶ κοπανισθῆ, τοποθετεῖται μέσα σὲ μεγάλους κλιβάνους, στὰς ὑψικαμίνους, οἱ ὁποῖες φθάνουν σὲ ὕψος 30 μέτρων. Ἤτοι τὸ ὕψος δυὸ πενταορόφων σπιτιῶν τοποθετημένων τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο.

*

3. Μέσα στὰς ὑψικαμίνους τακτοποιοῦν τὸ σιδηρομετάλλευμα κατὰ στρώματα ἐναλλασσόμενα μὲ στρῶμα καρβούνων ἢ ἀκριβέστερον κώκ. Ἀνάβουν τὰ κάρβουνα καὶ ἡ φωτιὰ ἀνάβει ὅλο καὶ περισσότερο, βοηθουμένη ἀπὸ τὰ σφοδρὰ ρεύματα ἀέρος ποὺ διατρέχουν τὴν ὑψικάμινο.

*

4. Τότε ἡ θερμοκρασία μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἐσωτερικῶς τοὺς 1.800 βαθμούς. Ὅταν μία ὑψικάμινος τεθῇ εἰς κίνησιν, λειτουργεῖ νυχθημερόν, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἐπὶ μιὰ δεκαετία, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ξαναρχίσῃ ἐκ νέου.

5. Κάθε 24 ὧρες, ἕνας ἐργάτης ξεσκεπάζει τὰ κατώτατα τμήματα τῆς ὑψικαμίνου. Μιὰ ἀρκετὴ ποσότης τοῦ ἀναλυομένου μετάλλου χύνεται στὸ ἔδαφος ψυγμένο καὶ ἀποσκληρυμένο: εἶναι τὸ χυτὸ μέταλλο.

*

6. Τὸ χυτὸ μέταλλο εἶναι ἕνα μῖγμα σιδήρου καὶ καρβούνου. Θερμαίνοντας λοιπὸν τὸ χυτὸ αὐτὸ μέταλλο μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ φοῦρνο, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκτεθειμένος σ' ἕνα ἰσχυρότατο ρεῦμα ἀέρος...

*

7. ...τὸ ἀπαλλάσσουν τελείως ἀπὸ ὅλο τὸ κάρβουνο ποὺ περιέχει καὶ ἔτσι ἐπιτυγχάνουν σίδηρο σχεδὸν καθαρὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ σιδηρουργικὲς ἐργασίες, στὰ σιδηρουργεῖα κ.τ.λ.

*

8. Κατεργαζόμενοι τὸ χυτὸ μέταλλο μέσα σὲ εἰδικοὺς κλιβάνους, τὸ ἀπαλλάσσουν μόνο ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ καρβούνου του κι' ἐπιτυγχάνουν ἔτσι μιὰ εἰδικὴ σύμμιξι σιδήρου ποὺ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀ τ σ ά λ ι.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐλπίζω νὰ μείνῃ ὡς τὸ γυρισμὸ τοῦ «Ξιφία», γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων μόλις φθάσῃ ἡ κορβέττα μπροστὰ στὸ νησί... Πῶς θὰ πάλλῃ ἡ καρδιὰ τοῦ Φρίτς, τῆς Τζέννυ, τοῦ Φραγκίσκου, τῶν παιδιῶν σας, κύριε Οὐόλστων, μὰ κι' ἡ δική μας, ὅταν θ' ἀκουσθοῦν οἱ εἰκοσιμία κανονιές, ποὺ θὰ χαιρετήσουν τὴ σημαία τῆς Νέας-Ἑλβετίας!

Ὡστόσο ὁ κ. Οὐόλστων, μὲ μιὰ ἀνεξήγητη ἐπιμονή, κυαλάριζε κάθε τόσο πρὸς τ' ἀνατολικά. Μιὰ στιγμὴ ὁ Τζὰκ τὸν ρώτησε:

—Μὰ τί βλέπετε, κύριε Οὐόλστων;

—Τίποτα..... μοῦ φάνηκε... ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων μὲ τὰ κυάλια στὰ μάτια.

— Τί;

—Σὰν καπνὸς ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι.... ἐκτὸς ἂν εἶναι ἀτμός, σὰν ἐκεῖνον ποὺ εἴδαμε τότε ποὺ ταξειδεύαμε μὲ τὴν πινάσσα.

—Μὰ διαλύεται; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

— Ὄχι...ἐβεβαίωσε ὁ κ. Οὐόλστων. Καὶ φαίνεται πάντα στὴν ἴδια θέσι... στὴν ἄκρη τῆς βουνοσειρᾶς. Μήπως ναυαγοί, πρὸ πολλῶν ἑβδομάδων, ἢ ἄγριοι εἶναι κατασκηνωμένοι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς;

Ὁ Ἐρνέστος κοίταξε κι' αὐτός, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα ἐκεῖ ποὺ ἔδειχνε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Ὄχι ἀπὸ κεῖ!.. ἀπὸ δῶ νὰ κοιτάξετε.... ἀπὸ δῶ... πρὸς τὴ μεσημβρία!

Κι' ὁ Τζὰκ ἔτεινε τὸ χέρι πρὸς τὴ θάλασσα, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πελώριους βράχους ποὺ περιώριζαν ἐκείνη τὴν ἀκτή.

— Μὰ εἶναι πανί! φώναξε ὁ Ἐρνέστος.

— Ναί, ἕνα πανί! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Πλοῖο περνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὸ νησί μας κι' ἔχει τὴν πλώρη κατ' αὐτό! εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

Ὁ κ. Οὐόλστων πῆρε τὰ κυάλια κι' εἶδε καθαρώτατα ἕνα τρικάταρτο πού, μὲ ὅλα του τὰ πανιά, ἔπλεε στ' ἀνοικτά, σὲ ἀπόστασι τριῶν περίπου λευγῶν.

Ὁ Τζὰκ τότε φώναξε, χειρονομῶντας ζωηρά:

— Εἶναι ὁ «Ξιφίας»!... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ «Ξιφίας»!... Θὰ γύριζε κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτώβρη καὶ φθάνει τέλος τοῦ Σεπτέμβρη. Δεκαπέντε μέρες νωρίτερα!

— Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ὁπωσδήποτε, ἂς ἰδοῦμε πρῶτα τί διεύθυνσι ἔχει αὐτὸ τὸ πλοῖο...

— Μὰ διευθύνεται πρὸς τὴ Νέα Ἑλβετία! ἐβεβαίωσε ὁ Τζάκ. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ μπῇ στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας καὶ δὲν θὰ εἴμαστε ἐκεῖ νὰ τὸ ὑποδεχθοῦμε!... Ἂς φύγουμε γρήγορα, κύριε Οὐόλστων! Ἂς περπατήσουμε ὅλη τὴν νύκτα!...

Κι' ὁ Τζὰκ ἑτοιμάσθηκε νὰ γλιστρήσῃ ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ κώνου. Ἀλλὰ μιὰ παρατήρησι τοῦ Ἐρνέστου τὸν ἐκράτησε:

— Ὄχι, εἶπε· κοιτᾶξτε καλύτερα, κύριε Οὐόλστων. Τὸ καράβι αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν πλώρη κατὰ τὸ νησί μας.

— Ναί, πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Οὐόλστων, ἀφοῦ παρατήρησε λίγες στιγμὲς τὴν κίνησι τοῦ πλοίου.

— Ὥστε δὲν εἶναι ὁ «Ξιφίας»; φώναξε ὁ Τζάκ.

— Ὄχι! ἐβεβαίωσε ὁ Ἐρνέστος.

— Ἄλλωστε, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ «Ξιφίας» θἄραζε ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά, ἐνῷ αὐτὸ τὸ πλοῖο διευθύνεται νοτιοανατολικὰ κι' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ νησί μας.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία. Τὸ τρικάταρτο ἐκεῖνο δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Νέα-Ἑλβετία. Πήγαινε στὴ δουλειά του!

— Ἂς πάῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Καλύτερα ποὺ δὲν εἶναι ὁ «Ξιφίας»... Νάρθῃ λίγο ἀργότερα, γιὰ νάμαστε κι' ἐμεῖς κάτω, ν' ἀποδώσουμε τὶς κανονισμένες τιμὲς στὴν κορβέττα τῆς Α. Μ. τοῦ Γουλιέλμου Γ' τῆς Ἀγγλίας!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Τζὰκ ἄδειασε δυὸ φορὲς τὸ τουφέκι του, πρὸς τιμὴν τῆς κόκκινης κι' ἄσπρης σημαίας, ποὺ ἐκυμάτιζε πρὸ μισῆς ὥρας στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου Ζὰν-Ζερμάττ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ κ. Ζερμάττ κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρία Οὐόλστων καὶ ἡ κόρη της, ἦταν μαζεμένοι στὴ βιβλιοθήκη, ἀφοῦ πέρασαν μιὰ ὡραία ἡμέρα ἐργαζόμενοι.

Τὰ τέσσερα αὐτὰ πρόσωπα συνωμιλοῦσαν κοντὰ στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, καὶ φυσικά,—γιὰ τί ἄλλο;—γιὰ κείνους ποὺ εἶχαν φύγει πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

— Ποῦ νὰ βρίσκουνται αὐτὴ τὴ στιγμή; ρώτησε ἡ Μπέτση.

Οἱ τρεῖς φίλοι στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἔφθασαν στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Ποιὸς ξέρει μὲ πόσους κόπους καὶ μὲ πόσους κινδύνους!... εἶπε ἡ Ἄννα.

— Κινδύνους... δὲν πιστεύω, ἀγαπητή μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ὅσο γιὰ τοὺς κόπους, ὁ πατέρας σου εἶναι ἀρκετὰ ἀκμαῖος ἀκόμη κι' οἱ γυιοί μου ὑπέστησαν κι' ἄλλους πολλούς.

— Ὁ Ἐρνέστος ὅμως δὲν ἔχει τὴν ἀντοχὴ τῶν ἀδελφῶν του.... παρατήρησε δειλὰ ἡ Ἄννα.

— Ὄχι βέβαια, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ, γιατὶ αὐτὸς προτιμοῦσε πάντα τὴ μελέτη ἀπὸ τὴ σωμασκία.

— Ὄχι δά! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἂν ὁ Ἐρνέστος ἐργάσθηκε πολὺ μὲ τὸ κεφάλι, δὲν ἐργάσθηκε λιγώτερο καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια...

—Νὰ ἰδοῦμε ὡς αὔριο, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων, θὰ γυρίσῃ τὸ περιστέρι ποὺ πῆρε ὁ Ἐρνέστος, μὲ κανένα γράμμα γιὰ μᾶς;

— Καὶ γιατὶ ὄχι ἀπόψε; ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Τὸ περιστέρι μπορεῖ νὰ βρῇ τὸν περιστερεῶνα του ἀκόμα καὶ νύκτα. Ἀλήθεια, κύριε Ζερμάττ;

— Βεβαιότατα, Ἄννα! Ἡ γρηγοράδα αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ εἶναι τόσο μεγάλη,—εἴκοσι λεῦγες τὴν ὥρα, λένε,—ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόστασι ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὰ βουνά, σὲ ἑξῆντα ὡς ἑβδομῆντα λεπτὰ τῆς ὥρας!

— Νὰ φυλάξω τὸ γύρισμά του ὡς τὸ πρωΐ; ἐπρότεινε ἡ κόρη.

—Μὰ τόσο ἀνυπομονεῖς νὰ λάβῃς νέα ἀπὸ τὸν πατέρα σου; τὴ ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

— Κι' ἀπὸ τοὺς γυιούς σας, κυρία Ζερμάττ! συμπλήρωσε ἡ Ἄννα.

— Κρῖμα ποὺ ἡ βουνοσειρὰ αὐτὴ δὲν φαίνεται ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ! παρατήρησε ἡ κυρία Οὐόλστων. Ἀλλοιώτικα, μ' ἕνα καλὸ κυάλι, θὰ μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε ἂν κυματίζῃ ἡ σημαία στὴν κορυφή.

— Μὰ γι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἂν τὸ περιστέρι δὲν φανῇ ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, σκοπεύω νὰ σελλώσω τὸν Λάϊτφους καὶ νὰ πάω στὸ Ἔμπερφουρτ. Ἀπὸ κεῖ φαίνεται ὁ κῶνος.

— Ναί, ναί! ἐσυμφώνησε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἀλλ' ἂς μὴν κάνουμε πρόωρα σχέδια καί, ἐπειδὴ εἶναι ὥρα, ἂς καθήσουμε στὸ τραπέζι... Ποιὸς ξέρει! ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμηθοῦμε, μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ περιστέρι μὲ κανένα γραμματάκι τοῦ Ἐρνέστου.

— Ἔ, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συγκοινωνοῦμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Θυμᾶσαι, Μπέτση, τότε ποὺ τὰ παιδιά μας μᾶς ἔστελναν εἰδήσεις μὲ περιστέρια ἀπὸ τὸ Βάλντεγκ, ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ,—ἄσχημες εἰδήσεις, γιὰ ἐπιδρομὲς πιθήκων κι' ἄλλων ζώων φθοροποιῶν; Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ταχυδρόμος θὰ μᾶς φέρῃ καλές.

— Νάτος!.. ἐφώναξε ἡ Ἄννα ποὺ σηκώθηκε κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

— Εἶδες, ἀλήθεια, τὸ περιστέρι; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

— Όχι, μὰ τὸ ἄκουσα ποὺ μπῆκε στὸν περιστερεῶνα.

Πραγματικῶς, ἕνας μικρὸς κρότος εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς Ἄννας. Ἦταν σὰ νὰ σπρώχθηκε καὶ νὰ ξανάκλεισε ἡ πορτίτσα στὴ βάσι τοῦ περιστερεῶνα, ἐπάνω ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη.

Ὁ κ. Ζερμάττ βγῆκε ἀμέσως, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἄννα, τὴν κυρία Ζερμάττ καὶ τὴν κυρία Οὐόλστων. Ἅμα ἔφθασε στὸν περιστερεῶνα, ἔβαλε μιὰ σκάλα, ἀνέβηκε καὶ κοίταξε μέσα.

— Ἦλθε!.. εἶπε.

—Πιάστε το! πιάστε το, κύριε Ζερμάττ! φώναξε ἡ Ἄννα μ' ἀνυπομονησία.

Καὶ μόλις τὸ περιστέρι βρέθηκε στὰ χέρια της, τοῦ φίλησε τὸ βαθυγάλαζο κεφαλάκι καί, ἀφοῦ ἔλυσε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ πόδι του, τὸ ξαναφίλησε. Τότε τὸ πουλί, ξαλαφρωμένο, ξαναμπῆκε στὸ σπιτάκι του, ὅπου τὸ περίμενε μιὰ χούφτα καλαμπόκι.

Ἡ Ἄννα διάβασε τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστου δυνατά. Κι' ὅλοι χάρηκαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς καὶ συγκινήθηκαν μὲ τὰ τρυφερά, στοργικὰ λόγια ποὺ τοὺς ἐρχόνταν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Ζὰν-Ζερμάττ. Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσουμε, πὼς ἡ Ἄννα εὐχαριστήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους...

Χαρούμενοι, γύρισαν στὸ σπίτι, ἐπλάγιασαν κι' ἐκοιμήθηκαν ἥσυχα ὡς τὸ πρωΐ.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀφιερώθηκε ὅλη σὲ οἰκιακὲς ἐργασίες. Ἀφοῦ γύρισε τὸ περιστέρι, ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Ζερμάττ δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ πάῃ στὸ Ἐμπερφουρτ. Ἦταν ὅλως διόλου περιττὸ νὰ ἰδῇ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, ἀφοῦ ἤξερε τώρα πὼς στήθηκε. Κι' ἦταν βέβαιος πὼς ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Ἐρνέστος εἶχαν ξεκινήσει νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάϊμ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλωστε, παρουσιάσθηκε μιὰ μεγάλη ἐργασία, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀναβληθῇ. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ σολωμοὺς εἶχε μπῆ στὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, ὅπως γινόταν πάντα αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ψαρέψουν ὅσο περισσότερα μποροῦσαν ἀπὸ τὰ ψάρια αὐτά, ποὺ θὰ τὰ πάστωναν κατόπι καὶ θὰ τὰ διατηροῦσαν.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἄφησαν τὸ ψάρεμα, πέρασαν τὸ γεφύρι τῆς Οἰκογενείας καὶ πῆραν τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ Ἐμπερφουρτ. Γιατὶ λογάριαζαν πὼς οἱ ἐκδρομεῖς θὰ εἶχαν φθάσει στὸ Φραγμὸ καὶ σὲ δυὸ ὧρες τὸ πολὺ μποροῦσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασι ὡς τὸ Φελσενχάϊμ.

Ἡ ἡμέρα ὅμως προχωροῦσε καὶ τίποτα δὲν φανέρωνε τὴν παρουσία τους, οὔτε γαυγίσματα τῶν σκύλων ποὺ θὰ μυριζόταν βέβαια τοὺς κυρίους τους, οὔτε τουφεκιές, ποὺ θὰ τὶς ἔρριχνεν ὁ Τζὰκ γιὰ ν' ἀναγγείλῃ τὸ γυρισμό τους. Στὶς ἔξη, τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο, — πλούσιο γεῦμα, γιὰ κουρασμένους καὶ πεινασμένους. Περίμεναν τοὺς ἐκδρομεῖς κι' ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν φαινόνταν, κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθηκε νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι.

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς θὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὸν τύφο.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὰ ἔντονα μέτρα τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς σὲ ὁλόκληρον τὴ χώρα, ὁ τύφος, ἀρρώστεια ποὺ ἄλλοτε ἐμάστιζε τὴ Χώρα μας, περιωρίσθη εἰς τὸ ἐλάχιστον, εἰς τὴν περιοχὴν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νέου δικτύου ὑδρεύσεως, ἡ νοσηρότης ἠλαττώθη ἀκόμη περισσότερον.

Ἐν τούτοις κάθε χρόνο καὶ ἰδίως τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν σποραδικὰ κρούσματα τυφοειδοῦς πυρετοῦ, εἰς ὡρισμένα δὲ μάλιστα μέρη καὶ ἐνίοτε καὶ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως πρόπερσι εἰς τὴν συνοικίαν Ψυρῆ, παρουσιάζονται μικραὶ ἐπιδημίαι.

Τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν νὰ μᾶς κάνῃ ὥστε νὰ μὴ περιμένωμε τὰ πάντα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον, ἀλλὰ νὰ στρέψωμε τὴν προσοχή μας πρὸ πάντων στὴν ἀτομικὴ προφύλαξι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ σώσωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια μακρά, πολυδάπανο καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο, ὕστερα θὰ βοηθήσωμε τὸ Ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον τόσον ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας τῶν ἀτόμων. Τέλος θὰ ἀνυψώσωμε καὶ τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ Κράτους μας, στὰ ὄμματα τῶν ξένων, διότι δὲν μπορεῖ ἕνα Κράτος νὰ θεωρῆται πολιτισμένον, ὅταν οἱ πολῖται του δὲν ξέρουν ἢ δὲν θέλουν ἀπὸ μοιρολατρεία νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ μιὰ κακιὰ ἀρρώστεια, σὰν τὸ τύφο.

Ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ μορφωμένοι ἀκόμη ἄνθρωποι ποὺ θεωροῦν τὸ ἐμβόλιον καταστρεπτικὸν γιὰ τὸν ἑαυτόν των, ἢ γιὰ τὰ παιδιά των καὶ σοῦ λένε «δὲν βάζω ἐγὼ μικρόβια στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ μου χωρὶς κανένα λόγο». Ἄλλοι πάλιν ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπὸ μοιρολατρεία δὲν παίρνουν ἐμβόλιον καὶ τὸ ρίχνουν στὴν τύχη, «ἂν μὲ πιάσῃ, ὁ Θεὸς βοηθός».

Τέλος ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, κι' αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν πὼς τὰ ξέρουν ὅλα, ποὺ σοῦ λένε, «δὲν κάνει τίποτε τὸ ἐμβόλιον, πλένω τὶς ντομάτες ἢ τὰ φροῦτα σὲ καυτὸ νερό, πίνω βρασμένο νερὸ καὶ ἔτσι δὲν φοβᾶμαι τὸν τύφο».

Εἰς τοὺς πρώτους ἀπαντοῦμε, πὼς τὸ ἐμβόλιο τοῦ τύφου, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἀνεγνωρισμένα ἐμβόλια, δὲν βλάπτει, τοὐναντίον μάλιστα πολλὲς φορὲς προσέξαμε πὼς ὠφελεῖ κατὰ περίεργον τρόπον. Ἔτυχε νὰ ἰδοῦμε παιδιὰ ἀδύνατα καὶ ἀνόρεκτα, νὰ παχύνουν καὶ νὰ τοὺς ἔρχεται ἡ ὄρεξις, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐμβόλιον τοῦ τύφου. Πολλὰ δερματικὰ νοσήματα ἐξηφανίσθησαν περιέργως ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐμβόλιον. Προχθὲς δὲ σὲ δύο παιδιὰ ποὺ ἔκαναν ἐμβόλιον ἀντιτυφικόν, χάθηκαν ἀπὸ τὴν ἑπομένην τὰ δέκατα ποὺ εἶχαν ἀπὸ πολὺν καιρό. Καὶ γενικῶς δὲν εἴδαμε τόσα χρόνια ποὺ κάνομε τὸ γιατρὸ καμμιὰ βλάβη σὲ παιδιὰ ἢ σὲ μεγάλους ἀπὸ ἐμβόλιον τοῦ τύφου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔπαθαν ἀπὸ τὸ ἐμβόλιον εἶναι οἱ γιατροί, ἀλλὰ τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζοῦν οἱ γιατροὶ ἀπὸ τὸν τύφο, ἀρρώστεια τρομερὰ ἐπικίνδυνο γιὰ τοὺς νέους ὀργανισμούς. Στοὺς ἀφελεῖς καὶ μοιρολάτρας ἂς ἀπαντήσουν οἱ στατιστικὲς τῶν ἀπολιτίστων μερῶν καὶ ἡ λαχτάρα ποὺ πέρασαν οἱ περισσότεροι μὲ τὸν τύφο τῶν παιδιῶν των. Στοὺς τελευταίους, σ' αὐτοὺς ποὺ βράζουν τὸ νερὸ καὶ τὰ φροῦτα, ἔχω νὰ συστήσω τὸ ἐμβόλιον περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι μὲ τὰ βρασίματα καὶ τὶς ἀποστειρώσεις γίνονται πιὸ εὐαίσθητοι στὸν τύφο καὶ μὲ τὸν πρῶτο περίπατο ποὺ θὰ κάνουν σὲ ἐξοχὴ ποὺ ὑδρεύεται μὲ πηγάδια ἢ δὲν θὰ ἔχουν τὰ μέσα νὰ βράσουν τὶς ντομάτες, θὰ πάθουν ἀσφαλῶς τύφο καὶ βαρύτερο μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἔχουν σκληραγωγήσει τὸ σῶμά των.

Τύφο παθαίνουν συχνότερα τὰ παιδιὰ ἀπὸ 3 ἐτῶν μέχρι 20, οἱ μεγάλοι παθαίνουν, ἀλλὰ σπανιώτερα. Τὸ λόγο τὸν εἴπαμε πολλὲς φορές. Τὰ παιδιὰ καὶ γενικῶς ὁ νέος φθείρεται περισσότερον, δὲν προσέχει ὅσο πρέπει τὴν τροφή του καὶ τὴ ζωή του, ὁ ὀργανισμός του εἶναι συνεχῶς ἐξησθενημένος καὶ ἑπομένως τὰ μικρόβια βρίσκουν εὔκολα ἔδαφος πρόσφορον νὰ ἀναπτυχθοῦν. Ἀντιθέτως ὁ μεγάλος ἔχει πρῶτον μυαλό, ὕστερα οἱ ἀνάγκες του δὲν εἶναι τόσο μεγάλες ὅπως στὸ παιδὶ καὶ ἔτσι κατορθώνει νὰ διατηρῇ ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ ἀντεπεξέρχεται νικηφόρως ἐναντίον μιᾶς μικροβιακῆς προσβολῆς. Παράδειγμα: Μία οἰκογένεια στὴν Γλυφάδα τρώγει στρείδια μολυσμένα ἀπὸ μικρόβια τύφου, μετὰ 15 ἡμέρας τὰ δύο ἢ τρία παιδιὰ τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια παθαίνουν τύφο, ἐνῷ οἱ γονεῖς παραμένουν ὑγιεῖς γιὰ νὰ χτυποῦν τὸ κεφάλι των, πρῶτον γιατὶ δὲν ἔκαναν ἐμβόλιο καὶ δεύτερον γιατὶ ἔφαγαν στρείδια ἢ ἄλλα θαλασσινὰ ποὺ τὰ ἀπαγορεύουν οἱ γιατροὶ τοὺς θερινοὺς μῆνας, διότι εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς συχνότερες αἰτίες τῆς μεταδόσεως τοῦ τύφου.

Στὸ ἑπόμενο θὰ ποῦμε μερικὰ γιὰ τὸ τύφο καὶ ποιὸ ἐμβόλιο πρέπει νὰ προτιμῶμεν, ὡς ἀποτελεσματικώτερο.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ἡ ναυτία

Καλοκαῖρι! Ἡ ἐποχὴ τῶν ταξιδιῶν...

Μέσα μας γεννιέται ἡ λαχτάρα γιὰ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο θαλάσσιο ταξιδάκι ποὺ θὰ μᾶς ξεκουράσῃ καὶ θὰ μᾶς τονώσῃ τὰ νεῦρα, ὅταν ἀμέριμνοι θὰ ξαπλώσουμε στὴν σαιζ-λόγκ τοῦ καταστρώματος γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὸ χάδι καὶ τὰ μύρα τῆς θαλασσίας αὔρας.

Μιὰ πραγματικὴ δηλαδὴ ἀπόλαυσις ποὺ ὅμως γιὰ πολλοὺς ποὺ τοὺς πιάνει ἡ θάλασσα εἶνε ὑπόθεσις ἀνέφικτος, ἀφοῦ ἀμέσως σχεδὸν μὲ τὴν ἐπιβίβασιν στὸ πλοῖο καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικωτάτη ἀδιαθεσία τῆς ναυτίας.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ δυσάρεστος ἐνόχλησις ἀπὸ τὴν ναυτία! Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ἐνόχλησις αὐτὴ καὶ ποιὰ ἡ ἀφορμή της; Μυστήριον! Ἔχει παράδοξα γνωρίσματα καὶ περιέργους ἐκδηλώσεις: Πρῶτον δὲν καταλαμβάνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα εἶναι δυνατὸν μὲ φουρτοῦνα νὰ μὴν ἐνοχληθῆτε καθόλου, ἐνῷ σχεδὸν μὲ γαλήνη μπορεῖ νὰ ὑποφέρετε κυριολεκτικῶς τρομερά.

Πάντως ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ σήμερα νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ναυτία.

Πῶς λοιπὸν θ' ἀποφύγωμεν τὴν ναυτίαν;

Ἡ πεῖρα ἔχει τὸν λόγον. Νὰ ἐπιβιβαζώμεθα πρῶτον μᾶς λέγει μὲ τὸ στομάχι γεμᾶτο, διότι ἡ πέψις ἐμποδίζει τὰς συσπάσεις του. Νὰ εὑρισκώμεθα ἔπειτα συνεχῶς εἰ δυνατὸν εἰς στάσιν κατακλίσεως καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ αὐθυποβάλωμεν ἰσχυρῶς τὸν ἑαυτόν μας ὅτι δὲν μᾶς πειράζει ἡ θάλασσα ἀπασχολοῦντες τὴν σκέψιν μας εἰς κάτι τὸ ἐνδιαφέρον (παιχνίδι, διάβασμα κλπ.).

Τὰ φάρμακα τὰ ἔχοντα βάσιν τὸ χλωροφόρμιον, τὸ ὄπιον, τὸ βρώμιον καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀφρώδη ὠφελοῦν πολὺ καὶ μᾶς δίδουν ἀσφαλῶς ἀνακούφισιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπιστήμη συνεχῶς ἐρευνᾶ καὶ δὲν δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἀσφαλὲς φάρμακον.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Τὸ θερμόμετρον

Τὸ θερμόμετρον εἶναι τὸ χρήσιμον ἐκεῖνο ἐπιστημονικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον μᾶς καθορίζει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματός μας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διαφόρων νόσων αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ τὸ προσβάλουν.

Ἄρα λοιπὸν δὲν εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ μάθωμεν κάπως καλύτερα αὐτὸ τὸ ὄργανον καὶ πρὸ πάντων τὸν τρόπον ποὺ κατασκευάζεται;

Ὁ πάγος καὶ ὁ ἱδρώς...

Καθὼς ὅλοι θὰ ἔχουν παρατηρήσει, εἰς ἕνα θερμόμετρον ὑπάρχουν εἰς τὰς δύο πλευρὰς τοῦ μικροῦ ὑαλίνου σωλῆνος δύο κλίμακες διηρημέναι εἰς ὑποδιαιρέσεις τοῦ μέτρου. Καὶ ἡ μία πλευρὰ καταλήγει εἰς τὸ ἄνω μέρος μὲ τὸ γράμμα C καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὸ γράμμα R.

Ὁ καθορισμὸς τῶν δύο αὐτῶν κλιμάκων δὲν ὑπῆρξεν εὔκολος προσπάθεια. Καὶ ὅταν ἡ μιὰ ἐξ αὐτῶν κατωρθώθη τελικῶς τότε δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐφευρέθη καὶ τὸ θερμόμετρον.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1600 οἱ ἐπιστήμονες ἐχρησιμοποίουν τὰ λεγόμενα «θερμοσκόπια» δι' ὕδατος τὰ ὁποῖα ὡμοίαζον πρὸς τὰ σημερινὰ θερμόμετρα καὶ φαίνεται ὅτι τὰ ἐφεῦρε ὁ Γαλιλαῖος.

Εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἐνετὸς ἰατρὸς Σαντόρρε Σαντόριο. εἶχε τὴν γνώμην ὅτι δι' αὐτῶν ἦτο δυνατὸν νὰ μετρᾶται καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἀργότερον διεπιστώθη ὅτι τὸ οἰνόπνευμα ἐξυπηρέτει τὸ ὄργανον αὐτὸ καλύτερον ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ οὕτω ἐδημιουργήθησαν τὰ περίφημα «φλωρεντινὰ θερμόμετρα».

Βραδύτερον ἐχρησιμοποιήθη ὁ ὑδράργυρος. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν χρῆσιν τοῦ θερμομέτρου ἐχρειάζετο νὰ εὑρεθῇ

μία ὑποδιαίρεσις — κλῖμαξ ὁμοία δι' ὅλους μὲ ὡρισμένας θερμοκρασίας καὶ κατὰ τρόπον ὥστε οἱ βαθμοὶ νὰ διαβάζωνται ἀπὸ τοὺς πάντας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐπαρουσιάσθη ἕνας Ἰταλὸς κατὰ τὸ 1694 ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὴν ἁπλῆν ἀλλὰ καὶ εὐφυᾶ ἰδέαν. Ἐπρότεινε νὰ ὑποτεθῇ ὡς ἐλαχίστη θερμοκρασία ἐκείνη τοῦ τηκομένου πάγου καὶ ὡς μεγίστη ἐκείνη τοῦ ζέοντος ὕδατος.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ὡμοίαζε μὲ τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου.... Ἁπλῆ, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὴν σκεφθῇ κανείς!

Ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων, δημιουργὸς τῆς ἰδέας αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ μαθηματικὸς κόμης Κάρολος Ρεναλντίνι ἀπὸ τὴν Ἀγκῶνα καὶ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίζας.

Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες ἠκολούθησαν τὰς ἐνδείξεις του. Ὁ Γάλλος Ρεωμὺρ τὴν ἐτελειοποίησε καὶ διῄρεσε τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον εἰς τὸ μέγιστον μὲ γραμμὰς τοποθετημένας εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ συνολικοῦ ἀριθμοῦ 80. Ὁ Γερμανὸς Ἄντερς Κέλσιος ὑπεστήριζε τὴν γνώμην ὅτι ἦτο προτιμοτέρα ἡ λῆψις ἑνὸς στρογγυλοῦ ἀριθμοῦ, δηλαδὴ νὰ ὀνομασθῇ μ η δ ὲ ν ἡ ἐλαχίστη θερμοκρασία καὶ ἑ κ α τ ὸ ν ἡ μεγίστη.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν οἱ ἐνδεχόμενοι ὑπολογισμοὶ ἦσαν εὐκολώτεροι καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαιρῶμεν ἢ νὰ πολλαπλασιάζωμεν ἐπὶ 5 ἢ 10... (Ἡ ὑποδιαίρεσις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ τοῦ δεκαδικοῦ μετρικοῦ συστήματος τὸ ὁποῖον καθιερώθη ἀργότερον).

Δὲν ἀρκεῖ ὁ πάγος...

Ὁ Γερμανὸς Γαβριὴλ Φαρενάϊτ ἐφάνη ἐν μέρει ἐπιφυλακτικός: Παρεδέχθη τὴν ἰδέαν νὰ ὀνομασθῇ μηδὲν ἡ ἐλαχίστη θερμοκρασία, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν προσδιορίσῃ μετεχειρίσθη τὸ ἑξῆς πείραμα: Ἐβάπτισε μίαν λεκάνην πλήρη ὑδραργύρου ἐντὸς τετηγμένου πάγου καὶ ἀναμεμιγμένου μὲ ἴσην ποσότητα ἀμμωνίας. Οὕτω τὸ μηδὲν του ἀντιστοιχεῖ μὲ 32 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν τῶν ἄλλων θερμομέτρων. Ἀπεναντίας, διὰ νὰ προσδιορίσῃ τὴν μεγίστην θερμοκρασίαν ἐχρησιμοποίησε τὸν ἀτμὸν τοῦ ζέοντος ὕδατος κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ρεναλντίνι, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ἐσημείωσεν 180 βαθμοὺς ὥστε τὸ 100 του ἔγινε 212.

Κατὰ συνέπειαν ἐὰν θελήσωμεν νὰ μετατρέψωμεν τοὺς βαθμοὺς Φαρενάϊτ εἰς ἑκατοστὰ κάμνομεν τὴν ἀντίθετον πρᾶξιν: διαιροῦμεν διὰ 5 καὶ πολλαπλασιάζομεν ἐπὶ 9 καὶ κατόπιν προσθέτομεν τὸν ἀ ρ ι θ μὸν 32.

Οἱ Ἄγγλοι υἱοθέτησαν καὶ χρησιμοποιοῦν ἀκόμη τὸ θερμόμετρον Φαρενάϊτ. Ἐπίσης δὲν χρησιμοποιοῦν τὸ δεκαδικὸν σύστημα, ἀλλὰ τοὺς δακτύλους, πόδας κλπ.

Ὁ Χημικός

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Σ' ὅλο τὸν κόσμο παράγονται σ' ἕνα λεπτὸ 280 τόννοι κώκ. Τὸ περισσότερο παράγει ἡ Ἀγγλία καὶ τὸ διαθέτει εἰς πολεμικὰς βιομηχανίας.

Ὅταν ὁ καρπὸς τοῦ καρυδιοῦ τῆς Βραζιλίας ὡριμάσῃ, τὸ ἐσωτερικό του ἀνοίγει μόνο του καὶ ἑκατοντάδες καρυδιῶν διασκορπίζονται.

Ὅταν κτυποῦν τὴν καμπάνα τοῦ τεμένους τῆς Μιανοσίτα (Ἰαπωνίας) κάθε κτύπημά της μὲ εἰδικὸ σφυρὶ ἀντηχεῖ ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα λεπτά.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ *Καί οί νεκροί των*

Ὅπως οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος ἔτσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τιμοῦσαν καὶ σέβονταν τοὺς νεκροὺς τους τόσον, ὥστε νὰ περιποιοῦνται περισσότερο τοὺς τάφους τους ἀπὸ τὰ σπίτια τους.

Σὲ μιὰ παληὰ πραγματεία βλέπομεν ποῖα ἔθιμα ἐπικρατοῦσαν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σχετικῶς μὲ τὸν θάνατο καὶ τὴν κηδεία. Ἡ μνήμη τῶν νεκρῶν ἦταν ἱερά, τὰ δικαιώματά τους σεβαστά. Καὶ τοὺς ἀπένειμαν τιμὰς γιὰ νὰ μὴ πλανῶνται οἱ σκιές τους γύρω ἀπὸ τὶς ὄχθες τῆς Στυγὸς χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μποῦν στὸν παράδεισο τῶν ἀρχαίων, στὸν τόπο τῶν μακάρων, στὰ Ἠλύσια Πεδία. Οἱ θρησκευτικὲς τελετὲς καὶ ἡ συνήθεια εἶχαν ἀνυψώσει σὲ νόμο τὸν σεβασμὸ τῆς μνήμης τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀπονομὴ τιμῶν στὸ πνεῦμα τους. Ἕνα εὐσεβὲς ἔθιμο, εἶχε καθιερώσει τὴν προετοιμασία τῶν νεκρῶν γιὰ τὸ μεγάλο, τὸ τελευταῖο ταξίδι, εἶχε ἐπιβάλει τὶς μεγαλοπρεπεῖς κηδεῖες, τὸν σεβασμὸ τῶν τάφων καὶ τὴν προστασία τους ἀπὸ κάθε ἀνίερη προσβολή. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν τὴν εὐγενῆ συνήθεια τῆς μετακομιδῆς τῶν προσφιλῶν τους, ποὺ ἀπέθνησκαν μακρὰν ἀπὸ τὸ πάτριο χῶμα, κι' ὅταν ἡ μεταφορὰ ἦταν ἀδύνατος, ἀνήγειραν κενοτάφια στὴν πατρώα γῆ. Μόνον οἱ προδόται τῆς πατρίδος καὶ κακοῦργοι ποὺ καταδικάζονταν στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, ἐστεροῦντο τῶν τιμῶν τῆς ταφῆς. Τὸ πτῶμα τους ἐξετίθετο ἄταφο γιὰ νὰ τὸ κατασπαράξουν τὰ θηρία καὶ τὰ ὄρνεα.

Κατὰ τοὺς ὁμηρικοὺς χρόνους, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἔκλειναν τὰ μάτια τοῦ θνήσκοντος. Ἔπειτα ἔπλεναν τὸ σῶμα μὲ μύρα, τὸ περιτύλιγαν μὲ λεπτὸ λευκὸ ὕφασμα καὶ τὸ ἐξάπλωναν ἐπάνω στὸ κρεββάτι. Ἐπακολουθοῦσαν οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοί, ὅπως τοὺς περιγράφει ὁ Ὅμηρος ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς πληροφορήθηκε τὸν θάνατο τοῦ Πατρόκλου.

* * *

Στὴν Ἀττικὴ ἡ κηδεία φαίνεται πὼς στὶς ἀρχὲς δὲν γινόταν καὶ μὲ μεγάλη πολυτέλεια. Οἱ στενώτεροι συγγενεῖς ἔσκαβαν τὸν τάφο, ἔθαβαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν νεκρὸ κι' ἐπάνω στὸν τύμβο του ἔσπερναν σιτάρι, γιατὶ πίστευαν πὼς ἡ γῆ ποὺ σπερνόταν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γινόταν πιὸ ἐλαφρά. Ἡ ἁπλῆ αὐτὴ τελετὴ κατέληγε σὲ γεῦμα

πρὸς τιμὴν τῶν ἀρετῶν τοῦ μακαρίτου. Ἀργότερα ὅμως, ἡ ματαιοδοξία ποὺ εἶναι ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο, ἀντικατέστησε τὴν ἀρχαϊκὴ ἁπλότητα καὶ οἱ μεγαλοπρεπεῖς κηδεῖες ποὺ γίνονταν στοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου πρὸς τιμὴν τῶν ἡρώων, γενικεύθηκαν γιὰ ὅλες τὶς τάξεις τοῦ λαοῦ, μέχρι καταχρήσεως μάλιστα. Ὁ Σόλων ἀπεπειράθη μὲ διαφόρους νόμους νὰ περιστείλη τὴν ματαιόδοξη αὐτὴ συνήθεια.

* * *

Ὡραία ἦταν ἡ συνήθεια ποὺ εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, νὰ κηδεύωνται μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου οἱ ὑπὲρ πατρίδος πίπτοντες. Ὁ Θουκυδίδης μᾶς ἄφησε σχετικῶς μιὰ θαυμασία περιγραφὴ—βιβλ. β' 34— ἕνας δὲ νόμος τοῦ Σόλωνος ὥριζε: «δημοσίᾳ ταφὰς ποιεῖσθαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων» καὶ νὰ ἐκφωνοῦνται καὶ ἐπιτάφιοι λόγοι.

Κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, ὅπως φαίνεται τοὐλάχιστον ὅτι ἐγίνετο στοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἑλλήνων γιὰ τοὺς ὁποίους μᾶς μιλεῖ ὁ Ὅμηρος, ἐπεκρατοῦσε ἡ συνήθεια νὰ καίουν τοὺς νεκρούς. Ἐὰν πιστεύσωμε τὸν Λουκιανό, ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν ἦταν ὁ ἐπικρατέστερος τρόπος στὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὸν Κικέρωνα ὅμως ἀρχαιότερα ἦταν ἡ συνήθεια τῆς ταφῆς ὡς φαίνεται ἀπὸ τοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνασκαφέντας τάφους. Ἀπὸ τὴν τελευταία θέλησι τοῦ ἀποθνήσκοντος ἢ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῶν συγγενῶν του ἐξηρτᾶτο ἡ ἐκλογὴ τῆς καύσεως ἢ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ. Δὲν ἀποκλείεται δὲ ἡ καῦσις νὰ ἐθεωρήθη ὡς ἀνάγκη ἀπὸ τότε ποὺ ὁ λοιμὸς ἐμάστισε τὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὴν ταφή, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν κηδείαν, ἐπέστρεφαν στὸ σπίτι τοῦ ἀποθανόντος γιὰ νὰ μετάσχουν στὸ «περίδειπνον» ὅπως τὸ ἀποκαλοῦσαν. Μετὰ τρεῖς ἢ ἐννέα μέρες προσέφεραν θυσίες, τὰ λεγόμενα «τρίτα» ἢ «ἔνατα».

Τριάντα μέρες μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ νεκροῦ, προσέφεραν ἐπίσης τελευταία θυσία, τὴν καλουμένη «τριακάδα». Τότε ἐτελείωνε καὶ τὸ πένθος. Στὴν Σπάρτη ἡ περίοδος τοῦ πένθους ἦταν μικρότερη.

Ἡ ἀρίθμησις

Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι γιὰ νὰ γράψουν τοὺς ἀριθμοὺς ἐχρησιμοποίουν τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου τονισμένα ἄνω δεξιὰ καὶ εἰς 3 σειράς:

1η σειρὰ α'—θ' ἔδειχνε τὰς μονάδας.

2α σειρὰ ι'—π' ἔδειχνε τὰς δεκάδας.

3η σειρὰ ρ'—ω' ἔδειχνε τὰς ἑκατοντάδας.

Διὰ τὰς χιλιάδας μετεχειρίζοντο τὰ γράμματα τῆς πρώτης σειρᾶς α'—θ' τονισμένα ὅμως κάτω ἀριστερὰ π.χ. χίλια=͵α.

Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1—9 καὶ ἀπὸ τοῦ 10—90 καὶ ἀπὸ 100 μέχρι τοῦ 900 ἐχρειάζοντο 9 γράμματα διὰ τὴν ἀρίθμησιν καὶ τὸ ἀλφάβητο ἔδιδε 8 μόνον (δηλ. 3 σειρὰς Χ8=24 γράμματα). Διὰ τοῦτο ἐχρησιμοποίησαν διὰ μὲν τὰς μονάδας τὸ F τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη κατόπιν εἰς S'=6 καὶ ἐτοποθετήθη μετὰ τὸ Ε'.

Διὰ δὲ τὰς δεκάδας μετὰ τὸ π ἐχρησιμοποίησαν τὸ κόππα: ϟ=90 καὶ εἰς τὰς ἑκατοντάδας ἐχρησιμοποίησαν τὸ σαμπί: ϡ=900.

Αἱ χιλιάδες ὡς εἴπαμεν ἐγράφοντο μὲ τὰ γράμματα τῆς 1ης σειρᾶς τονισμένα ὅμως κάτω ἀριστερὰ π. χ. τὸ 1939 θὰ ἐγράφετο: ͵αϡ'λ'θ' κ.οὕ.κ.

Ἀρίθμησις τῶν Ρωμαίων

Οἱ Ρωμαῖοι διὰ τὴν ἀρίθμησίν των ἐχρησιμοποίουν 7 γράμματα τά:

I=1, V=5, X=10, L=50, C=100, D=500 καὶ M=1000 τὰ ὁποῖα ἐπανελάμβανον δὶς καὶ τρὶς ὡς ἑξῆς:

I=1, II=2, III=3. Ἐὰν δὲ ἕνα γράμμα μικρότερον εὑρίσκετο πρὸ ἑνὸς μεγαλυτέρου, κατὰ τὴν ἀνωτέρω σειρὰν τῶν 7 γραμμάτων, ἀφαιρεῖτο, ἐνῷ ἂν ἠκολούθει προσετίθετο δηλαδή: IX=10—1=9, ἐνῷ XII =10+2=12.

Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν... φασαριώδεις ἀριθμήσεις μέχρις ὅτου ἐχρησιμοποιήθη τὸ μαγικὸν 0 ποὺ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἐννέα ἄλλων ἀριθμῶν ἔλυσε ἅπαξ διὰ παντὸς καὶ διεθνῶς τὸ ζήτημα τῆς γραφῆς τῶν ἀριθμῶν.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἔχουν ὑπολογίσει ὅτι 4 κατσίκες δίνουν τόσο γάλα ὅσο μία ἀγελάδα, ἐνῷ τρῶν τὸ μισὸ σχεδὸν τῆς τροφῆς των.

Εἰς τὴν Γερμανία χρησιμοποιοῦν τὰ ψάρια γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς προϊόντος ὁμοίου μὲ τὸ λευκὸ τοῦ αὐγοῦ.

Κάθε Γάλλος καταναλίσκει, κατὰ μέσον ὅρον, διακόσια κιλὰ ψωμιοῦ τὸ χρόνο. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες πόσο θέλομε;

Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ὅταν ὁ ἀγαθὸς δημοδιδάσκαλος κ. Ἰάκωβος Περλεπές, μπῆκε στὴν αἴθουσα τῆς Α΄ τάξεως γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ἐναρκτήριο — γιὰ ἐκεῖνο τὸ σχολικὸ ἔτος — μάθημά του, ὅλοι οἱ μικροσκοπικοὶ μαθηταὶ σηκώθηκαν ἀπὸ τὰ θρανία τους πλὴν ἑνός: τοῦ Κοσμᾶ Μπούφου τοῦ Ἀθανασίου.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Ἰακώβου Περλεπέ, ὁ ὁποῖος, μόλις ἀνέβηκε στὴν ἕδρα του, ἔσπευσε νὰ καλέσῃ τὸν νεοφώτιστο μαθητὴ καὶ νὰ τοῦ κάνῃ τὶς δέουσες συστάσεις:

— Ἄκου ἐδῶ, παιδί μου. Ὅταν μπαίνῃ μέσα στὴν τάξι ὁ δάσκαλός σου πρέπει νὰ σηκώνεσαι.

Ὁ Κοσμᾶς γούρλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Γιατί; ρώτησε.

— Διότι ἔτσι πρέπει.

— Καὶ γιατί πρέπει ἔτσι;

Ὁ κ. Ἰάκωβος Περλεπὲς ἄρχισε νὰ δυσανασχετῇ. Ὡστόσο, σὰν ἄνθρωπος φοβερὰ ὑπομονητικὸς ποὺ ἦταν, δὲν ἔχασε ἀμέσως τὸ γλυκό, συμβουλευτικό του ὕφος.

— Ἄκου ἐδῶ, παιδί μου, εἶπε στὸν Κοσμᾶ. Ὅταν σοῦ λέῃ ἕνα πρᾶγμα ὁ δάσκαλός σου, ἐσὺ οὔτε «γιατί» θὰ ρωτᾶς, οὔτε «ὄχι» θὰ λές.

— Νά... αὐτός.

— Γιατί αὐτό;

— Διότι ἔτσι εἶναι.

— Καὶ γιατί εἶναι ἔτσι;

Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διατηρήσῃ περισσότερο τὴν μεγάλη ὑπομονή του ὁ κ. Περλεπές. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐβροντοφώνησε:

— Κάθησε κάτω!

Ἡ κατάπληξις τοῦ Κοσμᾶ μεγάλωσε. Ρώτησε:

— Κάτσε κάτω!!...

— Ἐγώ;

— Ἀμ' ἐγώ; ἐβρυχήθη ὁ κ. Περλεπές.

— Ξέρω κι' ἐγώ; διηρωτήθη ὁ Κοσμᾶς.

Καὶ ἀπορῶντας γιὰ τὴν διάκρισι ποὺ γινόταν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν συμμαθητῶν του (ποὺ κάθονταν στὰ θρανία τους), ὁ Κοσμᾶς ... στρογγυλοκάθησε στὸ πάτωμα!

Ὁ ἀτυχὴς κ. Περλεπὲς ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τάσεις πρὸς λιποθυμίαν. Συγχρόνως τὰ ἔβαζε μὲ τὸν ἑαυτό του. Τί τοῦ ἦρθε, στὰ καλὰ καθούμενα, νὰ φωνάξῃ αὐτὸ τὸ ζωντόβολο; Δὲν τὸ ἄφηνε καλύτερα νὰ κάθεται στὸ θρανίο του μέχρι ποὺ νὰ βαρεθῇ καὶ νὰ φύγῃ μόνο του; Κύριε ἐλέησον!

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, ἔπρεπε κάτι νὰ γίνῃ. Μὲ τὸ στρογγυλοκάθισμα τοῦ Κοσμᾶ στὸ πάτωμα, οἱ ἄλλοι πιτσιρίκοι εἶχαν ἀλλοφρονήσει. Ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ γελοῦν σὲ βαθμὸ ἀπελπιστικό. Αὐτὴ ἡ φασαρία ὡδήγησε στὴν αἴθουσα τῆς Α΄ τάξεως τὸν διευθυντὴ τοῦ σχολείου.

Τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἡ ἀπότομη εἴσοδός του στὴν αἴθουσα, ἀποκατέστησε κάπως τὴν διασαλευθεῖσαν τάξιν.

— Τί συμβαίνει, κ. Περλεπέ; ρώτησε ὁ διευθυντὴς τὸν δάσκαλο.

— Ἰδού, κ. διευθυντά, ἀπάντησε ἐκεῖνος δείχνοντας τὸν Κοσμᾶ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται μακαρίως στὸ πάτωμα.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Ρωτῆστε τον, κ. διευθυντά, καὶ θὰ ἐννοήσετε.

Γύρισε στὸν Κοσμᾶ ὁ διευθυντής:

— Γιατί κάθεσαι κάτω; τὸν ρώτησε.

— Ἔτσι μοῦπε...

— Ποιός;

— Νά, αὐτός!

— Ὁ κ. Περλεπές;

— Δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε...

— Σήκω ἐπάνω!

Ὁ Κοσμᾶς ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός. Ἔπειτα ἄνοιξε τὰ χείλη καὶ τραβῶντας τὴ γλῶσσα του ἀνάμεσα στὰ δόντια του, ἄφησε ν' ἀκουσθῇ ἕνα ἀναιδέστατον:

— Τς!...

Κατεπλάγη καὶ ὁ διευθυντής, μὲ τὴν σειρά του.

— Τί θὰ πῇ αὐτό; ρώτησε.

— Θὰ πῇ, πὼς δὲ σηκώνουμαι, ἀπάντησε ἀναιδέστατα ὁ Κοσμᾶς. Ἐμένα μ' ἀρέσει ἐδῶ. Ἔπειτα, μοῦ εἶπε νὰ καθήσω ἐδῶ αὐτός!

— Μὴ δείχνῃς μὲ τὸ δάχτυλο!

— Μὲ τί νὰ δείξω; Μὲ τὸ πόδι;

Ὢ συμφορά! Θρόμβοι ἱδρῶτος φάνηκαν ἐπάνω στὸ μέτωπο τοῦ δυστυχοῦς διευθυντοῦ. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἀντιμετώπιζε, μέσα στὸ 35ετὲς στάδιό του, τέτοια περίπτωσι. Ἐπὶ τέλους πῆρε τὴν γενναία ἀπόφασι: Ἔσκυψε, ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Κοσμᾶ καὶ τὸν ἐσήκωσε ἐπάνω:

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώτησε.

— Μποῦφος!

— Πῶς;

— Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου.

Ὁ διευθυντὴς ἔξυσε τὸ κεφάλι του:

— Ἀμ' ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω!, εἶπε. Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν εἶσαι ἐσὺ ὁ Μποῦφος, ὁ ἠλιθιώτερος μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ σχολείου. Νὰ χαίρεσαι τὸ ὄνομά σου, παιδί μου!

* * *

Μὲ πολλὴ συγκίνησι ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος τοῦ Κοσμᾶ ἄκουσε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸν κανακάρη του τί εἶχε γίνει στὸ σχολεῖο ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

— Καλὰ τὰ κατάφερες, γυιέ μου!, εἶπε ἐν εἴδει συμπεράσματος ὅταν ὁ Κοσμᾶς τελείωσε τὴν ἀφήγησί του. Γιὰ νὰ σοῦ πῇ ὁ διευθυντὴς νὰ χαίρεσαι τὸ ὄνομά σου, σημαίνει ὅτι τὸ ἐτίμησες ὅπως ἔπρεπε. Νὰ σὲ φιλήσω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ Κοσμᾶς καὶ τὸ ἀλφάβητο.

—Τς...

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Θεοῦ τοῦ Πυρός, υἱοῦ τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Ἄτλαντος.

1) Πρωτεύουσα μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 2) Ἦτο ὁ πρόδρομος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. 3) Ἀρχαῖος ποιητής. 4) Εἷς ἐκ τῶν κυριωτέρων λιμένων τῆς Μεσογείου. 5) Περίφημος ἀρχαῖος ἱστορικός. 6) Τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν κυριωτέρων ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. 7) Μία τῶν Ἠπείρων. 8) Μᾶς ἀφαιρεῖ τὸ 1)3 τῆς ζωῆς μας... 9) Πόλις τῆς Μακεδονίας.

Π. Χ. Ὑψηλάντης

Ἕνα γράμμα

Σὲ γίγα μυθολογικὸ
ἕνα γράμμα ἀφαιρεῖς
καὶ γνωστὸ σου ὀρυκτὸ
βλέπεις τότε κι' ἀπορεῖς.

Γ. Δ. Παν.-Α. Πετρ.

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Μαρίκα, Τοτό, Πίπη θέλετε νὰ παίξουμε;
— Τί παιχνίδι;
— Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα!

Κ. Δ. Εὐσταθίου

Τρίγωνον

= Νῆσος
= Κλωστὴ
= Συγχρόνως
= Νότα
= Φωνῆεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μ. Κανάρης

Κρυπτογραφικὸν

12345657894	= Φιλόσοφος
78131	= Δένδρον
1451564	= Ἐπίθετον
3456231	= Ἐπιστήμη
1294	= Πλανήτης
52334535	= Ἱστιοφόρον
3571	= Ἑλλ. πόλις
784574	= Κακοῦργος
43564	= Δημητριακόν.

Γ. Κυρτάκος

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ο «ΚΟΜΗΤΗΣ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2. Χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῶον.
3. Συνιστῶνται ὡς ὑγιεινὴ τροφή.
4. Μεγάλη αὐτοκρατορία τῆς ἀρχαιότητος.
5. Εὐχάριστον συναίσθημα.
6. Τέρας τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ πτέρυγας ἀετοῦ καὶ σῶμα λέοντος.
7. Νῆσος, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἀναφέρεται εἰς τὰς ἡρωϊκωτέρας σελίδας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.
8. Ἐθνικὸς εὐεργέτης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει καλλιμάρμαρον κτίριον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, εἰς τὰς Ἀθήνας.
9. Εὐγενὲς ζῶον, πολύτιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον (δημ.).
14. Τὸ ἔνσημον τῆς Νεολαίας.
15. Πόλις τῆς Ἀλγερίας, κειμένη εἰς τὸν μυχὸν ὁμωνύμου κόλπου.
16. Τὰ φοροῦν οἱ πυροσβέσται, οἱ στρατιῶται καὶ ἐσχάτως καὶ οἱ ἀστυφύλακες.
17. Εἰς αὐτὸ θεραπεύεται ὡρισμένη ἀσθένεια (γεν. πληθ).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

4. Τίτλος Αἰθιόπων φυλάρχων.
3. Μεγάλη περιφέρεια, κατοικουμένη ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς φυλῆς (γεν.).
2. Γαλλικὴ ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς.
1. Τὸ μουσικὸν ὄργανον τοῦ Ὀρφέως.
10. Πρόθεσις.
11. Ἡ ἐλαχίστη χρονικὴ μονὰς ἢ τελεία (πληθυντικός).
12. Καταστρεπτικὸν εἰς τὴν γεωργίαν ἔντομον.
13. Τρίγράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «ἡδύς».
14. Γάλλος στρατάρχης, διακριθεὶς εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον (1914—1918).
18. Συμπερασματικόν.
19. Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ναπολέοντος.
20. Πρόθεσις.
21. Χειμερινὸν σπὸρ (ξεν.).
22. Ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτοκτονήσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λεάνδρου.
23. Νῆσος τῆς Μ. Βρεττανίας.
24. Ζῶσα ὕπαρξις, τὸ ὑπάρχον.
25. Ἡ πρώτη λέξις τοῦ ὅρκου τῶν ἀρχαίων ἢ βυζαντινὴ νότα.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΣΤΕΛΛΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ & ΛΥΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας, οἱ ὁποῖοι στέλλουν συνεργασίαν εἰς τὰς σελίδας «Σπασοκεφαλιές» καὶ «Γιὰ νὰ διασκεδάζετε», νὰ συμμορφωθοῦν ἀπολύτως μὲ τὰς ὁδηγίας ποὺ παραθέτομεν κατωτέρω, ἐὰν θέλουν νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ κρίνεται ἡ ἀποστελλομένη ὕλη.

Σταυρόλεξα: Ὅπως ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε, πρέπει νὰ εἶναι κατὰ προτίμησιν διαστάσεων 9 X 9, 10 X 10 καὶ 11 X 11. Εἰς περιπτώσεις ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχῶν συνθέσεων, θὰ δημοσιεύωνται σταυρόλεξα διαφόρων ἄλλων σχημάτων, εἰκονογραφημένα κλπ. Αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου πρέπει νὰ εἶναι γνωσταί, νὰ διασταυρώνωνται ἐπαρκῶς (νὰ ἔχουν πολλὰ κοινὰ γράμματα). Μαῦρα τετραγωνίδια λίγα καὶ σκορπισμένα, κατὰ τὸ δυνατόν. Αἱ λύσεις θὰ γράφωνται μὲ μολύβι ἐπάνω στὸ σχῆμα τοῦ σταυρολέξου.

Πνευμ. ἀσκήσεις: Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος καὶ μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως δὲν δεχόμεθα ἀκροστιχίδας, κρυπτογραφικά, τετράγωνα καὶ τρίγωνα. Εἶναι εἰς τὴν σύνθεσιν τὰ εὐκολώτερα εἴδη πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ δι' αὐτὸν φαίνεται τὸν λόγον ὅλοι στέλλουν ἀκροστιχίδας, κρυπτογραφικὰ κλπ. Τὰ ἐγκριθέντα διὰ νὰ δημοσιευθοῦν ὑπεραρκοῦν διὰ τὰ φύλλα ἑνὸς ἑξαμήνου. Οἱ ἀναγνῶσται μας μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν ἄλλων εἰδῶν πνευματικὰς ἀσκήσεις. Αἱ λύσεις θὰ γράφωνται δεξιὰ ἢ κάτω ἀπὸ τὴν ἄσκησιν.

Καὶ μία γενικὴ διάταξις: Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ, μὲ μελάνη κοινὴ (ποτὲ κόκκινη) ἢ μολύβι.

Δεχόμεθα πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ σταυρόλεξα, ἐφ' ὅσον εἶναι πρωτότυπα.

Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς νοτίου Ἑλλάδος:

1) Πτηνόν. 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 3) Δημητριακὸς καρπός. 4) Τρύπα. 5) Τὴν φοροῦν οἱ Φαλαγγῖται. 6) Θεὸς τῶν ἀρχαίων. 7) Ἅγιος. 8) Νῆσος τοῦ Β. Αἰγαίου.

Σ. Ν. Πανταζῆς

Αἴνιγμα

Ἀρχαῖος Θεὸς καὶ ὁ διάβολος
μ' ἕνα φυτὸ ἑνώθησαν
Κ' ἔκαναν τόσον θόρυβο
ποὺ ὅλοι ἀναστατώθησαν.

Π. Δεμέστιχας

Φωνιεντόλιπον

.π. . .ς—Θ.λ. . .—τ.—π.λλ.—
χ.ν. . —κ. . —τ.—λ. γ.

Μεταξὺ τῶν συμφώνων τοποθετήσατε τὰ κατάλληλα φωνήεντα, ὥστε νὰ διαβάζεται μιὰ λαϊκὴ παροιμία.

Οἱ παῦλες χωρίζουν τὰς λέξεις.

Π. Καραντζίδης

Αἱ λύσεις τοῦ 41ου φύλλου

Οἱ 4 λαμπτῆρες: Ὁ πρῶτος ἐτοποθετήθη στὴ γωνία τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σχεδίου, ὁ δεύτερος στὸ ἀντίστοιχο κάτω μέρος. Ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος στὶς διασταυρώσεις τῶν 8 δρόμων ποὺ σχηματίζονται στὸν κεντρικὸ ὁριζόντιο δρόμο.

Μία ὡραία ἄσκησις: Καδένα (1), διόδια (2), λατρεία(3), σεπτὰ (7), τριαντάφυλλο (30), Σαραντάπορον (40), ἑκατόμβη (400)=183.

Ἀκροστιχίς: Βικτωρία (Βούδας, Ἰακώβ, Καρδίτσα, ταώς, ὥρα, Ρα, Ἰούδας, Ἀθῆναι).

Τρίγωνον: Σημαία, ἡμέρα, μέγα, ἄρα, ἴα, Α.

Γεωγραφική: Λάρισα, Ὀξφόρδη, Ναζαρέτ, Δανία, Ἱερουσαλήμ, Ναύπλιον, Ὄλυμπος, Νέα Ὑόρκη.

Κρυπτογραφικόν: Ἀριστοτέλης, Τίτος, Ἀσία, Λάρισα, Ἑλλάς, Ὄσσα, Τροία, Ἄρατος, ρίς, Ἄρης.

Αἴνιγμα: Φαιστός—Ἥφαιστος.

Λίγη εὐθυμία

ΜΟΝΟ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ...

— Περίεργο πρᾶγμα! Γιατί καπνίζει μόνο τὸ μεγάλο φουγάρο;
— Γιατὶ τὰ ἄλλα εἶναι μικρά. Ὅταν μεγαλώσουν θὰ καπνίζουν καὶ κεῖνα. Εἶδες ποτέ σου κανένα παιδὶ νὰ καπνίζῃ;

Μικρὴ ζημία...

Στὸ δρόμο ἕνας κύριος φώναξε τὸν ἐφημεριδοπώλη, τοῦ ζήτησε κάποια ἐφημερίδα καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἑκατοστάρικο.

— Δυστυχῶς, κύριε, δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω ρέστα.

—Καὶ τί θὰ γίνῃ τώρα;

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ ἐφημεριδοπώλης, αὔριο, ἂν περάσετε ἀπὸ ἐδῶ μοῦ δίνετε τὶς δυὸ δραχμὲς τῆς ἐφημερίδος.

— Καλά, κι' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ πάθω συγκοπὴ καρδίας;

Τότε ὁ ἐφημεριδοπώλης ποὺ εἶχε στὸ νοῦ του ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ δίφραγκο τῆς ἐφημερίδος μόνο, ἀπήντησε:

— Ὦ κύριε... Ἡ ζημία θὰ ἦταν πολὺ μικρή.

Ὄχι ἀκριβῶς...

— Ὥστε εἶσαι ἀπὸ τὰς Σέρρας;

— Ὄχι ἀκριβῶς.

— Τί θὰ πῇ «ὄχι ἀκριβῶς»!

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὰς Σέρρας, ὅπου γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα ζύγιζα 60 κιλά. Τώρα, στὴν Ἀθήνα, ἔχω φθάσει τὰ 90 κιλά.

—Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό;

—Πῶς δὲν ἔχει σημασία! Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὰς Σέρρας, ἀφοῦ τὸ ἓν τρίτον τῆς ὑπάρξεώς μου, τὰ 30 κιλά, ἐδημιουργήθησαν στὴν Ἀθήνα;

ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΑ ΑΛΛΑΖΕ;..

— Πῶς περπατᾷς ἔτσι; Τί ἔπαθες;

— Τὸ πρωῒ ἔκαμα λάθος καὶ φόρεσα τὸ ἀριστερὸ παποῦτσι στὸ δεξὶ πόδι καὶ τὸ δεξὶ παποῦτσι στὸ ἀριστερὸ πόδι...

Η ΙΝΔΗ ΧΑΡΤΟΡΡΙΧΤΡΑ ΠΟΥ ΠΡΟΕΛΕΓΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ...

Ὁ κ. Ἀριστείδης ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνοήτων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι βέβαιοι ὅτι μποροῦν νὰ μάθουν τὸ μέλλον τους ἀπὸ τὸ κατακάθι τοῦ καφὲ ἢ ἀπὸ τὰ χαρτιά. Γι' αὐτό, ὅταν ἔμαθε ὅτι κάποια σπουδαία χαρτορρίχτρα ἐξ Ἰνδιῶν, εἶχε φθάσει στὴν Ἀθήνα, ξεκίνησε ἀμέσως νὰ τὴν συναντήσῃ.

—Ὡραῖα! ἐσκέπτετο στὸ δρόμο. Νὰ ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὸ μέλλον μου ἀπὸ τὰ χείλη μιᾶς χαρτορρίχτρας Ἰνδῆς. Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ στὶς φακιρίες καὶ στὶς μαγεῖες εἶναι σπουδαῖοι!

Κάποτε ἔφθασε στὸ σπίτι ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδείξει. Καὶ μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ «ἄντρον» τῆς Ἰνδῆς ἡ ὁποία, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς Ἰνδίας, ὡς καταγομένη ἐκ Λαμίας, ἐκ γονέων ἐπίσης Λαμιέων.

Ὁπωσδήποτε ἡ κυρία αὐτὴ ὑπεδέχθη εὐγενέστατα τὸν κ. Ἀριστείδην, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξεπλάγη διὰ τὴν Ἑλληνομάθειάν της.

— Γνωρίζετε ἑλληνικά; ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Βεβαίως. Ὅλοι εἰς τὰς Ἰνδίας γνωρίζουν ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἡ ἐπίσημος γλῶσσα τοῦ κράτους μας!

Ἡ ψευτιὰ ἦταν βέβαια τερατώδης, ἀλλὰ ὁ κ. Ἀριστείδης τὴν «ἔχαψε» μὲ ἐνθουσιασμόν, ἐφ' ὅσον προήρχετο ἀπὸ μίαν πραγματικὴν Ἰνδὴν μάγισσα...

Ἀλλὰ ἡ Ἰνδὴ εἶχε ρίξει ἐν τῷ μεταξὺ τὰ χαρτιὰ καὶ ἤρχισε προλέγουσα τὸ μέλλον....

—Ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε, ὁ θεῖος σας πρόκειται....

Ὁ κ. Ἀριστείδης τὴν διέκοψε:

— Μὰ δὲν ἔχω θεῖο...

— Ἆ! Ἤθελα νὰ πῶ ἡ θεία σας....

—Ἀλλὰ οὔτε θεία ἔχω!..

— Καλά.. Ἡ ἀρραβωνιασμένη κόρη σας ὁπωσδήποτε διατρέχει μεγάλον κίνδυνον...

— Ἡ ἀρραβωνιασμένη κόρη μου; Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἄγαμος καὶ ἄτεκνος...

— Τέλος πάντων, ἐκεῖνο ποὺ βλέπω μὲ ἀσφάλεια στὰ χαρτιά, εἶναι ὅτι τὸ προσεχὲς σας ταξίδι θὰ εἶναι ἐξ ἴσου εὐχάριστο μὲ τὸ τελευταῖο...

— Ἀλλά, κυρία, ἐγὼ δὲν τὸ κούνησα διόλου ἀπ' τὴν Ἀθήνα!..

Ἡ... Ἰνδὴ ἠγέρθη. Καὶ μὲ ἀγανάκτησιν, παρετήρησεν τὰ κάτωθι... λογικώτατα εἰς τὸν κ. Ἀριστείδην:

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, κύριε! Μοῦ ἔπρηξες τὸ συκότι! Ἐὰν νομίζῃς ὅτι μπορεῖς νὰ ξέρῃς ἐσὺ τὸ μέλλον σου καλύτερα ἀπὸ μένα, γιατὶ τότε ἦρθες καὶ κτύπησες τὴν πόρτα μου; Τὴν πόρτα μιᾶς Ἰνδῆς;

— Μὲ συγχωρεῖτε κυρία, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς προσβάλω...

— Τίποτα, τίποτα. Δὲν δέχομαι οὐδεμίαν συζήτησιν μὲ ἀνθρώπους σὰν τὰ μοῦτρα σου. Φύγε γρήγορα, ἀλλὰ πρὶν φύγῃς πλήρωσε τὶς πενῆντα δραχμὲς τῆς ἐπισκέψεως.

Παιδικὸ πνεῦμα

Στὸ σχολεῖο:

— Κλίνε μου, Τοτό, τὸ ἐνδύω.

Καὶ ὁ Τοτός:

— Ἕν, δύο, τρία, τέσσερα...

***

— Τὸ 1453 τί ἔγινε στὴν Κωνσταντινούπολι, Τάσο;

— Δὲν ξέρω. Δὲν ζοῦσα τότε κύριε καθηγητά!

***

— Μπαμπᾶ, τί δένδρα εἶναι αὐτά;

— Πιπεριές, παιδί μου.

— Ἆ! Καὶ οἱ ἁλατιὲς ποῦ εἶναι, μπαμπᾶ;

***

Ὁ Ἀλέκος βάζει μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ του ἕνα καθρεφτάκι, λέγοντάς του:

— Γιὰ δὲς ἕνα γάϊδαρο!

Καὶ ὁ Γιῶργος, μὲ μεγάλη ἑτοιμότητα:

— Τὸν βλέπω... εἶναι ὁ ἀδελφός σου!...

***

Ὁ Δάσκαλος:

— Σχημάτισε τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ αἴξ.

— Ἔξη παρὰ τέταρτο!

***

Ὁ Παυλάκης σκέπτεται:

— Πῶς βλέπουμε τὰ ὄνειρα, ἀφοῦ ἔχουμε κλειστὰ τὰ μάτια;

ΠΟΛΛΕΣ ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ...

— Ἂν πλύνῃς καλὰ τὸ πρόσωπό σου θὰ σοῦ δώσω μιὰ σοκολάτα. Ἂν πλύνῃς καὶ τὰ πόδια σου θὰ πάρῃς δυό.

— Γιαγιά, ἐγὼ θέλω νὰ κάνω μπάνιο γιὰ νὰ πλυθῶ ὁλόκληρος.

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τί εἶναι ; 'Απαντῆστε γρήγορα!

1. Ἀ γ γ ό λ α : Ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς, πλανήτης, ἀρχαία βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, λίμνη τῆς Ἐλβετίας ἢ ὀπωροφόρον δένδρον;

2. Β ά α λ : Ὀροσειρὰ τῆς Ἀσίας, Θεὸς τῶν ἀρχαίων Φοινίκων, εἶδος ταύρων τῆς Ἀμερικῆς ἢ πόλις τῆς Συρίας;

3. Γ ά δ ο ς : Ποταμὸς τῆς Πορτογαλίας, ἐργαλεῖον σιδηρουργικῆς, ὁ μπακαλιάρος, δοχεῖον ἢ μικρὸν ἔντομον;

4. Δάνδολος : Καρχηδόνιος στρατηγός, Ὀλυμπιονίκης, ἀρχαῖος Θεὸς τῶν Ρωμαίων, Δόγης τῆς Βενετίας ἢ ζῷον τῆς ζούγκλας;

5. Ἐ δ ε λ β ά ϊ ς : Φυτὸν τῶν Ἄλπεων, συγγραφεὺς ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, πολιτικὸν ἀξίωμα εἰς τὴν Κίναν ἢ πτηνόν;

6. Ζ ω ρ ο ά σ τ ρ η ς : Ἀστρονόμος τοῦ Μεσαίωνος, Ἡφαίστειον τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ὄφις ἢ ἱδρυτὴς τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Περσῶν;

7. Ἠ λ α κ ά τ η : Πόλις τῆς Γερμανίας, ἀποικία τῆς Ἀγγλίας, κλωστικὸν ἐργαλεῖον ἢ ὀνομασία ναυμαχίας;

8. Μ π έ λ λ : Ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου, ὅρος τῆς Γαλλίας, ἁγία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας μέλισσα ἢ τύπος τηλεβόλου.

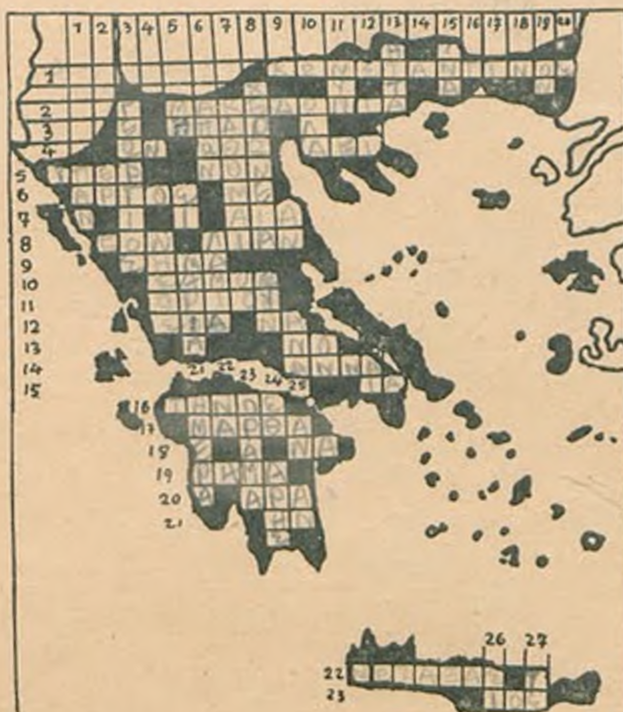
Μαγικὴ εἰκὼν

Κοντὰ στὸν πάγκο, ὅπου ὑπάρχει καὶ μία ὀμπρέλλα, πρέπει νὰ εὑρίσκεται ὁ κ. Καθηγητής, ποὺ κάνει τὸν περίπατό του.

Τὸν βλέπετε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Η "ΕΛΛΑΣ,,

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ἔνδοξος Ἕλλην Βασιλεύς.
2. Μεγάλη περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος.
3. Ὑπάρχει εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.
4. Μετοχὴ βοηθητικοῦ ρήματος —σπρώχνω—χρονικόν.
5. Πρόθεσις — Ὄχι, γαλλιστὶ (ὅπως γράφεται).
6. Πόλις τῆς Πελοποννήσου — Μαζύ.
7. Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (κλητ.).
8. Ὀργάνωσις—Πολύ.
9. Χαρακτηριστικὸν ὀργανώσεως.
10. Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου.
11. Χωρίζει, ὁρίζει (γεν.).
12. Ναυτικὸν παράγγελμα—Δεικτικὸν (δημ.).
13. Ἄρνησις (ξεν.).
14. Γυναικεῖον ὄνομα.
15. Ἄνθος (πληθυντικός).
16. Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
17. Ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου.
18. Δεικτικὸν (δημ.).
19. Μέρος τοῦ λόγου.
20. Σύνδεσμος.
21. Ἦτο.
22. Ὁ ἀρχηγός.
23. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Θεὸς τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων.
2. Ε. Ρ.
3. Ὄνομα Ἑλλήνων Βασιλέων.
4. Περιβρέχεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν.
5. Ἀπαγορευτικὸν —Νότα—Γυναικεῖον ὄνομα.
6. Δὲν εἶμαι παρὼν—Πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.
7. Δὲν εἶμαι ὄρθιος — Δύο ὅμοια φωνήεντα.
8. Ὀνομασία μάχης εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Μακεδόνες ἐνίκησαν τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Θηβαίους — Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
9. Ὑποθετικὸν—Πρόθεσις.
10. Ἄπαντα.
11. Νῦν.
13. Προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀποφύγουν οἱ στρατηγοί (ὀνομ.).
15. Μόριον ὑποτακτικῆς.
19. Τὸ ὑπάρχον.
21. Τὸ ἥμισυ τοῦ 24ώρου.
22. Δεικτικὸν (δημ.).
23. Τὸ δραματιζόμεθα.
24. Σ Θ — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
25. Ὑποθετικὸν—Ὑποθετικόν.
26. Νότα.
27. Ζῷον.

Χ. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 40οῦ φύλλου

Ἡ «Χ ε λ ώ ν α» : Ὁριζοντίως : 1 Ἰωάννινα, 2 Αἷμων, 3 ἄχ—εἰ, 4 Ράς, 5 ὁρᾶ—τό, 6 σάνδαλον.

Καθέτως : 1 Ἴκαρος, 2 Χαρά, 3 σάν, 4 νά, 5 νίΐα, 6 Ι.Μ., 7 Νῶε—τό, 8 ἄνιθον.

Τί ε ἶ ν α ι; 1 πόλις τῆς Κορσικῆς, 2 κάτοικος τῆς Ἱσπανίας, 3 Κινεζικὸς τίτλος, 4 πόλις τῆς Τουρκίας, 5 ράτσα ὀρνίθων, 6 φάρμακον.

Μ α γ ι κ ὴ ε ἰ κ ώ ν: Ὁ τοιχοκολλητὴς φαίνεται εἰς τὸ μέσον περίπου τοῦ κιοσκιοῦ, ἐὰν πάρουμε τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς εἰκόνος ὡς βάσιν. Τὰ πόδια τοῦ τοιχοκολλητοῦ εἶναι στὸ μεσαῖο σκαλοπάτι τῆς σκάλας.

Μὲ μιὰ ματιὰ

Ρίξτε μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ στὴν εἰκόνα καὶ χωρὶς νὰ τὴν ξανακυττάξετε, ἀπαντῆστε εἰς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1. Τὸ αὐτοκίνητο ἔχει ἀριθμὸν κυκλοφορίας;

2. Πόσα ἄτομα ὑπάρχουν μέσα στὸ αὐτοκίνητο;

3. Ὑπάρχει ἕνα ποδήλατο πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο;

4. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φαίνεται στὴν εἰκόνα φορεῖ γραβάτα ἢ φιόγκο;

5. Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος καπνίζει τσιγάρο μὲ πίπα;

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΧΑΝΙΑ.— Τὴν 16ην τρέχοντος μηνὸς ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τῶν Χανίων μεγάλοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τούτους συμμετέσχον αἱ Περιφ. Διοικήσεις Λασηθίου, Ἡρακλείου, Ρεθύμνης καὶ Χανίων.

Τὴν πρωΐαν οἱ ἀθληταὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς.

Τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων ἐκήρυξεν ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης.

Ἀκολούθως διεξήχθησαν τὰ ἀγωνίσματα, τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Δρόμος 100 μ.: Κυδωνάκης Γεώργιος (Ρεθύμνης), ἐπίδοσις 11΄΄ 8, βαθμολογία 6. 2ος) Σκορδύλης Ἀναστάσιος (Χανίων), ἐπίδ. 12, βαθμ. 5. 3ος) Ἀετουδάκης Ἰωάν. (Ρεθύμνης), ἐπίδ. 12΄΄.2, βαθμ. 4.

Δρόμος 400 μ.: 1ος) Διακάκης Ἀθανάσιος (Χανίων) ἐπίδ. 57΄΄ 10 βαθμολ. 6, 2ος) Σκορδύλης Ἀναστ. (Χανίων) ἐπίδ. 57΄΄5 βαθμ. 5, 3ος) Τζέτζος Γ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 59΄΄ βαθμ. 4. Δρόμος 800 μ.: 1ος) Διακάκης Ἀθαν. (Χανίων) ἐπίδ. 2΄ 15΄΄ βαθμ. 6, 2ος) Καστάνης Δημ. (Λασηθίου) ἐπίδ. 2΄ 18΄΄ βαθμ. 5, 3ος) Δεληγεώργης Ἀθαν. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 2.20΄, βαθμ. 4. Δρόμος 3.000 μ.: 1ος) Δεμενόπουλος Ἐμμαν. (Ἡρακλείου) ἐπίδ. 10΄ 35΄΄, βαθμ. 6, 2ος) Χνάρης Βασ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 10΄ 44΄΄, 3ος) Καταρτζόγλου Δημήτρ. (Ἡρακλείου) ἐπίδ. 10΄ 50΄΄ βαθμ. 4. Σκυταλοδρομία: Ὁμὰς Χανίων ἐπίδ. 6΄ 9΄΄, βαθμ. 3, 2α Ὁμὰς Ρεθύμνης ἐπίδ. 6΄ 9΄΄, βαθμ. 2, 3η Ὁμὰς Ἡρακλείου ἐπίδ. 6΄ 10΄΄ βαθμ. 1. Ἅλμα ἁπλοῦν εἰς μῆκος: 1ος) Καραδάκης Κωνστ. (Χανίων) ἐπίδ. 5.91 μ. βαθ. 6. 2ος) Κυδωνάκης Γ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 5.49 μ. βαθμ. 5, 3ος) Καραδάκης Γεώργ. (Χανίων) ἐπίδ. 5.28 μ. βαθμ. 4. Ἅλμα τριπλοῦν: 1ος) Καραδάκης Κωνστ. (Χανίων) ἐπίδοσ. 12.01 βαθμ. 6, 2ος) Τζέλεσης Σοφ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 11.75 μ. βαθμ. 5, 3ος Καραδάκης Γεώργ. (Χανίων) ἐπίδ. 11.42 μ. βαθ. 4. Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτῶν: 1ος) Ἐλευθερίου Ἰω. (Χανίων) ἐπίδ. 1.60 μ. βαθμ. 6, 2ος) Καστάνης Δημ. Λασηθίου 1.55 μ. βαθμ. 5,3ος) Κυδωνάκης Γεώργ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 1.50 μ. βαθμ. 4. Σφαιροβολία: 1ος) Σηφάκης Γεώργ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 10.94 μ. βαθμ. 6, 2ος) Κουμαντάκης Ν. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 10.13 μ. βαθμ. 5, 3ος) Σταυριδάκης Ἰωάν. (Ρεθύμνης) ἐπίδ.9.50 μ. βαθμ. 4. Ἐλευθέρα δισκοβολία: 1ος) Σφηκάκης Γεώργ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 31.90 μ. βαθμ. 6, 2ος) Μιγάκης Ἰωσήφ (Ἡρακλείου) ἐπίδ. 31.30 μ. βαθμ. 5, 3ος) Σταυριδάκης Ἰωάννης (Ρεθύμνης) 27.51 μ. βαθμολογία 4. Ἀκοντισμός: 1ος) Μαρκουλάκης Ε. (Χαν.) ἐπίδοσις 43 μ. βαθμολογία 6, 2ος) Χριστοδουλάκης Γ. (Χαν.) ἐπίδ. 38.10 μ. βαθμ. 5, 3ος) Μιγάκης Ἰωσ. (Ἡρακλ.) ἐπίδ. 37.20 μ. βαθμ. 4. Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν: 1η) Δεληγεώργη Ἰωάν. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 1.25 βαθμ. 6, 2α) Μανιουδάκη Εὐαγ. (Ρεθύμνης) ἐπίδ. 1.20 μ. βαθμ. 5, 3η) Κουτσουμποῦ Εὐαγγ. (Χανίων) ἐπίδ. 1.20 μ. βαθμ. 4. Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιτισσῶν. 1η) Σεργίου Κυβέλη (Ἡρακλ.) βαθμ. 6, 2α) Σαριδάκη Μαρία (Χανίων) βαθμ. 5, 3η) Τσουρλάκη Ἐλένη (Ρεθύμνης) βαθμοὶ 4.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ διπλωμάτων ὑπὸ τοῦ κ. Γεν. Διοικητοῦ Κρήτης.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.— Εἰς τὴν ἕδραν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Αἰτωλ)νίας ἐγένοντο κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος προκριματικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Τμημάτων τῆς Ὑποδιοικήσεως Μεσολογγίου.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ Ὁμάδες τῆς 111ης Φάλαγγος (Καψάλη) καὶ τοῦ 1ου Τάγματος τῆς 292ας Φάλαγγος Αἰτωλικοῦ.

Ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ποδοσφαιρικὴ Ὁμὰς τῆς 111ης Φάλαγγος (Καψάλη) μὲ τέρματα 4 ἔναντι 1 τῆς ἀντιπάλου.

ΕΔΕΣΣΑ.— Τὴν 25ην Ἰουλίου ἐτελέσθησαν εἰς Ἔδεσσαν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στίβου μεταξὺ τῶν Περιφ. Διοικήσεων Κιλκίς, Φλωρίνης, Χαλκιδικῆς καὶ Πέλλης.

Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἤρχισαν συστηματικὴν προπόνησιν διὰ τὴν καλυτέραν ἐκπροσώπησιν τῶν ὁμάδων των εἰς τὸ μέλλον.

Νέον Γυμναστήριον τῆς Ε. Ο. Ν.

ΑΣΤΡΟΣ.— Οἱ Σχηματισμοὶ Ἄστρους καὶ Ἁγίου Ἰωάννου ἐξεῦρον κοινοτικὸν χῶρον τὸν ὁποῖον οἱ Φαλαγγῖται διὰ προσωπικῆς των ἐργασίας θὰ μεταβάλουν εἰς γήπεδον. Ἤδη ἤρχισαν αἱ πρῶται ἐργασίαι.

ΚΟΖΑΝΗ.— Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἔλαβον χώραν εἰς Κοζάνην οἱ προαναγγελθέντες ἀγῶνες εἰς τοὺς ὁποίους μετέσχον ἀθληταὶ τῶν Περιφ. Διοικήσεων τῆς Ε. Ο. Ν. Λαρίσης, Θεσσαλονίκης, Κοζάνης, Τρικκάλων καὶ Φθιωτ)δος. Ἡ Ὁμὰς Λαρίσης κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν, ὑπερτερήσασα τῆς Ὁμάδος Θεσ)νίκης κατὰ 15 βαθμούς.

Αἱ ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν τῆς ὁμάδος Λαρίσης ἔχουν ὡς ἑξῆς:

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διεξήχθησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου οἱ ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες τοῦ Γ΄ Ὑποτομέως τῆς Ὑποδ)σεως Πειραιῶς.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων, ὅσον καὶ κοσμοσυρροῆς.

Μετὰ τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας ἐπηκολούθησεν ἡ κήρυξις τῶν ἀγώνων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ διεξαγωγὴ τῶν διαφόρων ἀγωνισμάτων, τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Α΄ Ἀγωνίσματα Φαλαγγιτῶν. — Δρόμος 60 μ.: 1) Μητρούσης, 2) Σταμελᾶτος, 3) Κεφαλᾶς. Δρόμος 500 μ.: 1) Μουδρέας, 2) Θαλασσινός, 3) Μινιουρᾶκος. Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Κουτσόπουλος, 2) Χλῆς, 3) Μακρίδης. Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Κουτσόπουλος, 2) Χλῆς, 3) Μακρίδης. Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Τσαμόπουλος, 2) Μητρούσης, 3) Διονυσίου. Σφαιροβολία: 1) Γεωργόπουλος, 2) Κατσαρός, 3) Φούντας. Ἀκοντισμός: 1) Εὐριπιώτης, 2) Θαλασσινός, 3) Ἀναγνωστόπουλος. Σκυταλοδρομία 4Χ100: 1) Ὁμὰς 2ου Τάγματος, 2) Ὁμὰς 1ου Τάγματος.

Β΄ Ἀγωνίσματα Σκαπανέων. — Δρόμος 50 μ.: 1) Καλαματιανός, 2) Θεοδωρόπουλος, 3) Καζᾶκος. Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Κουτσόπουλος Σ., 2) Γαϊτάνης, 3) Ἀραβαντινός. Σκυταλοδρομία 4Χ50: 1) 3ος Λόχος, 2) 2ος Λόχος, 3) 4ος Λόχος. Νικηταὶ Λόχοι: 1) 1ος Λόχος ἐργαζομένων, 2) 1ος Λόχος μαθητῶν, 3) 2ος Λόχος ἐργαζομένων.

Ἅλμα τριπλοῦν: 1ος) Χατζηνικολάου 13.79. Σφαιροβολία: 2ος) Κ Πέτσας 12.14. Ἐλευθέρα δισκοβολία 2ος) Γ. Πέτσας 35.40. Δρόμος 100 μ. 2ος) Ξηραδάκης 12΄΄. Δρόμος 3000 μ.2ος) Παπαστεργίου, 3ος) Ἀκριβός, 4ος) Μανιαδάκης. Δρόμος 110 μ. μετ᾽ ἐμποδίων: 2ος) Χορμόβας 18΄΄9)20. Σκυταλοδρομία: 6 × 300 δευτέρα ἡ Ὁμὰς Λαρίσης. Ἅλμα εἰς μῆκος: 1ος) Χατζηνικολάου 6.28.

Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν: 1η) Μαρία Κουκούλη 1.27. Δρόμος 100 μ. 3η) Γλυκερία Ράλλη καὶ 4η) Καλογήρου. Ἅλμα εἰς ὕψος: 3η) Καραντάου.

Γενικὴ βαθμολογία: Ὁμὰς Λαρίσης 83, Θεσσαλονίκης 68, Τρίτη Ὁμὰς Τρικκάλων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η Ε.Ο.Ν. ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Α. Μ. ΒΑΣΙΛΕΑ

Κέρκυραν

Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ὑποβάλλουν δι' ἐμοῦ τὴν παράκλησιν εἰς ὑμετέραν σεπτὴν Μεγαλειότητα, ὅπως εὐδοκήσῃ ἀποδεχθῇ διαπύρους αὐτῶν εὐχὰς ὑπὲρ εὐτυχίας καὶ μακροημερεύσεως ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐπ' ἀγαθῷ Ἔθνους καὶ ἔκφρασιν βαθυτάτης πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς σεπτὸν πρόσωπον Ἄνακτός των.

Εὐλαβέστατα

Ἀλέξ. Κανελλόπουλος

Κυβ. Ἐπίτροπος Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω τηλεγράφημα ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ηὐδόκησε νὰ ἀπαντήσῃ διὰ τοῦ κατωτέρω ὡς ἕπεται:

Ἀλέξανδρον Κανελλόπουλον

Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε. Ο. Ν.

Ἀθήνας

Ὑμᾶς, Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

«Ἑλληνικὲ Λαέ,

Πλησιάζει ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ γιορτάσουμε τὴν δεύτερη μεγάλη Ἐθνική μας ἐπέτειο. Τὴν ἐπέτειο τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἀτομικοῦ μας ξεσκλαβώματος. Τὴν ἐπέτειο τῆς λυτρώσεώς μας ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ζυγὸ τοῦ ἐφιαλτικοῦ παρελθόντος καὶ τῶν ξένων Ἰδεῶν, ποὺ ἐπεδίωξαν νὰ κλείσουν τὴν αὐλαία τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς Ἱστορίας! Πλησιάζει ἡ 4η Αὐγούστου! Τὴν περιμένουμε! Τὴν ὑμνοῦμε! Τὴν δοξολογοῦμε!

Χρόνια πολιορκοῦσαν τ' αὐτιά μας οἱ ἀπελπισμένες, κουρασμένες, πολύπαθες κραυγὲς τῶν ἡρωϊκῶν μας προγόνων, ποὺ μᾶς καλοῦσαν ἱκετευτικὰ νὰ φανοῦμε ἄξιοι συνεχισταὶ τῆς Ἱστορίας των, νὰ γίνουμε πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα καὶ νὰ σεβαστοῦμε τὸ αἷμα τους ποὺ πότισε τὰ φρυγμένα χώματα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν λευτεριά μας!

Κι' ἐμεῖς, τὰ παιδιά σου, Ἑλληνικὲ Λαέ, οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἀκούαμε τὴν ἱκετευτική τους κραυγή, καταλαβαίναμε τὸν πόνο τους, θέλαμε νὰ γίνουμε πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα, μὰ δὲν μπορούσαμε νὰ βαδίσουμε στὸν ἑλληνικό μας προορισμό, γιατὶ μᾶς κρατοῦσε δέσμια τὸ ἀντεθνικὸ παρελθόν.

Ἀτενίζαμε μὲ ὀδύνη τὸ φῶς, γιατὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ φτάσουμε. Στέγνωνε τὴν ψυχή μας ἡ φλόγα τῆς δίψας καὶ πλάϊ μας ἔτρεχαν τὰ νερὰ τῆς Κασταλλίας Πηγῆς. Τὸ μαρτύριό μας αὐτὸ ἦταν καὶ μαρτύριό σου Ἑλληνικὲ Λαέ. Τὸ δρᾶμα μας ἦτανε δρᾶμα σου.

Ἐσύ, Ἑλληνικὲ Λαέ, ὁ πατέρας, ἡ μάνα κι' ὁ ἀδελφός, μᾶς κυττοῦσες περίφοβος καὶ περίλυπος, τρόμαζες γιὰ τὴν ἀπληστία τῆς ἀβύσσου ποὺ ἀνοιγότανε πλάϊ μας, μὰ τὸ τίμιο χέρι σου ἦταν ἀνίκανο νὰ μᾶς σώσῃ, ἀφοῦ κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν εἶχες τὴν ἀντοχὴ νὰ σώσῃς τὸν ἑαυτό σου.

Ἑλληνικὲ Λαέ.

Ἐμεῖς τὰ παιδιά σου, πιστεύουμε πιὰ τυφλὰ στὴν ὑπερούσια δύναμι τοῦ Θεοῦ μας, γιατὶ αὐτὸς ξημέρωσε τὴν:

4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1936.

Τὸ ξημέρωμά της ἦταν μιὰ ὁμοβροντία πόθου καὶ νοσταλγίας ὅλων τῶν νέων. Ἦταν ἕνας κατακλυσμὸς ἐθνικοῦ φωτός, ποὺ ἀνάγκασε τοὺς τυφλοπόντικας νὰ κρυφτοῦν, ποὺ ἄνοιξε τὴν καρδιὰ καὶ τὰ μάτια μας καὶ ποὺ μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς Ἐθνικῆς σωτηρίας.

Ἑλληνικὲ Λαέ.

Ἄκουσε τώρα τοὺς χαρούμενους ἤχους ἀπὸ τὰ σύνεργα ποὺ κρατοῦμε σφικτὰ στὰ νεανικά μας χέρια καὶ κτίζουμε τὸ μεγάλο Οἰκοδόμημα, ποὺ θεμελίωσε μὲ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 ὁ Ἀρχηγός μας ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ.

Ἄκουσε τὰ ἐμβατήρια τῆς ἐγέρσεως τῆς Φυλῆς μας, ἄκουσε πῶς τραγουδᾶμε τὴ χαρά μας καὶ τὴν χαρά σου, κύτταξε πῶς βαδίζουμε ὅλοι μαζὶ σὰν ἕνας, μὲ τὰ μέτωπα ὑψωμένα στὸ ἑλληνικὸ φῶς κι' ἔλα, ἔλα μαζί μας, μαζὶ μὲ μᾶς, τὰ παιδιά σου, νὰ γιορτάσουμε ἀδελφικὰ τὴν 4ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939.

Ἑλληνικὲ Λαέ.

Εἴμαστε παιδιά σου. Ἡ χαρά μας εἶναι χαρά σου. Ὁ ἐνθουσιασμός μας ἐνθουσιασμός σου. Ἡ ὑπερηφάνειά μας ὑπερηφάνειά σου. Εἴμαστε ψυχὴ ἀπ' τὴν ψυχή σου. Αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα σου. Σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα σου.

Ἔλα νὰ γιορτάσουμε τὴν ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ. Ἔλα νὰ γιορτάσουμε τὴν ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΜΑΣ. Ἔλα νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν ΙΩΑΝΝΗ ΜΕΤΑΞΑ, τὸν ΑΡΧΗΓΟ, ποὺ εἶχε τὴν ἡρωϊκὴ ἀντοχὴ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ καὶ ποὺ ΘΥΣΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ, γιὰ νὰ ἑδραιώσῃ τὴν ἀθάνατη Ἑλληνική μας Φυλή.

Ἔλα μαζί μας, μὲ τὸν ἐνθουσιασμό σου καὶ τὴν χαρά σου, νὰ ἀποτίσουμε ἕνα φόρο τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης στὸ θεμελιωτὴ τοῦ Γ΄ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ!

ΕΡΧΕΤΑΙ Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Ἑλληνικὲ Λαέ.

Σὲ καλοῦμε στὴν κοινὴ Πανελλήνιο γιορτή. Σὲ καλοῦμε ἐμεῖς τὰ παιδιά σου, νὰ βροντοφωνήσουμε μαζί:

— ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ!
— ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ!
— ΖΗΤΩ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ!
— ΖΗΤΩ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ!
— ΖΗΤΩ Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ!
— ΖΗΤΩ Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ!

Ε. Ο Ν.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΕΠΑΘΛΩΝ

Εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἔλαβε χώραν ἡ ἀναγγελθεῖσα ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἐσωτερικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου.

Κατὰ τὴν ἀπονομὴν παρέστησαν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὁ Ὑποδιοικητὴς τῶν Α. Σ. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου, οἱ Διοικηταὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Δ.Α.Σ. καὶ πολλοὶ Φαλαγγῖται.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἀφίχθη τὴν 8 καὶ 30΄ μ.μ. γενόμενος ἅμα τῇ εἰσόδῳ του ἐν τῇ Διοικήσει ἀντικείμενον τῶν θερμοτάτων ἐκδηλώσεων τῶν παρισταμένων.

Τοὺς νικητὰς παρουσίασεν εἰς τὸν κ. Ἐπίτροπον ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Διοικήσεως τονίσας σὺν τοῖς ἄλλοις ἰδιαιτέρως ὅτι ἔχει ἐξουσιοδοτηθῆ ἀπὸ τοὺς 5.000 Φαλαγγίτας τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων, τῶν ὁποίων ἀντιπρόσωποι παρίστανται οἱ βραβευθέντες νικηταί, νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι ἔχουν τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀγωνισθοῦν ἐκτὸς τοῦ ἀθλητικοῦ καὶ ἐπὶ παντὸς στίβου τιμῆς.

Ἀκολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Διευθυντὴς τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς τῆς Διοικήσεως, ὅστις ἐξέθεσε τὸ ἱστορικὸν τῆς καταβληθείσης εἰς τὸν Τομέα αὐτὸν ὑπὸ τῆς Δ.Α.Σ. προσπαθείας, καταδείξας συγχρόνως καὶ τὰ σημαντικώτατα αὐτῆς ἀποτελέσματα, ἓν ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἐξαιρετικὸν μάλιστα πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὰς ὑπὸ τῶν βραβευθέντων νικητῶν ἐπιτευχθείσας ἐπιδόσεις, αἵτινες σημειωτέον κατὰ μέσον ὅρον ἦσαν πλέον ἢ ἱκανοποιητικαί, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν.

Ἀναφερόμενος κατόπιν εἰς τὴν μελλοντικὴν δρᾶσιν τῆς Διοικήσεως εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ τὴν ὤθησιν τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ δώσῃ διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἐθνικοῦ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ἀγωνίσματος τῆς σκοποβολῆς ὑπεγράμμισε τὴν σημασίαν τῆς ἱδρύσεως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου ἐν τῇ Διοικήσει Σχολῆς Σκοπευτῶν καὶ τῆς καθιερώσεως πτυχίου σκοπευτοῦ, παρακαλέσας τὸν Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον ὅπως δεχθῇ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐνεργὸν ἀρχηγίαν τῆς Φάλαγγος τῶν σκοπευτῶν Δ. Α. Σ.

Ὁ κ. Ἐπίτροπος ηὐχαρίστησεν ἐν συνεχείᾳ τούς, κατὰ πάντα ἄξιον ὡς εἶπε, συναγωνιστήν του Ὑποδιοικητὴν τῆς Διοικήσεως καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς, ἐξέφρασε τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν πρὸς τοὺς παρισταμένους νικητὰς καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς 5.000 Φαλαγγίτας τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ὅπως γνωρίζουν νὰ νικῶσιν ὡραίαν νίκην γνωρίζουσι νὰ ἀγωνίζωνται κοσμίως καὶ καλῶς. Ἀπαντῶν δὲ εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς ἐδήλωσεν ὅτι μετὰ συγκινήσεως ἀποδέχεται τὴν πρότασιν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Φάλαγγος τῶν Σκοπευτῶν τῆς Δ. Α. Σ.

Ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων μεταλλίων καὶ διπλωμάτων, ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ Τμήματος τῆς Χορῳδίας τῆς Διοικήσεως ὡραίων ὕμνων, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἔληξεν ἡ σεμνὴ αὐτὴ ἑορτὴ ἐπισφραγίσασα τὴν προσπάθειαν ἑνὸς ἔτους εἰς τὸν ἀθλητικὸν Τομέα.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ—ΟΜΙΛΙΑΙ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 42 Σχολεῖον ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν 3ου καὶ 8ου Ὑποτομέων. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησε συνεργάτης τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. σχετικῶς μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Οἱ Φαλαγγῖται μὲ ἄκρατον ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ τὴν χαρὰν ἔκδηλον εἰς τὰ πρόσωπα διέκοπτον συνεχῶς τὸν ὁμιλητὴν ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ἐκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ τῶν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες ἔψαλον τοὺς Ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Παρομοία συγκέντρωσις τῶν Ὑποτομέων 5ου, 14ου, 29ου καὶ 30οῦ ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ παρὰ τοὺς Ἀμπελοκήπους Πρακτικὸν Λύκειον.

Ὁ ὁμιλητὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ὀλίγαι ἡμέραι μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Ἀναστάσεως».

Οἱ συγκεντρωθέντες Φαλαγγῖται ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς τὸν ὁμιλητὴν καὶ διελύθησαν, ἀφοῦ ἐτραγούδησαν τοὺς Ὕμνους καὶ ἐχόρευσαν διαφόρους ἐθνικοὺς χορούς.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐγένετο μάθημα πολιτικῆς διαφωτίσεως μὲ θέμα «Ἐμεῖς, καρποὶ τῆς 4ης Αὐγούστου».

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μαθήματος ἀνεγνώσθησαν καὶ διενεμήθησαν πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης προκηρύξεις τῆς Διευθύνσεως, σχετικαὶ μὲ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ὁ Ὑποτομεὺς Κερατσινίου ἀνεβίβασεν εἰς τὸ θέατρον Χρυσοστομίδου τὸ θεατρικὸν πατριωτικὸν ἔργον «Νέοι Παλμοί».

Τὴν παράστασιν ἐτίμησαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, οἱ Δήμαρχοι Πειραιῶς, Κερατσινίου καὶ Κοκκινιᾶς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, ὁ Λιμενάρχης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Φρούραρχος κ. ἄ.

Τοὺς διαφόρους ρόλους τοῦ ἔργου ὑπεδύθησαν Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ, γενικῶς δὲ ἡ παράστασις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν περασμένη Τρίτη ἔλαβε χώραν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως τὸ καθιερωθὲν συμβούλιον τῶν Διοικητῶν Ὑποδιοικήσεων μετὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Δ. Α. Σ.

Κατ' αὐτὸ συνεζητήθησαν θέματα ἰδιαιτέρας σημασίας καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν τῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ Δ. Α. Σ. ἐπωφελήθη τῆς λειτουργίας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ νὰ παρουσιάσῃ ἀπὸ τῶν δοκιμαστικῶν ἀκόμη ἐκπομπῶν ἕνα μέρος τῆς συντελεσθείσης ἐργασίας εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν Τομέα.

Παρουσιάσθησαν ἀπὸ τὸν Σταθμόν μας εἰς σειρὰν ἐκπομπῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν μικρὲς ὀρχῆστρες τῶν Ὑποδιοικήσεων Πανεπιστημίου καὶ Σ. Ἐρ.

Καθὼς μᾶς πληροφορεῖ τὸ ἁρμόδιον τμῆμα ἡ Διοίκησις ἐπιφυλάσσεται νὰ παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις μὲ τὴν ἔναρξιν τῶν τακτικῶν ἐκπομπῶν τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀπὸ τῆς περασμένης Παρασκευῆς ἤρχισε λειτουργοῦσα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως εἰδικὴ Σχολὴ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως διὰ τὰ στελέχη τῶν 111 Γραφείων τῆς Δ.Α.Σ.

Τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων ἔκαμεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ὑπομνήσας δι' ὀλίγων τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὴν κατ' ἐξοχὴν τιμητικὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἐπιτελοῦς τοῦ 111 Γραφείου.

Ἐν συνεχείᾳ ἔδωσε μιὰ περιληπτικὴ ἔννοια τῶν ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων αὐτῶν.

Ἐξαιρετικὴ προσπάθεια καταβάλλεται εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις Δ. Α. Σ. διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐκπονηθέντος προγράμματος ἡ δύναμις τῶν Ὑποδιοικήσεων ἐκγυμνάζεται εἰδικῶς ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου κατὰ τὸ περασμένο Σάββατο καὶ μετὰ τὰς ἀσκήσεις παρελάσεως καὶ παρατάξεως ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως.

Δι' ὀλίγων ὑπεγράμμισε τὴν ὑποχρέωσιν ἑκάστου Ἕλληνος πολλῷ δὲ μᾶλλον παντὸς Φαλαγγίτου νὰ ἐκδηλώσῃ κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἐπικειμένης τῆς 4ης Αὐγούστου ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης εὑρίσκονται εἰς πυρετώδη κίνησιν, διὰ τὴν μεγαλοπρεπεστέραν συμμετοχήν των εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς ἱστορικῆς μεταβολῆς, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε καὶ δημιουργεῖ μίαν νέαν Ἑλλάδα ἀνταξίαν τῶν εὐγενῶν παραδόσεων.

Ὅλοι οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Περιφερείας προετοιμάζονται διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ παρέλασιν.

Οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς βαθμοφόρους των ἐξέδραμον ἔξω τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ἀπὸ κοινοῦ ἐφηρμόσθη πλῆρες πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς δι' ἐμπνευσμένης ἡμερησίας διαταγῆς καλεῖ ἅπαντα τὰ Τμήματα νὰ καταβάλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ὡραιοτέραν συμμετοχήν των εἰς τὴν ἑορτήν.

Ὁ 1ης Ὑποτομεὺς τῆς Ὑποδ)σεως Πειραιῶς ἐξέδραμεν εἰς Βάρκιζαν.

Τοὺς ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης συνοδευόμενος μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδ)σεως γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν.

Εἰς τὴν Βάρκιζαν παρεσκευάσθη συσσίτιον διὰ τοὺς ἐκδρομεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκολύμβησαν, ἔπαιξαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Πειραιᾶ κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην ἐκδρομήν των.

Ἐπίσης 100 Φαλαγγῖται τοῦ 4ου Ὑποτομέως Ἡρα-

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

κλείου — Καλογρέζης ἐξέδραμον εἰς Λούτσαν ὅπου εὑρίσκοντο περὶ τοὺς 150 Φαλαγγῖται Χαλανδρίου ἀποτελέσαντες κοινὴν συντροφιάν.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς Ἀνθοκηπουρικῆς Ἐκθέσεως εἰς Κηφισιὰν ἔλαβον μέρος περὶ τοὺς 150 Φαλαγγῖται, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον, ὅστις ἐπεσκέφθη τὴν Ἔκθεσιν μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης. Τιμὰς ἀπέδωσαν, ἐπίσης, εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως, ὅστις εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Ἔκθεσιν τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον.

Ἡ ἕδρα τῆς Ὑποδ)σεως Βορρᾶ μετεφέρθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς Ἀμαρούσιον, ἐγκατασταθεῖσα εἰς ὡραῖον οἴκημα.

Εἰς τὴν Ὑποδ)σιν Νότου συνεχίζεται ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἐπίσης παρατηρεῖται ἐνθουσιώδης κίνησις διὰ τὴν καλυτέραν ἐμφάνισιν τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ 3ου Ὑποτομέως προσῆλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ε.Ο.Ν.. Ἐπίσης εἰς τὸν 3ον Ὑποτομέα ἐνεγράφησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἅπαντες οἱ ἐργάται τοῦ Ἐργοστασίου Ἀγγελοπούλου.

Χθὲς ἀνεχώρησαν 200 Φαλαγγῖται τῶν διαφόρων Ὑποδ)σεων τῆς Περιφ. Δ)σεως Πρωτευούσης διὰ τὸ Στρατόπεδον ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ εἰς Ζούμπερι. Οἱ ἀναχωρήσαντες Φαλαγγῖται ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν ἀποστολὴν καὶ θὰ παραμείνουν εἰς τὸ Στρατόπεδον ἐπὶ δεκαπενθήμερον.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης δὲν ὑστερεῖ εἰς ἔντασιν ἐργασίας, προκειμένου νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Συγκεντρώσεις, διαλέξεις καὶ διάφοροι ὁμιλίαι λαμβάνουν χώραν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις τοῦ 8ου Ὑποτομέως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἔδωσαν τὴν ὑπόσχεσίν των αἱ Ὑποτομεάρχαι καὶ ἀνεγνώσθη ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τῆς Διοικητρίας. Εἰς τὴν Υ.Θ.Α.Σ. ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις Ἀξιωματικῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Ὁ 21ος Ὑποτομεὺς τῆς Υ.Θ.Α.Σ. ἐξέδραμεν εἰς Αἴγιναν μετὰ τῆς κ. Διοικητρίας καὶ τοῦ Ἐπιτελείου της.

Ὁ 17ος Ὑποτομεὺς ἐξέδραμεν εἰς Βάρκιζαν, ὁ δὲ 11ος τῆς Ὑποδ. Νότου καὶ 4ος ἐξέδραμον εἰς Διόνυσον.

Εἰς τὴν Ὑποδ)σιν Πειραιῶς ἐγένοντο ἐκδρομαὶ τῶν Ὑποτομέων εἰς Ἁγ. Θεοδώρους καὶ Λούτσαν.

Ἡ αὐτὴ Ὑποδ)σις ἑτοιμάζεται δι' ἑορτήν.

Εἰς τὴν Ὑποδ)σιν Βορρᾶ ὁ Ὑποτομεὺς Κηφισιᾶς παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀνθοκηπουρικῆς Ἐκθέσεως καὶ ἀπένειμε τιμὰς εἰς τὰς Α.Α. Β.Β. Υ.Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τὴν Πριγκήπισσαν Φρειδερίκην, καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγόν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὡμίλησεν ἡ συνεργάτις κ. Ε. Κατσιμπίρη μὲ θέμα «Πειθαρχία».

Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν θὰ ἐκδράμῃ σήμερον εἰς Καβοῦρι, ὅπου θὰ διέλθῃ ὅλην τὴν ἡμέραν συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν ἄλλων χορούς, παιγνίδια, τραγούδια κλπ.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ εἰς τὸν Ὑποτομέα Κουκουβαούνων ἐγένοντο διάφοροι ὁμιλίαι σχετικαὶ μὲ τὴν καταπολέμησιν τοῦ τύφου, ἔλαβε δὲ χώραν ἐπίσης ἀντιτυφικὸς ἐμβολιασμὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν βαθμοφόρων καθ' ἣν ἐλήφθησαν ὡρισμέναι ἀποφάσεις.

Ἐπίσης ἐγένετο συμβούλιον τῶν βαθμοφόρων τοῦ 9ου Ὑποτομέως καὶ συγκέντρωσις ἁπάσης τῆς δυνάμεως τοῦ 8ου Λόχου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν 16ην τρέχοντος μηνὸς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαινίων τοῦ 2ου Ὑποτομέως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βρεσθένης ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη τοῦ Σχηματισμοῦ μὲ θέμα «Ποία ἡ ἀποστολὴ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινωνικοῦ Συνόλου» καταλήξας ὡς ἑξῆς:

«Σεῖς θὰ εἶσθε ἡ χαρά, ἡ ἐλπίς, ἡ χάρις, ἡ ὡραιότης, τὸ φῶς τὸ φαιδρῦνον καὶ χρυσίζον τὰ πάντα ἐν καιρῷ εἰρήνης, εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν Κοινωνίαν τὸ τεῖχος, τὸ ὀχύρωμα, ὁ φρουρὸς καὶ γενναῖος μαχητής, ἡ θύελλα καὶ ὁ κεραυνὸς ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν ἐπιδρομέων τῆς Πατρίδος.

»Βαδίζετε, λοιπόν, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἀληθοῦς πατριωτισμοῦ, προγόνων φιλοτιμοτάτων, φιλοτιμότατοι ἀπόγονοι, ὅπως διεχάραξεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος, ὁ Μέγας Κυβερνήτης τῆς Χώρας, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς».

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΧΑΝΙΑ.— Ἡ 249η Φάλαγξ Θηλέων Χανίων ἐξέδραμεν ἐπ' αὐτοκινήτων εἰς Ἀρμένους, ὅπου αἱ Φαλαγγίτισσαι διῆλθον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν των.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ Περ. Διοικήτρια κ. Σφακιανάκη ἐπεσκέφθη τὰς ἐκδρομεῖς καὶ διένειμεν εἰς αὐτὰς γλυκίσματα.

— Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς Βάμου ἐξέδραμον εἰς τὰ χωρία Σούρη, Σελλιὰ καὶ Κεφαλᾶ γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν ἀνωτέρω χωρίων καὶ τοὺς κατοίκους.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Ὁμιλίαι καὶ συγκεντρώσεις, συσκέψεις καὶ διδασκαλίαι λαμβάνουν χώραν καὶ ἀποφάσεις ἀποκρυσταλλοῦνται εἰς τὴν ἡρωϊκὴν Κρήτην διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν κατοίκων της πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὡμίλησε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ γυμνασιάρχης Ρεθύμνης κ. Εὐάγγελος Τροβᾶς, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ρεθύμνης κ. ἀ. Ἐπίσης ζωηροτάτη παρατηρεῖται ἡ κίνησις εἰς τὰ χωρία Ροσβίκη καὶ Νεὺς Ἀμαρίου. Ἀπὸ ὅλα δὲ τὰ χωρία ἀποστέλλονται αἰτήσεις πρὸς ἵδρυσιν Σχηματισμῶν Θηλέων.

Εἰς Ρέθυμνον ἀπεβίωσεν ἡ Σκαπάνισσα Ἀργυρὼ Καλημεράκη. Λόχος Θηλέων ἀπέδωσε τιμὰς κατὰ τὴν κηδείαν, τὴν ὁποίαν πάντες οἱ βαθμοφόροι ἠκολούθησαν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἡρακλείου τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν μεγαλοπρεπεστέραν συμμετοχὴν τῶν Σχηματισμῶν Ἡρακλείου εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία ἥνωσε τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς διενέξεις, αἱ ὁποῖαι τὸν κατεπόνουν ματαίως καὶ σκληρῶς ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν.

Καθημερινῶς λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν κατὰ Λόχους καὶ καταρτίζεται τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ.

Ἐπίσης ἡ χορῳδία προετοιμάζεται πυρετωδῶς διὰ τὴν καλυτέραν ἐμφάνισίν της.

Τὸ Ναυτικὸν Τμῆμα Φαλαγγιτῶν, τὸ ὁποῖον ἐπίσης θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἑορτασμόν, ἐργάζεται μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον.

Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ὡμίλησε βαθμοφόρος τῆς Ὀργανώσεως διὰ τὴν σημασίαν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ὀργανώσεως.

ΠΑΤΡΑΙ.— Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως Ἀχαΐας ἐπιδίδονται εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Γυμναστηρίου τῆς Ὀργανώσεως διὰ προσωπικῆς των ἐργασίας.

Οὕτω 150 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς 48ης Φάλαγγος Πατρῶν καὶ 20 τοῦ Λόχου Ἀγυιᾶς εἰργάσθησαν καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ χάραξις, ἡ χωροστάθμισις καὶ ἡ ἰσοπέδωσις τοῦ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

στίβου ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ἀξιωματούχων καὶ τοῦ τοπογράφου κ. Γ. Πανούση θὰ συντελεσθῇ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

— Δύναμις Φαλαγγιτῶν τῆς Φάλαγγος Κ. Κλειτορίας ἀνέλαβε τὸ πότισμα τῶν δενδρυλλίων τῆς περιφερείας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.— Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου» ὡμίλησεν ὁ δικηγόρος κ. Χρ. Βαρελᾶς μὲ θέμα «Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, οἱ ἀνώτεροι δημόσιοι ὑπάλληλοι, βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πλῆθος κόσμου.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΝ.— Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ Ξηροκαμπίου ἔδωσαν δείγματα ὑπερόχου αὐτοθυσίας κατὰ τὴν σημειωθεῖσαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸ χωρίον μας μεγάλην πυρκαϊάν.

Οὕτω μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των κατώρθωσαν νὰ ἐντοπίσουν καὶ τέλος νὰ κατασβέσουν τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἠπείλει ὁλόκληρον τετράγωνον.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μας καὶ τῶν πέριξ τοιούτων σχολιάζουν ἐνθουσιωδῶς τὸ γεγονὸς καὶ ἐκφράζονται ἐνθουσιωδῶς διὰ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀρκαδίας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐθρήνησεν ἐντὸς τοῦ τελευταίου δεκαπενθημέρου τὸν θάνατον δύο ἐκλεκτῶν συναγωνιστριῶν, τῶν Φαλαγγιτισσῶν Ἑλένης Τσακοπούλου ἐκ Τριπόλεως καὶ Ὄλγας Παναγιωτοπούλου ἐξ Ἄστρους.

Τὴν κηδείαν τῶν Φαλαγγιτισσῶν παρηκολούθησε δύναμις τῶν Σχηματισμῶν Θηλέων, κατετέθησαν δὲ ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. στέφανοι.

Βαθμοφόρος τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως ὡμίλησεν εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῆς 7ϑης Φάλαγγος περὶ Σημαίας.

ΣΠΑΡΤΗ.— Εἰς συγκέντρωσιν τῶν Σχηματισμῶν Σπάρτης ὡμίλησε βαθμοφόρος τῆς Ὀργανώσεως μὲ θέμα «Ἡ ἀγωγὴ τῶν στρατοπέδων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους».

—Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ Γερμάνας εἰργάσθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ὁδοῦ Μολάων — Νεαπόλεως — Βοιῶν.

Τὸ καλὸν παράδειγμα τῶν Φαλαγγιτῶν Γερμάνας ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ Καρβελᾶ, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου των.

— Ὁμογενὴς ἐγκατεστημένος ἐν Ἀμερικῇ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Τετραρχίαν Νεαπόλεως τριακοσίας δραχμὰς διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

— Οἱ Σχηματισμοὶ Γυθείου ἐξέδραμον εἰς τὴν θέσιν «Σπηλιὰ» ὅπου παρέμειναν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἐκδρομὰς ἐπραγματοποίησαν, ἐπίσης, οἱ Σχηματισμοὶ Μελιτήνης, Μεσοχωρίου - Βοιῶν, Φαρακλοῦς καὶ Λαχίου - Βοιῶν.

— Ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου ἐδόθη εἰς τὸν Μιστρᾶν θεατρικὴ παράστασις μὲ τὴν «Γκόλφω». Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐδόθησαν ἄλλαι δύο θεατρικαὶ παραστάσεις εἰς τὰ χωρία Ἀγόριανη μὲ τὴν «Σκλάβα» καὶ Καρβελᾶ μὲ τὸ ἔργον «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι».

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικητρίας καὶ τῶν ἐπιτελῶν της ἐνήργησε λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν Σπετσῶν, Πορτοχελίου, Κρανιδίου, Ἑρμιόνης καὶ Ὕδρας. Οἱ κάτοικοι ὅλων τῶν Σχηματισμῶν ἐξεδήλωσαν παντοιοτρόπως τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπτου περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ὁρκωμοσία τῶν Τμημάτων καὶ ἡ παράδοσις τῆς Σημαίας εἰς τὸ γήπεδον τῆς Ἀναγυρείου Σχολῆς.

Τὴν Σημαίαν παρέδωσεν ἰδιοχείρως εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς ὁ Ἀρχηγός, Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΡΓΟΣ.— Ἐνεγράφησαν εἴκοσι (20) Φαλαγγίτισσαι ὅπως φοιτήσουν εἰς τὴν Σχολὴν Παθητικῆς Ἀεραμύνης. Ἄλλαι Φαλαγγίτισσαι ἀνέλαβον νὰ διενεργήσουν τὸν ἔρανον τῆς Φιλοδασικῆς Ἐπιτροπῆς. Εἰς τὸ Ἰατρικὸν Φροντιστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. ἐγένοντο μαθήματα πρώτων βοηθειῶν καὶ ἐπιδεσμολογίας.

ΚΙΟΣ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο αἱ ἑξῆς ὁμιλίαι: «Περὶ ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος», «Αἱ Ἡρωΐδες τῆς Ἐπαναστάσεως», «Ὁ Μιστρᾶς» καὶ «Περὶ Φιλοπατρίας». Ἅπαντα τὰ μέλη ἐξέδραμον εἰς Τρίπολιν.

ΣΚΟΤΕΙΝΗ.— Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Σχηματισμοῦ ἐγένοντο αἱ ἀκόλουθοι ὁμιλίαι: «Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες», «Ἡ ἱεραρχία καὶ ἡ σύνθεσις τῆς Ε.Ο.Ν.», «Οἱ Σπαρτιᾶται», «Περὶ Πατρίδος» καὶ «Ἁρματωλοὶ καὶ κλέφτες».

ΚΟΥΤΣΟΠΟΔΙΟΝ.— Αἱ συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων ἐγένοντο κανονικῶς καὶ τὰ μέλη προσέρχονται μετὰ προθυμίας εἰς τὰς γενομένας διαλέξεις: «Περὶ κατοικίας», «Ἐλεημοσύνης» καὶ «Καθαριότητος».

ΠΡΩΤΑΝΙ.— Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. προσέρχονται ἀνελλιπῶς καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ζήλου παρακολουθοῦν τὰς ὁμιλίας. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὡμίλησαν: «Περὶ Ἁρματωλῶν καὶ Κλεφτῶν», «Περὶ Ἐλευθερίας» καὶ «Καθήκοντος».

ΠΑΣΑ.— Ἐξέδραμον τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς Ἅγιον Σώστην, Δερβενάκια, ὅπου καὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη. Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις ἐγένοντο ὁμιλίαι: «Περὶ Ἐκδρομῶν» καὶ «Σηροτροφίας».

ΗΡΙΑ.— Συνεχίζονται κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ μορφωτικαὶ διαλέξεις ὡς καὶ τὰ μαθήματα οἰκοκυρικῆς. Θέματα ὁμιλιῶν: «Περὶ Πειθαρχίας» καὶ «Καθήκοντα Φαλαγγιτίσσης».

Τὰ μέλη ἐξέδραμον εἰς τὰς ἀρχαιότητας Τίρυνθος καὶ Μυκηνῶν καὶ εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν Κεφαλάρι.

ΕΡΜΙΟΝΗ.— Ὁ Σχηματισμὸς ἐλειτούργησεν ὁμαλῶς γενομένων τακτικῶν συγκεντρώσεων, ἐπιδειχθέντος ἀρκετοῦ ζήλου διὰ τὴν ἐν γένει πρόοδον αὐτοῦ.

ΔΙΔΥΜΑ.— Ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα «Τραυματιοφορεῖς καὶ Νοσοκόμοι» ὡς καὶ διάφορα ἄλλα μαθήματα ὑγιεινῆς. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιδίδονται εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ ἐκκλησιάζονται τακτικῶς.

ΚΡΑΝΙΔΙΟΝ.— Κατὰ τὰς διαφόρους συγκεντρώσεις ἐγένοντο μαθήματα Ἀνθρωπολογίας, γυμναστικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἐκμάθησις διαφόρων ᾀσμάτων.

ΚΟΙΛΑΔΑ.— Τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. προσῆλθον καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησαν τὰς γενομένας ὁμιλίας: «Ὑπεράνω ὅλων ἡ Πατρίς», «Τρόποι καλῆς συμπεριφορᾶς». Διδάσκονται κοπτικὴν καὶ διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα. Ἐκκλησιάζονται ἐν σώματι ἑκάστην Κυριακήν.

ΠΟΡΤΟΧΕΛΙΟΝ.— Ἐξηκολούθησαν τὰ μαθήματα οἰκοκυρικῆς καὶ χειροτεχνίας. Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γυμναστικῆς αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι παίζουν διάφορα παιγνίδια καὶ χορεύουν Ἑλληνικοὺς χορούς. Ὁ ἐκκλησιασμὸς γίνεται τακτικῶς καὶ ἐν ἀπολύτῳ τάξει.

ΦΟΥΡΝΟΙ.— Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. παρηκολούθησαν τὴν ὁμιλίαν: «Νὰ εἴμεθα πρὸς πάντας εὐγενεῖς, εὐπροσήγοροι καὶ μειλίχιοι».

Ἐπιδίδονται εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ ἐκκλησιάζονται τακτικῶς.

ΚΟΦΙΝΙΟΝ.— Ἐγένετο παρὰ τῆς Διοικητρίας τοῦ Σχηματισμοῦ διδασκαλία διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ στόματος, ὡς καὶ ἐκμάθησις τοῦ χοροῦ «ὁ Μενούσης» εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΕΚΘΕΣΙΣ Ε.Ο.Ν. ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Π. Δ. τῆς Ε.Ο.Ν. Λέσβου μακροσκελὲς τηλεγράφημα ἀναφέρον ὅτι γεγονὸς ἐξαιρετικῶς πρωτοφανὲς δι' ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν ἀποτελεῖ ἡ Ἔκθεσις, τὴν ὁποίαν διωργάνωσεν ἡ Ε.Ο.Ν. Λέσβου.

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ὡραίας νήσου τοῦ Αἰγαίου παρατηρεῖται ζωηροτάτη κίνησις συνεχιζομένης διαρκῶς τῆς κοσμοσυρροῆς ἐξ ὅλων τῶν Περιφερειῶν. Ἡ συστηματικὴ καὶ ὑποδειγματικὴ ὀργάνωσις τῆς Ἐκθέσεως, ἥτις διεπιστώθη εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς της, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ὑπερβῇ ἡ ἐπιτυχία της καὶ τὰς τολμηροτέρας προσδοκίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως λόγῳ τῆς μεγίστης κοσμοσυρροῆς ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ τὰς πύλας τῆς Ἐκθέσεως, ἀρνηθεῖσα οὕτω τὴν εἴσοδον εἰς πεντακισχιλίους περίπου ἐπισκέπτας κατελθόντας ἐκ τῶν χωρίων.

Αἱ παραστάσεις ἠθογραφικῶν ἔργων, Μυτιληναϊκῶν ἐπιθεωρήσεων, τὰ καθ' ἑκάστην ἐκτελούμενα λαογραφικῆς μορφῆς νούμερα, τοπικοὶ χοροὶ καὶ τὰ ὡραῖα Λεσβιακὰ τραγούδια, δίδουν ἕναν πανηγυρικὸν καὶ ἐνθουσιώδη ἑλληνικὸν τοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τόνον προκαλοῦντα ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ἐπισκεπτῶν. Τὰ διάφορα Τμήματα εἶναι ἄριστα ὠργανωμένα καὶ μετὰ μεγάλης μερίμνης καὶ προσοχῆς. Τὸ Τμῆμα τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει μέγα πλῆθος ἐντύπων Λεσβίων συγγραφέων, καὶ τὸ Τμῆμα καλλιτεχνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον μετέχουν εἴκοσι δύο Λέσβιοι ζωγράφοι καὶ εἷς γλύπτης, προκαλοῦν τὸ ἀδιάκοπον ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτῶν. Εἶναι δὲ ζωηροτάτη ἡ ἐναργὴς εἰκὼν τῆς ζωῆς τῆς νήσου ἐκ τοῦ πλούτου τῶν Λεσβιακῶν ἐκλεκτῶν ἐκθεμάτων πάσης φύσεως εἰς τὰ καλλιτεχνικῶς ὑπὸ εἰδικῶν διακοσμηθέντα περίπτερα.

Τὰ περίπτερα τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ Ε.Ο.Ν. Λέσβου συγκεντρώνουν ἀσφυκτικῶς τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν, τὸ ὁποῖον ἀντιλαμβάνεται σαφῶς ἐκ τῶν ἐκθεμάτων ποία ἡ συντελεσθεῖσα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους ἐθνικῆς ζωῆς πρόοδος.

Ὁ Νομάρχης κ. Κοζύρης καὶ Πρόεδρος τῆς Ὀργανωτικῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς Ε.Ο.Ν. Λέσβου ἐδέχθη τοὺς δημοσιογράφους, πρὸς τοὺς ὁποίους διὰ μακρῶν ἀνέπτυξε τὸν σκοπὸν καὶ τὴν σημασίαν τῆς Ἐκθέσεως. Τέλος δὲ ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του, διότι ἀπεδείχθη τὸ τί δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ πειθαρχημένη συνεργασία, ἥτις κινεῖται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ προοδευτικοῦ πνεύματος τοῦ Νέου Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης ταύτης Ἐκθέσεως θὰ διεξαχθοῦν τριήμεροι ἀγῶνες Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Λέσβου, Χίου καὶ Λήμνου.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ.— Ἐξακολουθοῦν κανονικῶς τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς τῶν βαθμοφόρων ἐν τῷ οἰκήματι τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀργοστολίου. Πρὸς τοὺς μαθητὰς ὁμιλοῦν ἀξιωματοῦχοι τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τῆς Φάλαγγος μὲ παραδειγματικὸν ζῆλον.

—Οἱ κατὰ τόπους Διοικηταὶ Ταγμάτων καὶ Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Νομοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Ὑποδιοικητὴς Ε.Ο.Ν. Πάλλης ἐξακολουθοῦν τὴν περιοδείαν των εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν διευθυνόμενα Τμήματα, δίδοντες τὰς ἀπαραιτήτους ὁδηγίας πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διενηργήθησαν ἐν Ἀργοστολίῳ οἱ πρῶτοι κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Κεφαλληνίας.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν Φαλαγγῖται τῆς Φάλαγγος Ἀργοστολίου ἐξέδραμον διὰ βενζινακάτων εἰς Ἅγιον Ἀθανάσιον, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς βαθμοφόρους των. Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ χωρίου Σκάλας ὑπεδέχθησαν τοὺς συναγωνιστὰς μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐγκαρδιότητα.

Πρὸ ἡμερῶν ἀπεβίωσεν εἰς Ληξούριον ὁ Λοχίτης τῆς Ὑποδ)σεως Πάλλης Νικόλαος Παντῆς. Τὴν κηδείαν τοῦ ἀποθανόντος συναγωνιστοῦ παρηκολούθησε συντεταγμένη δύναμις Φαλαγγιτῶν, ἐκ μέρους δὲ τῆς Ε.Ο.Ν. κατετέθη στέφανος.

ΧΙΟΣ.— Εἰς συγκέντρωσιν τῶν Σχηματισμῶν Θηλέων γενομένην εἰς τὰ χολεῖα Εὐαγγελιστρίας, ὁ Νομάρχης Χίου, Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὡμίλησε πρὸς τὰς συγκεντρωθείσας διὰ μακρῶν, συστήσας πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὀργανώσεως.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Οἱ Φαλαγγῖται Καΐρου εἰς Ἀλεξάνδρειαν

Μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας διεξήχθη τὴν 1ην Ἰουλίου μεγάλη χορευτικὴ καὶ ἀθλητικὴ ἑορτὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Αἰγύπτου εἰς τὸ ἐν Ἰβραημίᾳ Κέντρον της.

Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέστησαν ὁ Α' Γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας κ. Λάμπρος, ἀναπληρῶν τὸν Πρεσβευτήν, ὁ κ. Μάτσας, ἡ κ. Βαλαωρίτου, ὁ κ. Ζερλέντης καὶ πλεῖστοι τῶν κατοίκων.

Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε δι' ἀθλοπαιδιῶν ὑπὸ Σκαπανέων, ἐπηκολούθησεν ἀγὼν πετοσφαίρας μεταξὺ τῶν Ὁμάδων τοῦ Λυκείου «Πυθαγόρας» καὶ τῆς Ὁμάδος τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ συνάντησις ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα, ἔληξε δὲ μὲ τὴν νίκην τῆς Ὁμάδος τοῦ Λυκείου, ἥτις ἐπέτυχεν ἀποτέλεσμα 15—12,11—15, 15—9.

Ἐπηκολούθησεν ἡ κυριωτέρα συνάντησις τῆς ἡμέρας, ὁ ἀγὼν καλαθοσφαίρας μεταξὺ τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν Ὁμάδων τῶν Ὑποδ)σεων Ἀλεξανδρείας καὶ Καΐρου.

Ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ὁμὰς τῆς Ἀλεξανδρείας μὲ 32—19.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ κυπέλλων καὶ μεταλλίων εἰς τὰς νικητρίας Ὁμάδας, ἐπηκολούθησε δὲ χορὸς εἰς τὸ ὕπαιθρον παραταθεὶς μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἑπομένης παρετέθη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἐκτὸς τῶν ἀθλητῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Καΐρου καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς Αἰγύπτου κ. Δ. Ἐγγλέζος, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὑποδ)σεως Ἀλεξανδρείας κ. κ. Στρούμζης, Ταταράκης καὶ Μαργιωρῆς, καθὼς καὶ οἱ συνοδεύοντες τὴν Καϊρινὴν Ὁμάδα βαθμοφόροι Α. Ἐγγλέζος, Πιζάνης, Παχογιάννης καὶ ὁ προπονητὴς αὐτῆς κ. Γαβριήλ.

Κατὰ θὰ ἐπιδόρπια ἠγέρθησαν προπόσεις ὑπὲρ τῶν Α.Α.Μ.Μ. Βασιλέων Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, τοῦ Διαδόχου Παύλου Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος οἱ ἀθληταὶ ἔψαλαν τοὺς ὕμνους τῆς Νεολαίας, τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας παρηκολούθησαν θεατρικὴν παράστασιν εἰς τὸ θέατρον «Ὄασις».

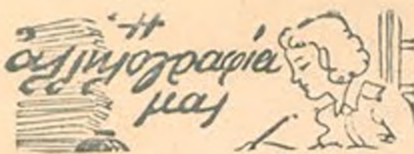
ΕΝΑΣ ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

ΠΑΦΟΣ (Κύπρου).—Ἀπὸ τὴν ἀπώτερη ἄκρη τῆς Κύπρου μας, ἀπὸ τὴν χώρα τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ἀγαπημένη μας Πάφο, σᾶς στέλλω Ἑλληνόπουλα τῆς Ε.Ο.Ν. τὸν πιὸ γνήσιο καὶ ἀδελφικὸ χαιρετισμό μου. Μὲ μεγάλη ὑπερηφάνεια παρακολουθῶ, ὅσον μοῦ εἶναι κατορθωτόν, τὴν πρόοδον τοῦ Μεγάλου σας ἔργου. Ἄς εἶναι εὐλογημένα τὰ χέρια Ἐκείνου ποὺ ἄνοιξε τὸν δρόμο σας. Ἐκείνου ποὺ σᾶς ἔδειξε τὸν δρόμο, ποὺ δὲν βγάζει παρὰ σὲ δόξα καὶ νίκη. Σὲ σᾶς Ἑλληνόπουλα στηρίζεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Σεῖς μὲ τὰ ἔργα σας καὶ τὴν διαγωγή σας κατωρθώσατε νὰ ξυπνήσητε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν Πανελλήνων ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ νὰ μᾶς κάμετε νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Κρατήσατε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν μας καὶ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸ ἔργον σας τὸ τόσον δύσκολον συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ τῶν Ἑλλήνων, ὄχι μόνον τοῦ Ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου μας.

Ἐν Πάφῳ Κύπρου, τῇ 10η Ἰουλίου 1939.

Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς

Μᾶρκος Τορνάρης

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ὄχι, δὲν ἐπιστρέφεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ μας φίλοι, ποὺ μᾶς στέλνουν γιὰ τὸ «Βῆμα τῶν Νέων» συνεργασία σὲ πεζό, ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους τὰ ἑξῆς γενικά:

α') Στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος, πρέπει ν' ἀποφεύγουν, κατὰ βάσιν, τὰ λεγόμενα «ἀκίνητα θέματα» (δηλαδὴ τὰ μόνο περιγραφικά, τὰ δίχως πλοκὴ ἢ δρᾶσι κλπ.) καθὼς καὶ τὰ θέματα ἐκεῖνα, ποὺ δὲν μποροῦν ἀπὸ τὴν ὄψη τους νὰ ἔχουν θέσι σ' ἕνα περιοδικὸ σὰν τὴ «Νεολαία». Καθαρὲς πηγὲς ἐμπνεύσεως ὑπάρχουν πολλὲς κι' ἀστείρευτες (Θρησκεία, Πατρίδα, Οἰκογένεια, Φιλαλληλία, Φιλανθρωπία, ἡ Φύσις κ. ἄ.), ὥστε δὲν εἶναι οὔτε ἀναγκαῖο οὔτε σωστό, οἱ αὐριανοὶ λογοτέχνες μας νὰ καταφεύγουν σὲ θολὰ νερὰ γιὰ ν' ἀντλήσουν τὴν ἔμπνευσί τους.

Ὑπάρχει μιὰ μικρὴ μειονότης ἀπὸ Νέους μας Φίλους ποὺ καταπιάνεται μὲ πράγματα δύσκολα γιὰ πρωτόπειρους (ψυχολογικὴ σύνθεσι, δημιουργία συμβόλων, παραβολικὴ ἐξιστόρησι). Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, ἐλάχιστοι, ποὺ ἐπιμένουν νὰ καλλιεργοῦν μιὰ νόθη καὶ στεῖρα μορφὴ τοῦ πεζοῦ λόγου, τὸ κοινῶς λεγόμενο «πεζοτράγουδο». Τοὺς προτρέπουμε καὶ τοὺς παρακαλοῦμε — τόσο τοὺς πρώτους, ὅσο καὶ τοὺς δεύτερους — νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὶς δύσκολες ἄγονες προσπάθειές τους γιὰ νὰ μπορέσουν, πατῶντας σὲ στέρεο ἔδαφος, νὰ προχωρήσουν σταθερά.

β) Στὴ διατύπωσι τοῦ θέματος, ἂς προσπαθήσουν νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ περιεκτικοί, χωρὶς ὅμως νὰ θυσιάζουν στὴ συντομία τὴν λαγαρότητα, τὴν δρᾶσι καὶ γενικώτερα τὴν ἰκμάδα τοῦ ἔργου τους. Ἡ λιγόλεξη γοργὴ φράσι, ὁ κρουστὸς διάλογος καί, περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἡ ἐκλογὴ τῆς κατάλληλης λέξης καὶ ἡ τοποθέτησί της στὴ φράσι ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία της, θὰ δώσουν εὔκολα τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ζητᾶμε.

Στὸ διήγημα εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀρχιτεκτονική. Εἶναι δύσκολο μὲ λίγες λέξεις νὰ δώσωμε λεπτομερῆ ἐξήγησι τοῦ ὅρου. Περιοριζόμαστε μόνο σ' ἕνα τυπικὸ σχεδιάγραμμα γιὰ νὰ προσανατολιστῆτε. Κάθε διήγημα χρειάζεται μιὰ εἰσαγωγή, μιὰ πλοκὴ καὶ μιὰ λύσι. Αὐτὰ τὰ τρία στοιχεῖα εἶναι ἀπαραίτητα. Γιὰ τὴ ζωντανότητα συμβουλεύουμε τὸν διάλογο.

γ) Ἡ γλῶσσα τῆς λογοτεχνίας μας ἔχει καθιερωθῆ πιά: ἡ δημοτική. Χωρὶς ν' ἀποκλείωμε τὴν καθαρεύουσα (ὅταν εἶναι ἀποτέλεσμα μορφώσεως καὶ ὄχι — ὅπως συμβαίνει συχνά — προσπάθεια σπουδαιοφάνειας ἢ συγκάλυψι κενότητος), συμβουλεύουμε θερμὰ τοὺς νέους νὰ γράφουν τὴν καθαρὰ δημοτική, χωρὶς ἀκρότητες, στρωτά, ἁπλᾶ.

Ἄλλοτε ἴσως μᾶς δοθῆ εὐκαιρία ν' ἀναλύσωμε τὰ πάρα πάνω καὶ νὰ ποῦμε περισσότερα ἐπὶ τοῦ θέματος.

ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΝΤΕΛΟΥ, Χαλκίδα. Σᾶς συγχαίρομεν εἰλικρινῶς διὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σας. Ἡ γνώμη μας εἶναι νὰ ἀκολουθήσετε τὴν κλίσιν σας καὶ τὸ ἔνστικτόν σας. Μόνον ἔτσι θὰ ἐπικρατήσετε εἰς τὴν ζωήν.— ΧΡΥΣΑΝ ΛΙΝΑΡΔΟΥ, ἐνταῦθα. Θαυμάσιο καὶ ἐμπνευσμένο τὸ ἄρθρο σας. Δυστυχῶς πολὺ μεγάλο γιὰ τὶς περιωρισμένες στῆλες τοῦ περιοδικοῦ. Εἰς τὸ μέλλον νὰ μᾶς γράφετε μικρὰ κομμάτια.— ΦΙΦΙΚΑΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Κωνστάντζαν. Ἡ ὡραία σας ἀνταπόκρισις μᾶς ἦλθε πολὺ ἀργά. Ὁπωσδήποτε σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ — Α. ΠΑΛΟΔΗΜΑΝ, Κοσμᾶ Κυνουρίας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα. Ἡ συνδρομή σας ἀνενεώθη.— Σ. ΠΑΠΑΠΡΟΚΟΠΙΟΥ, Ἄβαντον. «Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τοῦ δάσους» θὰ δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ. ΕΥΣΤ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ, δεκανέα, Δράμαν. Τὸ 6ον τεῦχος ἐστάλη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα. Ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῆ.— ΜΠΟΥΡΜΟ, Πειραιᾶ. Τὸ περιοδικὸν δημοσιεύει τὴν κίνησιν ὅπως ἀποστέλλεται αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Γραφείου Τύπου.— ΙΩΑΝ. Π. ΚΟΤΣ. Ο στίχοι σας δὲν ἔχουν τὸν παλμὸ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν. Δὲ μιλᾶμε γιὰ τὰ τεχνικὰ λάθη, ἀφοῦ τὸ ἐκφραστικὸ μέρος ὑστερεῖ. Θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσετε πολὺ καὶ φωναχτὰ τοὺς καλλίτερους ποιητάς μας. Αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήση καὶ τὴ γλῶσσα σας νὰ στρώσετε καὶ νὰ μάθετε πῶς διατυπώνονται ποιητικὰ τὰ νοήματα.— ΚΩΣΤ. ΤΑΞΙΔ.— Σᾶς ἀπαντήσαμε στὸ προηγούμενο. Ὅσο γιὰ τὴν «Τύχη» εἶναι πιὸ τεχνικὰ δουλεμένη καὶ ὡς ἀποτέλεσμα καλλίτερη. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα ἦταν ἀριστούργημα δὲν θὰ δημοσιευόταν στὶς σελίδες μας γιατὶ — χωρὶς ἴσως νὰ τὸ καταλάβετε — κάνετε μιὰ κακὴ διδαχὴ μὲ τοὺς στίχους σας. Ξαναδιαβάστε τους καὶ θὰ συμφωνήσετε μαζί μας.— ΑΔ. ΠΑΝΟΘ. Δὲ λάβαμε τίποτα γιὰ τὴ σελίδα. Παρακαλοῦμε ξαναστεῖλτε το γιατί, δίχως ἄλλο, θὰ παράπεσε. ΜΗΝ. ΕΜ. ΜΑΤΣ. Ἡ ἐργασία σας δείχνει σταθερὴ πρόοδο. Σᾶς σφίγγομε τὸ χέρι. Δημοσιεύομε κάτι δικό σας.— ΧΡ. ΓΑΛΑΝ., Ἀποκορ. Γιὰ τὰ ἴδια ποιήματα σᾶς ἀπαντήσαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος. Χρειάζετε νὰ μελετήσετε πολὺ πρὶν ἀποφασίσετε νὰ ξαναγράψετε.— ΑΓΓ. ΙΩΑΝ., Σύνορα. Τὸ ποίημά σας ἔχει τεχνικὲς καὶ ποιητικὲς ἀρετὲς ἀξιοπρόσεχτες. Εἶναι ὅμως πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀπαισιοδοξία καὶ παρουσιάζει μόνο τὴν ἄσχημη πλευρὰ μιᾶς ζωῆς ποὺ ἔχει ἕνα σωρὸ χαρὲς κι' εὐχαριστήσεις. Δὲν θὰ δημοσιευθῆ λοιπόν. Ἀποφεύγετε νὰ δημιουργῆτε λέξεις: τί χρειάζεται ἡ λέξις μαρτῦρι ἀφοῦ ὑπάρχει τὸ μαρτύριο; Περιμένομε κάτι δικό σας ποὺ νὰ εἶναι δημοσιεύσιμο.— ΓΙΑΝ. Ι. ΜΑΡ., Ρέθυμνον. Ἔχετε πρωτότυπες ἰδέες καὶ θὰ μπορέσετε μιὰ μέρα νὰ γράψετε καλὰ ἂν μελετήσετε. Στὰ ποιήματά σας παρατηροῦμε πῶς δὲν ἔχετε σαφῆ ἀντίληψι γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἔννοια ἀρκετῶν λέξεων. Τὶς μεταχειρίζεστε ἀλλοῦ ἀντ' ἀλλοῦ. Διαβάστε. Περιμένουμε κάτι καλὸ ἀπὸ σᾶς.— ΓΡΥΛΛΑΚΗΝ, Χανιά. Ἀσφαλῶς τὸ πεζό σας κατὰ λάθος στάλθηκε γιὰ τὴ σελίδα. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλη καὶ τὸ περιεχόμενο μ' ὅλο ποὺ περιέχει ἀλήθειες δὲν εἶναι γιὰ νὰ διαβαστῆ ἀπὸ παιδιά.— ΠΑΝ. ΑΘΑΝ., Μεγαλ., Γιὰ τὸ πεζό σας σᾶς παραπέμπομε στὰ ὅσα γράφομε πάρα πάνω. Τὸ ποίημά σας ἐντελῶς ἀκατάλληλο στὸ τέλος. Βιαστήκατε καὶ κάνατε λάθος στὴν ἀντιγραφή; Στεῖλτε μας κάτι πιὸ προσεγμένο καὶ πιὸ λαγαρό.— ΙΩΑΝ. Δ ΤΣΑΚ., ἐνταῦθα. Τὰ τραγούδια σας μαρτυροῦν τὸν ἐνθουσιασμό σας μὰ δὲν τὸν μεταδίδουν στὸν ἀναγνώστη τους. Πρέπει νὰ καταλάβετε πῶς ποίησι δὲν εἶναι ἡ ἔκφρασι τῶν συναισθημάτων μας μ' ὁποιοδήποτε τρόπο, γιατὶ τότε ποίησι θὰ ἦταν καὶ ἡ ζητωκραυγὴ ἢ τὰ παλαμάκια. Ἡ ποίησι ὅπως καὶ κάθε τέχνη ἔχει ὡρισμένους κανόνες ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσωμε καὶ ἕνα ὑλικὸ — τὴ γλῶσσα — ποὺ πρέπει νὰ τὸ κατέχωμε καλὰ πρὶν ἀποφασίσωμε νὰ τὸ μεταχειριστοῦμε. Πρέπει νὰ καθήσετε νὰ μελετήσετε νεοέλληνας ποιητὰς καὶ τὴν δημοτική μας ποίησι ἂν θέλετε νὰ γράψετε μιὰ μέρα κάτι. Πρὸς τὸ παρὸν ἂν ἐπιμένετε νὰ γράφετε στίχους, ἀποφεύγετε τοὐλάχιστον τοὺς λιγοσύλλαβους ποὺ εἶναι καὶ οἱ δυσκολώτεροι. — ΓΕΩΡΓ. ΔΕΔ., Χαρβάτι. Μπράβο φίλε μου. Τὸ γράμμα σου εἶναι γεμᾶτο μετριοφροσύνη καὶ τὸ τραγοῦδι σου γεμᾶτο ποίησι. Ἔχει τεχνικὰ λάθη βέβαια καὶ μερικὰ ἐκφραστικά, μὰ φανερώνει ἕνα γερὸ ταλέντο ποὺ πρέπει νὰ καλλιεργήσης. Δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ τραγοῦδι σου «Ἡ νειότη στὸν προστάτη της»:

Μαζὶ μὲ Σέ, Πατέρα, θὰ τραβήξουμε
τὸ δρόμο, πρὸς τ' ἀκύμαντα λιμάνια
κι' ὁρίζοντες καινούργιους θὲ ν' ἀνοίξουμε:
— δικιά μας καὶ δικιά Σου περηφάνεια! —

καὶ σὲ προτρέπομε νὰ μελετήσης γερὰ καὶ νὰ γράφης. Περιμένομε γρήγορα κάτι δικό σου ποὺ νὰ μπορῆ νὰ δημοσιευθῆ ὁλάκερο στὴ σελίδα μας.— Ε. Κ. Π. Ἡ ἰδέα πολὺ καλὴ ἀλλὰ χωλαίνει στὴν ἐκτέλεσι. Διορθῶστε το, προσπαθῶντας νὰ μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ τὴ ρίμα κι' ἀποφεύγοντας τὶς χασμωδίες. Τὸ περιμένομε διωρθωμένο.— ΑΡΙΣΤ. ΔΗΜΑΚ., Γύθειον. Πλατυάζει στὴν ἔκφρασι. Πυκνῶστε τὰ νοήματα καὶ περιορίστε τὶς χασμωδίες. Θὰ μπορούσαμε νὰ κάνωμε ἐμεῖς τὴν διόρθωσι καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Νομίζομε ὅμως πῶς ἡ προσπάθεια ποὺ θὰ καταβάλετε θὰ σᾶς ὠφελήση πολὺ περισσότερο. Κουράγιο λοιπόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΠ. ΜΠΟΥΡΑΝ, Λαγκάδια. Σωστὲς οἱ λύσεις, ἐκτὸς τοῦ «Ποιός εἶναι».— Ν. ΞΕΝΑΚΗΝ, ἐνταῦθα. Τὸ ἄλογο κάνει πετάλι; Οἱ ἄλλες ὀρθές.— Ι. ΠΕΠΟΝΗΝ, Αἰτωλικόν. Γνωστή.— Ν. ΠΟΛΙΤΑΚΗΝ, Κομοτινήν. Καλὴ ἡ ἀκροστιχίς.— Φ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ, Κρέσταινα. Γιατί Μακεδονίας (γεν.); Ἐγκρίνεται ὁ λεξίγριφος.— Ε. ΛΙΑΠΗ, Θεσσαλονίκην. Οἱ λύσεις σωστές. Ἡ ἀκροστιχὶς ναί.— Ι. Κ. Κ., Λάρισαν. Ἀπορρίπτονται (Βάγκ, Ἄντα, Ημάχειλος...).— Ι. Α. ΚΑΠΠΟΝ, Λαμίαν. Ἐγκρίνεται.— Μ. Κ. ΠΑΠΑ·Ι·ΩΑΝΝΟΥ, Βέρβενα. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.— Δ. Α. ΘΑΝΟΝ, Πολύδροσον. Κακὸν τὸ σταυρόλεξο. Τὸ τρίγωνον ἐγκρίνεται.— Ο. Ι. ΝΕΓΡΗΝ, Ἄρταν. Εἶναι ΦΕΡΡΑΙ καὶ ὄχι ΦΑΙΡΡΑΙ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν.— Β. Ν. ΠΛΑΤΗΝ, ἐνταῦθα. Τὸ τρίγωνον μόνον κρίνεται καλόν.— Π. Γ. Κ. Δὲν ὑπάρχει στρατηγὸς Ἀντίπαρος. Οἱ λύσεις σωστές.— Ν. ΒΑ·Ι·ΤΣΗΝ, Λαγκαδᾶν. Ἐγκρίνονται μερικά.— Γ. ΣΤΡΑΤΑΚΟΝ, Γύθειον. Δὲν εἶναι καλὰ τὰ σταυρόλεξά σου.— Λ. ΣΥΚΙΩΤΗΝ, Ψυχικό. Ἀπορρίπτεται (σῶζε;).— Κ. ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ. Ἐγκρίνονται οἱ ἀπορίες καὶ οἱ ἐρωτήσεις. Τὰ σταυρόλεξα ἀνεπιτυχῆ, (ρδων, γιὰ κλπ.).— Ν. Ζ. ΝΙΚΗΤΑ. Μέτριες οἱ ἀσκήσεις σας καὶ τὸ σταυρόλεξο.— Γ. ΚΥΡΤΑΚΟΝ, ἐνταῦθα. Δημοσιεύονται μερικά, ὄχι ὅμως καὶ τὸ σταυρόλεξον.— Ν. ΡΟΥΣΣΟΝ, ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτεται.— Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΝ, Ἀμαρούσιον. Δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς οἱ ἀσκήσεις σας.— Ν. ΣΚΑΡΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Ἐγκρίνονται. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ὁμοίωμα, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν «Ἀβέρωφ», ὁ ὁποῖος ἔχει δύο πύργους (τῶν δύο τηλεβόλων ἕκαστος) εἰς τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῶραν καὶ 4 πύργους (δύο μικροτέρων τηλεβόλων) ἀνὰ δύο εἰς ἑκάστην πλευράν.— Τ. ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ, Γρεβενά. Καλὰ τὰ σταυρόλεξα, ἀλλὰ ἔχουν δύσκολες λέξεις. Ἐγκρίνεται ὁ λεξίγριφος.— Γ. ΒΛΑΧΑΚΗΝ, Χανιά. Μέτρια.— Λ. Π. ΓΚΟΦΑΝ, Αἴγιον. Ἐγκρίνονται. Χ. Κ. ΒΡΥΖΑΚΗΝ, Κουκούλισα. Γνωστὰ τὰ προβλήματα.— Θ. ΚΟΥΤΟΥΡΑΤΣΑΝ, Φλώριναν. Ἀπορρίπτονται.— Π. ΓΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Κλεισωρίαν. Ἀπορρίπτονται.— Κ. ΛΑΓΙΟΝ, Πάτρας. Ἐγκρίνεται.— ΑΘ. Ι. ΦΡΑΓΚΟΥ, Τρίπολιν. Ἀπορρίπτονται.— Κ. Π., Κρεμαστήν. Καλό, ἀλλὰ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια εἶναι κακῶς τοποθετημένα.— Ε. ΠΑΠΑΔΟΓΙΩΡΓΗΝ. Ὄχι πολὺ γνωστὸν τὸ ρητόν. Τὰ σταυρόλεξα μέτρια.— Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ. Ἄνευ ἐνδιαφέροντος οἱ ἀσκήσεις σας.— ΚΟΥΜΠΑΝΟΝ(;). Ἀπορρίπτονται.— Μ. Β. ΧΟΥΛΑΚΗΝ, Ἄγ. Βασίλειον Κρήτης. Ἐγκρίνεται.— ΓΡΥΛΛΑΚΗΝ, Χανιά. Ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ ἄλλη φορά— Γ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΙΝ, Ρέθυμνον. Ἐγκρίνονται.— Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Συγχαρητήρια καὶ γιὰ τὴ νέα σας συνεργασία.— Χ. Δ. ΓΛΕΝΗΝ. Πολὺ καλό, ἀλλὰ ἔχει ἀκατάλληλες λέξεις τὸ σταυρόλεξό σας.— Ν. ΠΑΠΑ·Ι·ΩΑΝΝΟΥ, ἐνταῦθα. Θαυμάσιες οἱ λύσεις σας.— Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτονται.— Π. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Μεγαλόπολιν. Ἐπίσης.— Λ. Π. ΓΚΟΦΑΝ, Αἴγιον. Μετρία αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ συνεργασία σας.— Γ. Α. ΡΟΖΗΝ, Μυγδαλιά. Ἀπορρίπτονται.— Π. Ε. ΚΟΡΡΟΝ, Σαλαμῖνα. Κακὴ ἡ παρατήρησίς σου, διότι πατρὶς τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ Μωραΐτίνη εἶναι ἡ Σκίαθος καὶ ὄχι ἡ Θάσος. Οἱ λύσεις σωστές. Τὰ ἄλλα ἐγκρίνονται.— Ν. ΣΕ·Ι·ΖΑΝΗΝ, Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Α. ΛΕΖΟΝ, Π. ΡΩΤΑΝ. Ἀπορρίπτονται.— ΙΩ. ΧΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΝ, Λεωνίδιον. Ἀκατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν.— Γ. Α. ΖΑΡΓΚΛΗΝ, Σκόπελον. Σωστὲς οἱ λύσεις. Τὸ σταυρόλεξο ἀνεπιτυχὲς (ΚΙΕΛΟ ἄνευ ν, ἴθι κλπ.).— Γ. Ν. ΚΙΝΙΚΛΗΝ, Μυτιλήνην. Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας, ἀλλὰ ἔχουν πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια.— Π. Β. ΚΟΝΔΥΛΗΝ, Μαγούλιανα. Ἐγκρίνονται οἱ ἀπορίες.— Β. Π. ΜΑΣΤΟΡΑΚΟΝ, Ἅγ. Δημήτριον. Δὲν εἶσθε καθόλου ἀναξία. Τὰ σταυρόλεξα καλά, ἀλλὰ ὄχι ὅσο πρέπει γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν (κυτταρίναις, ἀγωγεῦ, τίπτε, Ζεχρά).— Π. ΛΙΝΑΡΔΟΝ, Τσαρίτσαιναν, Ι. Σ. ΠΟΡΤΗΝ, Θεσσαλονίκην, Α. ΖΟΥΖΟΥΛΑΝ, ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτονται.— Δ. Ν. ΚΑΤΣΙΠΟΔΗΝ, ἐνταῦθα. — Πολλὰ μαῦρα καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις (Ρύς, Θισία).— ΑΙΜ. ΔΕΣΙΠΡΗ, Ἀλεξάνδρειαν. Γιατί δὲν προτιμᾶτε ἁπλᾶ σχέδια; Προσοχὴ στὶς λέξεις (δαρῆ κλπ.) ἄλλη φορά.— Γ. ΖΙΩΓΑΝ, Δράμαν. Ἐγκρίνονται.— Ο. Ι. ΝΕΓΡΗΝ, Ἄρταν. Καλὸ τὸ σταυρόλεξο, ἀλλὰ ἔχει διάφορες μικροατέλειες.— Α. Κ. ΤΖΟΒΑΝΗΝ, Κοσμᾶν. Ἀπορρίπτονται.— Β. Α. ΜΑΓΔΑΛΗΝ, Σπέτσας. Γνωστὲς οἱ ἀσκήσεις σας.— Τ. ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ. Σὲ κανονικὸ χαρτὶ ἄλλη φορά.— Α. καὶ Ε. ΡΟΥΜΠΗΝ, Πειραιᾶ. Ἀπορρίπτονται. — Α. Α. ΧΑΔΟΥΜΕΛΗΝ, Μυτιλήνην. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.— Κ. ΚΑΥΚΑ. Ἐγράψαμε ἐπανειλημμένως: Στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— Π. ΛΕΦΟΠΟΥΛΟΝ, Διδυμότειχον. Ἀπορρίπτονται. Οἱ λύσεις λανθασμένες (Ἐρζερούμ εἶναι πόλις τῆς Τουρκίας καὶ ὄχι ἡφαίστειον καὶ Λεγκόρν ράτσα ὀρνίθων καὶ ὄχι λίμνη).— Μ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ, Καλάμας. Τί ἀταξία εἶναι αὐτή; Γιατί δὲ γράφετε σὲ κανονικὸ χαρτί;— Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Περίφημα τὰ ἀποσταλέντα.— Α. ΚΑΛΜΑΝΤΗΝ, Λεβάδειαν. Ἐγκρίνονται. — Ι. Π. ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΝ, Λεβάδειαν. Ἀπορρίπτεται τὸ σταυρόλεξον. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.— Μ. Μ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ, Ἀμυρᾶ Κρήτης. Ἐγκρίνονται.— Α. Κ. ΦΟΥΣΤΟΥΚΟΝ, ἐνταῦθα. Οἱ ἀσκήσεις καλὲς ὡς προσπάθεια, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ δημοσίευσι. — Α. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀνεπιτυχεῖς λέξεις (ἀργολογία, ΑΜΑΡΑ κλπ.).— Η. Σ. ΚΟΚΚΑΛΗΝ, Π. Φάληρον. Γνωστὰ τὰ ἀποσταλέντα.— Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ, Σπάρτην. Ἐγκρίνεται ἡ ἀκροστιχίς.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α.Ε.

